

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

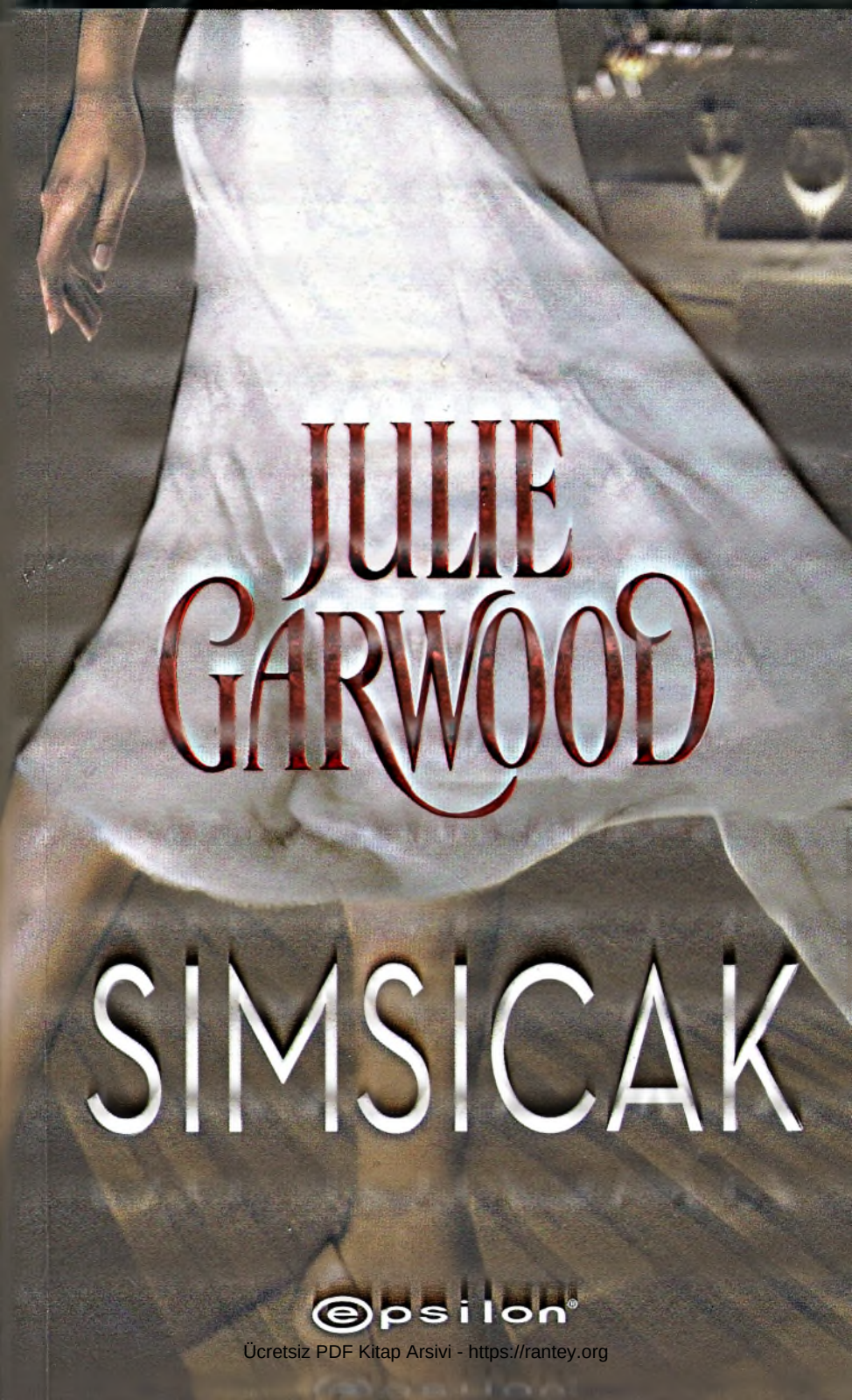
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE
GARWOOD

SIMSICAK

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SIMSICAK

Sinema öğrencisi Lyra, son okul projesi üzerinde çalışırken, çektiği bu belgeselin hayatını bir korku filmine dönüştüreceğinin farkında değildi...

Peşine düşen kimliği belirsiz adamlar onun yolunu yakışıklı FBI ajanı Sam Kincaid ile kesiştirdi....

Lyra ve Sam'in artık birbirlerine güvenip tehlikelere birlikte göğüs germekten başka seçenekleri yoktu.

Ölümcül entrikaların çapı daralırken, sımsıcak bir aşkın doğması ise ikisi için de sürprizdi....

20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Hayatımdaki en parlak ışıklardan biri olan
Thomas Edward Murphy III
Tommy'mizin anısına
"Gidelim"*

BİR

İşini yaptığı için ona kahraman diyorlardı. Ve sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de bu konuda konuşup durmasına sebep oluyorlardı.

Özel Ajan Samuel Wellington Kincaid konuşmasını bitirince ayakta alkışlandı. Hafifçe selam verdikten sonra kürsüyü ve konferans salonunu terk etmeye çalıştı, ama alkışlar ve tezahüratlar dinlenmez onun sorulara cevap vermesi konusunda ısrarcı olan bir başka FBI ajanı tarafından durduruldu.

İşbirliği yapması gerektiğini bildiği için tekrar kafasını sallayıp polis akademisi öğrencileri ve geleceğin FBI ajanlarından oluşan seyircisinin sessizleşmesini bekledi. Birçok insan gibi Sam de konuşma yapmaktan nefret ediyordu, ama bu bir eğitim semineri ve iyi niyet göreviydi ve amirleri ona radikal bir ırkçı ve son yılların yakalanması en zor suçlularından biri olan kötü şöhretli Edward Chester'ın dramatik bir şekilde yakalanışındaki rolü hakkında konuşmasını emretmişti.

İsteksizliğine rağmen, Sam ülke çapında bu tür beş seminere katılması için görevlendirilmişti. D.C.'deki ilk semineri tamamlamıştı ve sırada Şikago'daki seminer vardı. Haftaya üçüncüsü için Seattle ve ardından Los Angeles'a uçacaktı. Son durağı Deniz, Hava ve Kara subay adaylarına hitap edeceği San Diego donanma üssü olacaktı. Sadece operasyonun sansasyonel detaylarını dinlemek isteyen meraklı seyircilerin karşısında üç konuşma daha yapacak olmasına içinden söyleniyordu.

Ancak bu seyirci, Sam'in başka bir davada yardım ettiği Şikago'lu FBI ajanı Alec Buchanan'ın hayatını nasıl kurtardığını dinlemek istiyordu. Olay altı hafta önce olmuştu ve o zamandan beri ortada birkaç hikâye dolaşıp duruyordu. Ajan Buchanan sağlık sebeplerinden ötürü izindeydi, bu nedenle ondan hiçbir detay alamamışlardı. Sam kalabalığa takdim edilmeden önce, karşı karşıya kalabileceği meraklı sorular konusunda uyarılmıştı. Ajan Kincaid'in Buchanan'ı kurtarmak için yanan bir eve girdiği doğru muydu? Eve girdiğinde içeride kaç silahlı adam vardı? Buchanan'ı ev patlamadan saniyeler önce mi dışarı taşımıştı?

Olanları herkes biliyordu. Sam yine de bu konuya girmek istemiyordu, ama kürsüde olduğu için tüm kanlı detayları duymak isteyen bir grup tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Buna rağmen, Sam'e sorulan ilk sorunun Chester davası ya da Alec Buchanan'la hiçbir ilgisi yoktu. Sam kalabalığa her takdim edildiğinde sorulan soruydu. "Ajan Kincaid, aksanız dikkatimi çekti...İskoç aksanı mı?" diye sordu bir bayan öğrenci.

"Evet, İskoç aksanı." İnsanların geçmişini merak etmelerine alışkın olan Sam'in yanıtı kibar ve kısaydı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Sam gülümsedi. “İskoçyalıyım, sanırım bu yüzden ak-sanım biraz farklı.”

Öğrencinin yüzü kızardı. Onu utandırmak istemeyen Sam devam etti, “Asıl bilmek istediğiniz, bir İskoçyalının nasıl FBI ajanı olduğu, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Çifte vatandaşlığım var,” diye açıkladı Sam. “Birleşik Devletler’de doğdum, ama kuzey İskoçya’da büyüdüm. Lisans eğitimimi Princeton’da, lisansüstünü ise Oxford’da tamamladım, sonra hukuk diplomamı almak için D.C.’ye taşındım. Baro sınavını geçtikten hemen sonra FBI’da çalışmaya başladım.”

Sam elini kaldıran meraklı bir başka öğrenciye söz vererek özel hayatı hakkında daha fazla detay vermekten kaçındı ve sonraki yirmi dakika boyunca soru yağmuruna tutuldu.

Sam’in konuşmasının sonuna doğru, Ajan Alec Buchanan ve FBI ortağı Jack MacAlister salona girip arka kapıya yakın bir yerdeki sandalyelere oturdular. Sırtındaki yarası hâlâ iyileşmekte olan Alec rahat bir pozisyon bulabilmek için kıpırdandı. İki federal ajan da haftalardır Sam’i görmemişti, ama D.C.’de onunla vakit geçirdikleri süre boyunca, onlara iyi bir arkadaş olmuştı Sam.

Jack, Alec’e doğru eğilip fısıldadı. “Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyor, öyle değil mi?”

Alec sırtıttı. “Evet, öyle.”

“Onunla biraz kafa bulmalıyız.”

“Aklından ne geçiyor?”

“Elimi kaldırıp ona seks hayatıyla ilgili birkaç soru sorabilirim.”

Alec güldü. Önde oturan kadın dik dik bakmak için arkasını döndü ama onu görünce fikri değişti. Gülümsedi.

Jack tekrar sesini alçalttı. “Sam Şikago’da ne kadar kalacak? Onu havaalanından aldığımda sormayı unuttum.”

“İki gece. Regan ve benimle kalıyor, ama eşimin onun karşısında ağlayıp durmayacağına dair söz vermek zorunda kaldım.”

Anlayışlı bir şekilde kafasını sallayan Jack, “Regan’ın sulu göz olduğu doğru,” dedi.

“Senin de nişanlın hastanede birkaç damla gözyaşı dökmüştü, öyle değil mi?”

“Doğru,” diye kabul etti Jack. “Sam yarın geceki poker oyununa katılacak mı?”

“Plan bu.”

“Oynayabiliyor mu?”

“Umarım oynayamıyordur.”

“Dostum, şu aksanı dinle. Orada gerçekten acı çekiyor. Sence onu kurtarmalı mıyız?”

Bir öğrenciden diğerine dönen Sam’i bir süre izleyen Alec, “Hayır,” diye yanıtladı.

İki ajan Sam’in spotların altında kıvrınmasını izlemekten oldukça zevk alıyordu. Sam sakin görünüyor olsa da, ağzından çıkan her cümleyle daha da koyulaşan İskoç aksanı gergin olduğunu gösteriyordu. Alec, ayrıca, Sam’in konuşması sırasında başarılarından söz ederken, ‘ben’ kelimesini hiç kullanmadığını fark etti. Alçakgönüllü, kendini arka planda tutan, etkileyici biriydi. Alec’in bizzat keşfettiği üzere, Sam gerektiğinde çelik gibi sert ve bir makine kadar duygusuz da olabiliyordu.

Sam yetenekli bir ajandı, istihbarat toplamak ve gö-

revleri uygulamakta ustaydı, ama asıl uzmanlığı yabancı dillerdi. Doğrusu, tercüme edemediği tek dil maruz kalmadığı dillerdi. Aksanını merak eden öğrenciye açıkladığı gibi, çocukluğunun büyük bir bölümünü İskoçya'da geçirmişti. Ancak, bir diplomatın oğlu olarak neredeyse dünyadaki her ülkede yaşadığından ya da bulunduğundan bahsetmemişti. Yabancı diller onun için kolaydı.

Alec Buchanan'ın hayatını kurtaran, onun yabancı dillerdeki ustalığıydı.

Şikago ofisi Alec ve Jack'i şüpheli bir silah satıcısı hakkında aldıkları ipucunu takip etmeleri için D.C.'ye göndermişti. Para karşılığında onlara adamların isimlerini vermeye hazır olan düşük seviyeli bir muhbir işlerine yarayabilirdi. Jack bir grup insanın özgeçmişi hakkında bilgi toplamaya giderken, Alec güvenini kazanmak için muhbirle bağlantıya geçmeyi planlıyordu. Görüşmeden bir şey çıkacağına dair hiçbir garanti yoktu, ama her ihtimale karşı D.C. ofisi konuşmayı kaydetmek için ses ekipmanı göndermekte ısrar etmişti. Ve muhbir biraz İngilizce konuşabiliyor olsa da, hazırda bir tercümanın olmasının akıllıca olacağını düşünmüşlerdi.

Küçük bir tanışma görüşmesi olmasını bekledikleri şey kâbusa dönüşmüştü.

O sırada, Sam Kincaid D.C. karargahında bir dava raporunu bitirmekle meşguldü. Müdür onu arayıp ofisine çağırdığında, bilgisayarında son sayfayı okuyordu. Müdür Sam'den bir iyilik yapmasını istemişti. Şikago'dan bir ajanın olası bir muhbiri sorgulamak için şehirde olduğunu ve buluştukları evin bir blok ötesindeki bir kamyonette oturan tercümanın zorluk çektiğini açıklamıştı.

Müdür Sam'e bir dosya verip, "Davayla ilgili şimdiye kadar toplanan tüm bilgiler bu meseleye karışan kişilerin fotoğraflarıyla birlikte burada," demişti.

Sam hızla gözden geçirip dosyayı geri vermişti.

"Güvenli ev çok yakın," demişti müdür ona. "Fazla sürmez. Hatta sen oraya varana kadar bitmiş olabilir."

On beş dakika sonra Sam, şoför, Ajan Murphy ve kendisini Evan Bradshaw olarak tanıtan tercümanla birlikte kamyonette oturuyordu. Sam konsolun başındaki şaşkın görünen genç adama bakar bakmaz onun bir çaylak olduğunu anlamıştı. Evan kulaklıkları Sam'e verip ona sandalyesini vermek için kenara çekilmişti. "Bir saattir konuşuyorlar."

Sam kulaklıkları takıp bir süre dinledikten sonra Evan'ın gitmek üzere kamyonetin kapısını açtığını görmüştü.

"Hey..." diye seslenmişti.

"Evet?"

"İngilizce konuşuyorlar," demişti sesinin sakın çıkmasına özen göstererek.

"Biliyorum, biliyorum," demişti Evan. "Ama arada sırada adam daha önce hiç duymadığım bir şiveyle bir iki cümle söylüyor. Hiçbir şey anlamadım." Kamyonetten inmiş ve kapıyı kapatmadan önce, "Bana kalırsa, Ajan Buchanan buna son vermeli. Umarım adamın ne söylediğini anlarsınız. İyi şanslar," diye eklemişti.

Araçta sadece Sam ve Murphy kalmıştı. Birkaç dakika boyunca Sam İngilizce devam eden konuşmayı dinlemişti. Aniden iki adamın eve girip başka bir dilde emirler yağdırdıklarını duymuştu. Sam her kelimesini anlıyordu, ama muhbiri ve Alec'i öldürüp evi havaya uçurmayı planladık-

larını öğrenmek için sadece tek bir cümleyi çevirmesi yeterliydi. Patlayıcılar çoktan yerleştirilmişti.

“Evde bir bomba var. Yardım çağır ve kamyonette kal,” diye bağırarak Sam kamyonetin kapısını yerinden sökercesine açmıştı. Koşarken bir yandan da Glock’unu kılıfından çıkarıyordu. Çitlerin üzerinden atlayıp bahçede koşmuştu. Silah sesi duyunca adımlarını hızlandırmış ve gözlerini korumak için ön kolunu kullanarak çıkma pencereyi kırmıştı.

Ayaklarının üzerine düşer düşmez manzarayı gözden geçirmişti. Başındaki kurşun yarısından oluk oluk kan akan muhbir yerde yatıyordu. Beyaz gömleği kan içinde kalan Ajan Buchanan ise sandalyeye yığılmıştı. Sam pencereyi kırarak içeri girdiğinde ön kapıya doğru koşan silahlı bir adam şaşkınlıkla arkasına dönmüştü. Buchanan’ın sandalyesinin arkasında başka bir silahlı adam vardı. Silahını Alec Buchanan’ın başının arkasına koyan adam bağırıyordu. “Eğer-”

Bu onun son sözleri olmuştu. Sam silahını ateşlemişti. Mermi adamın gözlerinin arasına isabet etmişti. Sam sola dönüp ikinci silahlı adamın bulunduğu yere birkaç el ateş edince, adam kendini korumak için eğilmek zorunda kalmıştı. Bir hışımla adam yuvarlanıp ayağa fırlamıştı. Sam adam silahını kaldırırken onu vurmuştu.

Bir saniye bile kaybetmeyen Sam bilinçsiz bir halde olan Alec Buchanan’ın yanına koşup onu omzuna alarak evden dışarı taşımıştı. Onu yolun karşısındaki büyük meşe ağacının arkasına taşımayı başardığı sırada ev havaya uçmuştu. Patlamanın şiddeti öylesine güçlüydü ki, ağacın gövdesi sarsılmıştı. Yanan enkaz parçaları üzerlerine yağmıyordu.

Saniyeler sonra kamyonet tiz bir fren sesiyle önlerinde durmuş ve Alec'i araca bindirmeye yardım etmek için Murphy dışarı atlamıştı. Sam kan akışını önlemek için Alec'in yarasına baskı uygularken, Murphy kamyoneti çalıştırıp yangından hızla uzaklaşmış ve bir ambulans çağırmak için sokağın sonunda durmuştu.

Siren sesleri karanlıkta yankılanıyordu, dakikalar içinde iki sağlık görevlisi Alec'i ambulansa taşımıştı. Sağ böbreğinin üstüne yakın bir yerden sırtından bıçaklanmıştı Alec. Durumunu sabit tutmak için çalışıyorlardı. Sam onlarla birlikte hastaneye gitmişti, hastane sadece birkaç kilometre ötede olmasına rağmen, oraya varmak sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibiydi.

"Durumu nasıl?" diye sormuştu Sam yola çıkar çıkmaz.

"Sabit," diye yanıtlamıştı bayan sağlık görevlisi, "ama çok kan kaybetmiş." Sam'e bakıp eklemişti. "Görünüşe bakılırsa, çoğu sizin üzerinizde."

Sam oturmuştu. Adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyordu ve hareketsiz bir şekilde oturmak onun için zordu. Gömleğindeki kanın yapışkan ıslaklığını hissedebiliyordu.

Diğer sağlık görevlisi Alec'in serum iğnesini düzeltirken, Sam'in kolundan kan damladığını fark etmişti. Uzanıp gömleğinin kolunu yukarı doğru itince Sam'in derisine saplanan cam parçaları ortaya çıkmıştı.

"Bunu temizletip dikiş attırmalısınız."

Umursamaz görünen Sam gömleğinin kolunu indirmişti. Işıkları ve acil giriş işaretini görünce rahatladığını hissetmişti.

Alec dakikalar sonra ameliyata alınırken, Sam amiri Sorumlu Özel Ajan Coleman'ı arayıp ona olanları anlatmış-

tı. Detayların bir kısmını Ajan Murphy'den çoktan almış olan Coleman, Alec'in patronu Özel Ajan Margaret Pittman'a haber vermek için Şikago FBI'ı aramıştı. Alec'in eşi ve ailesine kötü haberi o verecekti.

"Bir an önce hastaneye gitmeliyim," demişti Coleman. "Buchanan'ın ortağı Ajan MacAlister'in yeri tespit edilmiş ve o da oraya gidiyor."

Sam telefon görüşmesini bitirip acil odasına dönmüştü. D. C. Travma Merkezi'nde şaşırtıcı derecede yavaş bir geceydi. Görevli doktorlardan birinin koluna bakması için bir saatten uzun bir süre beklemek zorunda kalmıştı. Dikiş atılıp kolu sarıldıktan sonra ameliyat bekleme salonuna gitmişti.

Sam, Alec Buchanan'ı o geceye kadar tanımıyordu, ama ajanın kurtulduğunu duyana kadar hastaneden ayrılmayacaktı.

Sam ameliyathanenin katında asansörden indiğinde, Coleman karşısında duruyordu. Bekleme salonundaki ajanlardan bazılarını tanıyordu. Coleman onunla baş başa konuşabilmek için uzun koridorun sonuna doğru kendisini takip etmesini istemişti ve Sam kamyonete bindiği andan beri olan her şeyi anlatmıştı.

Bekleme salonuna giden cerrah köşeyi döndüğü sırada neredeyse onlara çarpacaktı. Sam'in kan içindeki gömleğini görünce kaşlarını kaldırmıştı. "Ajan Buchanan'la mısınız?"

"Evet," diye yanıtlamıştı Sam.

Cerrah kafasını sallamıştı. "Öyle düşünmüştüm. Ajan Buchanan ameliyattan çıkarken çok iyiydi, tamamen iyileşmesini bekliyorum." Sonraki haftalarda Alec'in neler

beklemesi gerektiğiyle ilgili birkaç cümle ettikten sonra, cerrah ellerini sıkıp yanlarından ayrılmıştı.

Adrenalinin tükenmesiyle Sam aniden bitkin düşmüştü. Artık hastanede kendisine ihtiyaç olmadığını düşünerek alt kata yönelmişti. Ajan Murphy onunla acil salonunun girişinde karşılaşmıştı. Uzanıp Sam'in omzuna vurmuştu. "İyi işti, efendim," demiş ve sonra onu evine bırakmayı teklif etmişti.

Dairesinin kapısı ardında kapanır kapanmaz, Sam giysilerini çıkarıp duşa girmişti. Doktorun verdiği sargının kuru kalması emrine uyararak, günün kanı ve kirini üzerinden akıtırken kolunun duşun dışında kalmasına özen göstermişti. Dakikalar sonra, televizyonda BBC açıkken kanepesinde sere serpe uyuyakalmıştı.

Ertesi sabah uyandığında saat yediydi. İlk işi hastaneye uğrayıp Alec hakkında bilgi almaktı. Ameliyat sonrası komplikasyonların olabileceğini biliyordu ve Alec'in hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyordu. Hastanın durumunun iyi olduğunu duyunca, rahat bir nefes almıştı.

Sam, Alec Buchanan hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama meslektaşıyla arasında profesyonel bir bağ olduğunu ve onun ilerlemesini kontrol etmenin kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyordu. Alec'in tehlikeyi atlattığından emin olmak için o gün öğleden sonra hastaneye uğramayı planlıyordu.

Ancak kalmayı kesinlikle planlamamıştı.

Ajan Jack MacAlister'in farklı fikirleri vardı.

Sam eski kot pantolonunu ve koyu mavi tişörtünü üzerine geçirir geçirmez birinin kapısını tıklattığını duymuştu. Silahı belindeydi, ondan lanet olası kapıyı açması-

nı isteyen adamın kaçığın teki olma ihtimaline karşı silahı kılıfında tutan çıtçıtı açmıştı.

Ziyaretçi, Buchanan'ın ortağı Ajan MacAlister çıkmıştı ve Sam'in ilk izlenimi onun bir kaçık olduğu yönündeydi.

Sam kapıyı açar açmaz, MacAlister eline bir Starbucks kahvesi ve ananaslı çörek tutuşturmuştu.

“Haydi, gidiyoruz.”

İki adam aynı boyda ve göz gözelerdi. Sam, MacAlister'in içeri girebilmesi için geri çekilmişti. FBI çıkartmalı silahtan onun ajan olduğunu anlamıştı.

“Pekâlâ. Kimsin ve nereye gidiyoruz?”

“Adım Jack MacAlister.”

“Buchanan'ın ortağı.”

“Doğru. Bana Jack diyebilirsin, hastaneye gidiyoruz. Alec seni görmek istiyor.”

“Konuşmaya başladı mı?”

Jack kafasını sallamıştı. “Sadece konuşuyor olsa iyi, şikâyet etmeye başladı – iyileştigiğine dair kesin bir işaret. Acele etsek iyi olacak. Alec'in eşi Regan dün geceki uçakla geldi ama ailenin geri kalanı her an hastaneye varabilir ve hepsi varmadan önce orayı terk etmezsen, bir hafta boyunca dışarı çıkamazsın.”

Sam gülümsemişti.

“Şaka yapmıyorum,” demişti Jack. “Alec'in geniş bir ailesi var ve çoğu yolda. O çöreği yiyecek misin?”

Sam çöreği ona geri verip güneş gözlüğünü ve anahtarlarını aldıktan sonra peşinden dışarı çıkmıştı.

Alec özel bir odadaydı ve neyse ki yalnızdı. Televizyonun kumandasını eline almış, yatakta oturuyordu. Vam-

pirler kanıyla beslenmiş gibi kötü görünüyordu, ama gözleri tetikteydi.

“Arkadaş ister misin?” diye sormuştu Jack içeri girerken. Sam’i önden içeri itmeye çalışmıştı ama Sam yerinden kıpırdamamıştı. Yine de, Jack’e kuşkulu bir bakış atmıştı.

Jack pencerenin kenarına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, başıyla seruma işaret etmişti. “Kahvaltın o mu?”

Sam yatağın yanına yaklaşmıştı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Sırtımdan bıçaklanmış gibi. Sen Sam Kincaid’sin, değil mi?”

“Evet.”

“Beni o evden çıkardığın için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

Alec herkesin ‘olay’ adını verdiği konu hakkında birkaç soruya cevap vermesinin mahsuru olup olmadığını sormuştu. Ancak soruların çoğunu Jack sormuştu. Yarım saat sonra, Sam Alec’in yorgun düştüğünü fark etmişti.

“Biraz uykuya ihtiyacın var. Sonra görüşürüz,” demişti Sam.

O ve Jack birlikte koridorda ilerlemişlerdi. “İyileşeceğini bilmek güzel,” demişti Sam. “Diğer ajanlardan duyduğuma göre, iyi biriymiş.”

“En iyisidir,” diye karşılık vermişti Jack, “ama bunu söylediğimi ona söyleme. Yoksa yanında yaşanmaz.”

Alec Buchanan’a benzeyen üç adam onlara doğru ilerliyordu. Sam hepsinin de silahlı olduğunu fark etmişti. Yaşlı bir adam onları takip ediyordu. Kolunu güzel, genç bir kadının omzuna atmıştı.

Jack gülmüştü. “Buchananlardan bazılarıyla tanışmak üzeresin. Kendini aileden biri gibi hissettirirler. Ve seni uyarmalıyım....bir kez aileye dahil olduktan sonra, çıkmamanın yolu yoktur.”

Abartmıyordu.

Sonraki birkaç hafta boyunca Sam aileyi yakından tanıma fırsatı edinmişti. Alec ve Jack, Sam’le çok iyi arkadaş olmuşlardı. Ve arkadaşların zor durumlarda birbirlerine yardım etmeleri gerekirdi, değil mi? Bugün olduğu gibi.

Hâlâ kürsüde olan Sam konferans salonunun arkasında oturan iki ajanı fark etti. Alec ve Jack’e ‘kurtarın beni buradan’ der gibi baktı. Karşılık vermediler. Ya rahatsızlığının farkında değillerdi, ya da perişanlığından zevk alıyor ve fark etmemiş gibi yapıyorlardı. Sam ikinci seçenekte karar kıldı ve ödeşmeye karar verdi.

“Gördüğüm kadarıyla, Alec Buchanan aramızda,” dedi kalabalığa. “Belki birkaç kelime etmesi için onu kürsüye çıkmaya ikna edebiliriz.”

Bunun üzerine, bütün salon çılgınca alkışlamaya başlayıp Alec’e döndü.

Alec şoke olmuş görünüyordu. Sam onun şaşkın ifadesine hafifçe kafasını eğip memnuniyetle gülerek karşılık verdi. Ellerini ceplerine sokup neşeli bir şekilde ıslık çalarak kürsüden inip konferans salonunu terk etti.

İKİ

Büyükanne yine kutsal su çalmaya başlamıştı.

Lyra Presscott'ın Peder Henry'nin neden aradığını tahmin etmesine gerek yoktu. Arayanın adını görür görmez, konunun onu yetiştiren eksantrik kadın, sevgili büyükannesiyle ilgili olduğunu anladı.

Cep telefonu elindeydi. Sesini kapatmıştı, ama kafasını eğince, arayanın adını ve numarasını gördü. Pederle konuşmak istese bile – ki istemiyordu – şu anda telefonuna yanıt veremezdi. Sınıfın arkasında oturmuş, Dr. Mahler öğrencilerinin hazırlaması gereken belgesel filmle ilgili konular belirlerken onu dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Ayrıca, onun Los Angeles'lı insanlar hakkında alay göz rüşlerini paylaşıyordu.

Kırklı yaşlarında yakışıklı bir adam olan Mahler belgesel film yapımı üzerine birkaç kitap yayınlayan ve ünlü bir suç ailesini ifşa ettiği için ödül kazanan – neredeyse her konuşmasında bahsetmekten hoşlandığı bir gerçekti – tanınmış bir öğretim görevlisiydi. Aynı zamanda, projeleri

ve fikirleriyle aşırıya kaçmaya eğilimli solcu bir eylemciydi. Küstah ve zor olmasıyla tanınırdı ve dedikodulara göre, eşi onu terk etmişti.

Bu kadar kendini beğenmiş olmasaydı, Lyra ona acıyabilirdi. Söylediklerinin tek bir kelimesine bile katılmıyordu. Mahler sürekli iddialı açıklamalarda bulunuyordu. “Bu toplumda hiç kimse sahip olduklarını gözetmiyor. İnsanlar bir şeyden sıkıldıklarında, onu kaldırıp atıyorlar. Buradaki çöp sahalarının fotoğraflarını gördünüz mü? İğrenç,” diye homurdandı. “Umarım içinizden biri belgeseli için bu konuyu seçer.”

Biri elini kaldırdı. “Ben yapabilirim.”

Mahler kafasını sallayıp Lyra’nın ikiyüzlüce bulduğu tek kullanımlık plastik şişesinden su doldurdu – ve konuşmasına devam etmeden önce bir yudum aldı. “Bir bisikleti ya da arabayı tamir etmek yerine, yenisini alıyorlar. Hem sadece eşyalar için konuşmuyorum,” diye ekledi parmağını onlara doğru sallayarak. “Evleri yok edip terk ediyorlar.”

“Belgesellerimiz üzerinde çalışırken ne sıklıkla size danışmamızı istiyorsunuz?” diye sordu öğrencilerden biri.

“Bu kez istemiyorum,” diye yanıtladı Mahler. “Bu kez üzerinize titremeyeceğim.”

Sınıftaki birkaç öğrenci birbirlerine baktılar. Bazıları gülmek üzereymiş gibi görünüyordu. Mahler ne zaman üzerlerine titremiştir ki?

“Projenizi yarıladığınızda ne yaptığınızı görmek ve sorunlarınızı duymak istemiyorum. Bitirdiğinizde filmleri izlemek, şaşırmak, memnun olmak ve – mümkünse – gözlerimin kamaşmasını istiyorum. Evet, beni duydunuz. Gözlerim kamaşmalı. Pekâlâ, kim yozlaşmış gayrimenkul sektörünü almak istiyor?”

Biri elini kaldırdı.

“Pekâlâ, Peter,” dedi Mahler. “Konuyu ve adını masam-daki kayıt çizelgesine ekle. Sen de Phillip,” dedi çöp saha-sını isteyen öğrenciye.

Dr. Mahler arkasındaki ofisine işaret etti. Ofis, her ders verdiğinde ardına kadar açık tuttuğu bir kapıyla sınıfa bağ-lıydı.

Yürümeye devam ederek konuşmasını sürdürdü. “Ve alışveriş merkezleri. O yapılara değinmek bile istemiyorum. Giderek daha fazlasını inşa ediyorlar ve biri çıkıp yıkana ya da yakana kadar eskilerin bomboş durmasına izin veriyorlar.”

“Alışveriş merkezlerini ben alabilirim,” diye seslendi bir başka öğrenci.

Dr. Mahler kafasını sallayıp ona konuyu nasıl ele alabileceği hakkında önerilerde bulundu.

Lyra onun talimatlarını dinlemiyordu. Dr. Mahler’in ofisindeki masasının arkasında asılı renkli postere bakı-yordu. Posterin üzerinde, ‘Paraiso Park. Birinci Gelenek-sel Kutlaması,’ yazıyordu. Temiz ve güzelce düzenlenmiş bir yeri gösteriyordu. Bu posterin yanında başka bir poster vardı, fabrika bacalarının kasvetli, siyah beyaz bir fotoğra-fıydı. Bu posterin üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, bu ne-denle fotoğrafın nerede çekildiğini anlamamıştı. Birbirle-riyle fazlasıyla çeliştiklerini düşündü. Paraiso Park’ın canlı renklerine bakmayı tercih ederdi.

Elini kaldırdı.

“Evet, Lyra?” dedi Dr. Mahler.

“Peki ya mahalle parkları? Ben bu konu üzerine çalış-mak istiyorum.”

“Harika,” diye karşılık verdi Mahler. “Birçok parkın on yıllık bir ömrü olduğunu biliyor muydun?”

Lyra bunun saçmalık olduğunu düşündü, ama onu kızdırmak istemediği için karşı çıkmadı. Sınıftaki herkes dönemin başında Mahler’e asla karşı gelmemeyi öğrenmişti. Birkaç öğrenci en başta onun sözlerine itiraz etmeyi denemişti. İddialarını her açıklamaya çalıştıklarında, adam dinliyormuş gibi yapıp çenesini ovuşturarak, “Hıhım, hıhım,” der ve sonra öğrencilerin yanıldıklarını söylerdi. Kimin ona karşı geldiğini asla unutmaz ve genellikle bu öğrencilere korkunç ödevler vererek intikamını alırdı. Lyra bitiş çizgisine onunla kötü olamayacak kadar yakındı.

“Hayır, bunu bilmiyordum.” Çünkü bu doğru değil, diye içinden geçirdi.

“Ekipman o zamana kadar bozulur. Salıncakları tutan zincirler bile eskiyip paslanır ve piknik masaları mahvolur. Vandallar ve çeteler parkı devralır.”

Lyra ona yanıldığını göstermeye kararlıydı. Belgeselinde güzel Paraiso Park’ı işlemeye karar verdi.

İki hafta sonra verdiği karardan fazlasıyla pişmandı.

Los Angeles’ta alışılmadık biçimde sıcak ve nemli bir öğleden sonraydı ve Lyra berbat kokusu gökyüzüne yükselen çöplükte dizlerine kadar batmıştı. Burnunu ve ağzını fularıyla kapattığı sırada telefonu çaldı. Ekrana baktı ve Peder Henry’nin adım görünce, aramayı telesekretere aktarmaya karar verdi. Pederle uzun uzadıya konuşmak için hiç de uygun bir an değildi. son konuşmalarının üzerinden iki hafta geçmişti ve büyükannesiyile ilgili sorunun çözüldüğünü sanmıştı. Ama eğer öyleyse, neden şimdi

onu arıyordu? Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda olduğunu biliyordu, ama Peder Henry'nin şikâyetleri beklemek zorundaydı. Lyra kimalı dairesine dönüp, duş alıp temiz giysiler giyer giymez pederle uğraşmak için müsait olacaktı.

Lyra'nın belgesel projesi beklediği gibi gitmiyordu. İlk planı ailelerin tasasız öğleden sonraları geçirmek için toplandığı mutlu bir yerle ilgili bir film hazırlamaktı. Profesör Mahler'in ofisindeki posterden ilham almıştı.

Ön araştırmasında, mahalle parkının ortasında oldukça dik bir tepeye inşa edilmiş tehlikeli bir kaydırak fotoğrafına rastlamıştı. Fotoğrafta çocukların kaydırığa çıkmak için sıraya girdikleri görülüyordu. Hevesli ve mutlu görünüyorlardı, kahkahalarını duymak neredeyse mümkündü. Fotoğraf altı sene önce çekilmişti.

Önce, Lyra'nın belgeselinin konusunun ne olacağına dair bir fikri yoktu, ama bölgenin etrafında yürürse bir tür bakış açısı edinebileceğini düşünmüştü. Belki bir mahalle toplanması? Ya da basit şeylerden alınan mutluluk? Projesinin mutluluk verici olmasını istediğini biliyordu. Evet, hafif ve moral verici. Belki biraz mizahi.

GPS'le bile, doğru yeri bulmakta zorlandı. Park evinden bir saat uzaklıktaydı ve nihayet çakıllı bir yolda durduğunda, yanlış yola saptığını düşündü. Sonra kaydıraktan geriye kalanı görünce, morali bozuldu. Yabani otlar kaydırığın büyük bir bölümünü sarmıştı ama görebildiği şey paslı ve bozuktu. Her yer çöp yığınlarıyla doluydu. Çok sayıda kullanılmış iğnenin yanı sıra eski gazeteler ve bebek bezleri gördü. Park pislik içindeydi ve şimdi tepeye tırmanmak tehlikeli olabilirdi. Buranın böylesine kısa bir süre içinde güzelden çirkine dönüşmesi kahrediciydi.

Burada ne olmuştu? Dr. Mahler haklı mıydı? İnsanlar doğaları gereği tahrip edici canlılar mıydı? Lyra doktorun negatif felsefesini kabul etmeyi reddetti. Özenle bakımı yapılan pırıl pırıl parkları ve kamu alanları olan birçok mahalleden geçmişti, bu nedenle böyle yerlerin var olduğunu biliyordu. Ancak burası farklıydı. Sadece birkaç sene içinde bu parkı ne yok etmişti? Cevabı bulmaya kararlıydı.

Belediye çalışanlarıyla işe başladı. Görüştüğü belediye meclisi üyelerinden biri ona mahalleye çetelerin geldiğini ve parkın onların savaş alanına dönüştüğünü söyledi. Bölgeyi ele geçirmeye çalıştıklarını ve ailelerin başka yerlere taşındıklarını açıkladı. Başka bir politikacı ona iki mahallenin arasından yeni bir otobanın geçeceğini ve aileler başka yere taşındığı için parkın terk edildiğini söyledi. Lyra, parkın zehirli atık alanına dönüştüğünün farkında olup olmadıklarını sorduğunda iki politikacı da onunla konuşmaktan vazgeçti. Anlaşılan bu onların sorunu değildi.

Lyra park hakkında daha detaylı araştırma yapabilmek için kamu kayıtları ve gazete arşivlerine bakmaya karar verdi. Çiçekli yollarda piknik sepetleriyle dolaşan mutlu aile fotoğraflarına ulaştı. Çocuklar tepenin yamacında ebelemece oynuyorlardı. Lyra işin aslını bilmeseydi, bu fotoğrafların başka bir yerde çekildiğini düşünürdü.

Belgeselinde tahrip olan parkı göstermekle kalmayıp ihmalkârlıkları bu tür bir zarara neden olan insanları da ifşa etmeye karar verdi. Bu eski fotoğrafları, çöplerini ve zehirli atıklarını atmak için parkı kullanan kadınların ve adamların yeni fotoğraflarıyla bir araya getirecekti.

Parkı kirleten bu insanlar kanunları çiğnedikleri için onları ifşa etmekten pişmanlık duymuyordu. Lyra, SUV'u

parkı kirletenleri caydırdığından, suçluların fotoğraflarını gizlice çekmeye karar verdi. Fasıla ayarlayıcısı olan dijital hızlandırılmış fotoğraf makinesi ona sürekli çekim yapma imkânı verecekti. Fotoğraf makinesini her beş saniyede fotoğraf çekecek şekilde ayarlayıp yirmi dört saat boyunca çalışmasını sağlamak için yedek batarya taktı. Makineyi su geçirmez bir kutuya saklayıp taşlarla sabitledi. Tepenin yukarısında iğrenç çöplerle çevrili bir alana yerleştirerek hiç kimsenin bulamayacağından emin oldu.

Her gün dersten çıktıktan sonra çöp alanına dönüp hafıza kartını kontrol etti ve makineyi bir gün daha fotoğraf çekecek şekilde programladı. İnsanların parkı kirleten kişilerin neler yaptığını, tertemiz mavi gömlekli, çizgili kravat takan, beyaz laboratuvar önlüğü giyen genç adamın Sabab'ının bagajından çıkardığı kullanılmış enjektörlerle dolu plastik kapları boşalttığını ya da yırtık kot pantolon ve kirli tişörtler giyen gençlerin eski otomobil akülerini attıklarını görmelerinin bir yolu olmasını isterdi, ama belgeselini Dr. Mahler ve film sınıfından birkaç kişi dışında hiç kimsenin izlemeyeceği bir gerçektir.

İki hafta sonra elinde yeterince görüntü vardı. Fotoğraf makinesini alıp bir daha asla geri dönmek üzere çöplüğe gitti. Çürüyen meyvelerin berbat kokusunu almayacağı yirmi dört saati ipe çekiyordu.

Ama planlar her zaman değişebilirdi. Fotoğraf makinesini yerinden çıkarıp eve götürmek için çantasına koyduğu sırada koyu renkli bir sedanın tepenin etrafından dönüp parkın içinden geçen dar yolda hızla ilerlediğini gördü. Araba keskin bir dönüş yaparken toprak havaya kalktı.

Araba tepenin eteğinde gözden kayboldu. Lyra arabanın

geldiği yöne baktı, merakı uyanmıştı. Yol otlarla kaplı dar bir patikaya dönüşüp tepenin yukarısında kayboluyordu. Lyra görececek bir şey olmadığını düşünerek tepenin öteki tarafını hiç keşfe çıkmamıştı. Bakmak için yolun geri kalanını yürümeye karar verdi.

Neyse ki botlarını giymişti. Tırmanış zordu. Sıcak ve çöplerle dolu alandan yükselen koku durumu daha da zorlaştırıyordu. En sonunda, en yüksek noktada kurumuş çalılar arasında geçip yerinden edilmiş bir ağacın etrafından dolandıktan sonra net bir bakış açısı edindi. Ve gördüğü şey onu şaşırttı.

Aşağıda beysbol sahası büyüklüğünde düz bir alan uzanıyordu. Burası da vandalların kurbanı olmuştu. Çöpler her yere saçılmıştı. Ama Lyra'nın dikkatini çeken daha tuhaf bir şeydi. Ortamla tamamen alakasızdı. Molozların ve çöplerin arasında küçük, güzel bir bahçe vardı. Yeni biçilmiş gibi görünen çiçeklerle çevrili yemyeşil küçük bir parça çimenlik vardı. Eşsiz ve beklenmedik güzelliği bozacağını biliyormuş gibi çöplerin hiçbirisi çimenlere dokunmuyordu.

Lyra inanılmaz manzaraya bakakaldı. Bu nasıl olmuştu? Çöplüğün ortasında çok güzel bir yerdi burası.

Birinin bahçeyle ilgilenip çimenleri biçtiği açıktı ve Lyra nedenini bilmek istiyordu. Fotoğraf makinesini arasından almak için tepeden aşağı indi. Yarım saat sonra, kuru çalıların iyice gizlediği uygun bir yer buldu ve su geçirmez kutuyla birlikte fotoğraf makinesini yerleştirdi. Gelen giden kişilerin fotoğraflarını çekebilmek için makinanin lensinin yola ve ardındaki bahçeye odaklandığından emin oldu. Yeni bir hafıza kartı taktıktan sonra zamanlayıcıyı ayarladı.

Bu birkaç hafta daha gelip gideceği anlamına geliyordu. Herhangi bir şey çıkacağını sanmıyordu, ama belki de çıkardı. Her türlü olasılığı hayal etti. Belki yaşlı bir adam çiçekleri ölen eşinin anısına dikmişti. Belki de burası tanıştıkları yerd, ya da ilk buluşmalarında onu buraya getirmişti. Suçluluk duygusuyla yıkılmış ve çiçekleri dikmişti. Olasılıklar sonsuzdu.

Güneşin altında arabasına geri döndü, yüzü ve ense si terden sıırıslılandı, bluzu üzerine yapışmıştı ama tüm rahatsızlığına rağmen kendisini gülerken buldu. Anne babası eski bir kot pantolon ve yerdeki kullanılmış iğnelerden korunmak için ağır yürüyüş botları giyen kızlarını bu halde görseler ne düşünürlerdi? Lyra çok şaşıracaklarını biliyordu. Gerçi, annesi ve babası onun yaptığı hemen her şeye şaşırdı.

En sonunda SUV'una vardı, motoru çalıştırıp hemen klimayı açtıktan sonra botlarını çıkarıp parmak arası terliklerini giydi.

Serinler serinlemez Peder Henry'yi aramaya karar verdi. Ertelemek yerine bir an önce halletmenin en iyisi olacağını düşündü.

Ancak cezası ertelendi. Peder evinde değildi. Sekreteri ertesi akşama kadar dönmeyeceğini söyledi. Lyra onun telesekreterine telefonuna cevap veremediği için üzgün olduğunu ve müsait olduğunda onunla konuşmayı sabırsızlıkla beklediğini belirten mesajı bırakırken sesinin neşeli çıkmamasına özen gösterdi.

Bir pedere yalan söylemek arafta ona ekstra zamana mal olacaktı. Ama şimdi bu konuda endişelenemezdi. Yarına kadar yapması gereken çok iş vardı ve son çekilen fotoğraflar üzerine çalışmak için sabırsızlanıyordu.

Trafik yoğundu, eve dönmesi eziyet dolu bir saat kırk beş dakika sürmüştü. Apartmanının otoparkında durdu, şifreyi girer girmez dövme demir kapı açıldı ve Lyra kendisine ayrılan park yerine doğru ilerledi. Yan koltuktan sırt çantasını alıp arabadan indi ve kapıları kilitledi. Merdivenlerden çıkarken anahtarını bulmak için çantasını yokladı. Bulamayınca, kapı ziline bastı.

Çok geçmeden kapıdan bir kadının sesi duyuldu. “Evet?”

“Benim, Sidney,” dedi Lyra. “Anahtarım çantamda bir yerde ama arayamayacak kadar yorgunum. Beni içeri alırmısın?”

Kapının kilidi tıkırdadı.

Lyra’nın ev arkadaşı Sidney Buchanan kapıyı ardına kadar açtı. Üzerinde belinden katladığı rengi solmuş gri eşofman altı, beyaz askılı bir bluz ve ayaklarında tüylü pembe terlikleri olan Sidney’in kurşun kalemlelerinden biri dudaklarının arasında, diğeri ise başındaki karmakarışık topuzun içindeydi. “Arabasızken oto yıkamaya girmiş gibi görünüyorsun,” dedi anlayışlı bir şekilde.

Lyra tek rahat koltuklarına çöküp yüksek sesle nefesini verdi. “Çok yorucu bir gündü. Senin günün nasıldı?”

“Ah, her zamanki gibi,” dedi Sidney neşeyle. “Leonardo DiCaprio’yla geç bir kahvaltı yaptım. Beni öğleden sonra onunla birlikte Cabo’ya uçmaya ikna etmeye çalıştım, ama Spielberg ve Lucas’la randevum var. Yönetmemi istedikleri film konusunda çok ısrarcılar, ama onlara biraz daha düşünmem gerektiğini söyledim. Sonra Robert Pattinson’la içki içip Chase Crawford’la akşam yemeği yedim. Ah, bu arada Zac Efron sürekli arayıp duruyor. Benim için kavg

etmeyi bırakmazlarsa, bir daha hiçbiriyle görüşmeyeceğim.”

Lyra gülerken, Sidney yere saçılan makaraların ve kâğıtların oluşturduğu yarım dairenin içine oturdu. “Aslına bakarsan,” dedi, “bütün gün evden çıkmadım. Hatta, sanırım bütün haftayı evde geçirdim.” Pencereye baktı. “Hava karardı mı?” diye sızlandı. “Yarına kadar bu projeyi bitiremezsem, başım büyük derde girecek.” Dağılan sayfalarından bazılarını alıp istifledi. Derin bir nefes alıp, “Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim,” dedi.

Lyra yorgun bedenini koltuktan kaldırdı. “Duş alacağım, sonra yardımına ihtiyacın olursa, seninim.”

Sidney minnettar bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler, ama sanırım kontrolüm altında. Sadece zaman alacak.”

Lyra ve Sidney ev arkadaşlarından ziyade kardeş gibilerdi. Üniversitedeki ikinci senelerinden önceki yaz sunucuların asistanlığını yapmak için gönüllü oldukları bir film festivalinde tanışmışlardı. Lyra’nın ev arkadaşı mezun olup Fargo’ya geri dönmüştü ve Sidney’nin kira kontratı sona ermişti. Evi Lyra’nınkinden üç kat daha büyüktü ama bir saatlik mesafedeydi ve güvenliği yoktu. Lyra’ya onun yanına taşınıp taşınamayacağını sormuştu. Daire ufaktı, ama istediklerinde ikisi de okula yürüyerek gidebilirdi.

Birbirlerine çok benzedikleri için anlaşmaları kolay olmuştu. Yaşıtlardı, ikisi de zaman zaman aşırı korumacı olabilen geniş ve birbirine bağlı ailelerden geliyordu. İkisi de klasik rock ve siyah çikolata seviyordu. Ama tutkuları biraz farklıydı. Sidney bir gün sinema dünyasını tutuşturacak filmler çekmek istiyordu. Lyra ise belgesel yazıp yapımcılığını üstlenmek istiyordu.

Üniversitede dört sene okuduktan sonra, Lyra onur belgesiyle mezun olmuştu. O ve Sidney için saygın bir Kaliforniya film okulunda okuma fırsatı doğduğunda, ikisi de bu fırsatın üzerine atlamıştı.

Lyra eğitiminin sonlarına yaklaşırken, bitirdiğinde ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. İş teklifleri alıyordu, ama hiçbirisi ona uygun değildi ve yavaş yavaş paniğe kapılıyordu. Ama bunların hepsini bugün bir kenara koymak zorundaydı. İlgilenmesi gereken daha acil işleri vardı.

“Bakmamı ister misin?” diye seslendi Sidney.

“Hayır, ben bakarım,” diye yanıtladı Lyra. Havluya sarınmış, saçları sırtından aşağı süzülürken telefona bakmak için koştu ve kim olduğunu görünce içini çekti. “Merhaba, Peder Henry. Sesinizi duymak ne hoş.” Bu yalan ona arafta bir aya daha mal olacaktı. “Nasılsınız?”

Peder havadan sudan sohbet ederek vakit kaybetmek istemedi. “Lyra, yine başladı.”

Kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu: Lyra’nın büyükannesi ya da Lyra’nın çocukluğundan beri ona takıldığı isimle Gigi’ydi. Kaşlarını çattı. “Yine kilisenin arkasındaki kutsal su mu?”

Elbette, kilisenin arkasındaki kutsal suydur. Büyükannesinin ilgi gösterdiği tek kutsal su buydu.

Tuhaf olan şey ise, onunla konuşmaktan her ne kadar çekinse de, Lyra pederi seviyordu. İyi bir adamdı, harika bir espri anlayışı vardı ve genellikle çok rahattı. Yakışıklıydı da, ama bir pederin yakışıklı olduğunu fark etmek muhtemelen kilise tarafından hoş görülmezdi.

“Lyra, her defasında vaftiz kurnasındaki su olduğunu biliyorsun.”

Lyra gülünç olabilecek kadar küçük yatak odasına girdi ve bir ayakkabı kutusuna takıldı. Tek ayağının üstünde sekererek yatağına gidip oturdu.

“Peder, rahatsızlık için çok özür dilerim,” dedi ayağını ovuştururken. “Biliyorsunuz, o biraz...” Cümlesini yarım bıraktı. Büyükannesi doğru bir şekilde nasıl tarif edilebilirdi ki?

“İnatçı mı?” diye önerdi Peder.

“Evet, ama çok iyi, tatlı bir kadındır ve kalbi – ”

Peder onun övgülerine aldırmayıp devam etti. “Aşırı derecede batıl inançlı olduğunu söyleyebilir miyiz?”

“Evet, ama – ”

“Onunla yeniden konuşmalısın.”

“Peki.”

“Ne zaman konuşacaksın?”

“Yakında.”

“Ne kadar yakında?”

Peder bu işten kurtulmasına kolay kolay izin vermeyecekti. “Bu hafta sonu. Cuma günü son dersten sonra yola çıkacağım,” diye söz verdi Lyra. “Ben oradayken eve uğrayabilir misiniz? Belki ikimiz onun aklını başına almasını sağlayabiliriz.” Hiç sanmıyordu ama bunu dile getirmeye cesaret edemedi.

Peder Henry sakinleşmişti...en azından şimdilik.

Lyra, Gigi’yle ilgili endişelerini bir kenara atıp yatmadan önce bitirmesi gereken işine odaklandı. Bu hafta sonu hem büyükannesini hem de pederi memnun edecek bir çözüm bulacağına emindi. O zamana kadar, bu konuyu düşünmemeye kararlıydı.

Eski moda pijamalarını giydikten sonra nemlendiricisi-

ni sürmek için banyoya gitti. Yüzü güneşte yanmıştı. Suçu öğleden sonra tırmandığı tepeye attı. Aynı zamanda, öğleden sonraki dersin hocası olan Dr. Keaton'ı da suçladı. Dersi gölge yapan tek bir ağacın bile olmadığı ortak alanda yapmak için ısrar etmişti. Dr. Keaton kocaman siyah bir şemsiyenin altında keyif yaparken, öğrencileri güneşin altında kavrulmuştu. Doğanın dokunuşu, demişti. Lyra'ya dokunan tek şey güneşti. Elbette güneş kremi sürmüştü, ama dersin ikinci saatinde yüzünü su şişesinden döktüğü suyla ıslatınca, anlaşılan korumayı silmişti.

Sidney, Lyra'nın üzerindeki pijamayı görünce gülümsemi. "Yeni pijama mı?" diye sordu.

Lyra kafasını salladı. Mutfağa gidip bir şişe suyla geri döndü.

Sidney başını eğip birkaç saniye arkadaşına baktı.

Lyra fark etti. "Ne?"

"Güneş yanığına ve 1950'leri andıran pijamalarına rağmen, nasıl oluyor da müthiş görünebiliyorsun?"

"Tamam, ne ödünç almak istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"O halde neden iltifat ettin?"

"Sadece berbat olduğunu düşünüyorum," diye açıkladı Sidney sırtarak. "Birlikte dışarı çıktığımızda kendimi hep çirkin bir üvey çocuk gibi hissediyorum."

Lyra onunla aynı fikirde değildi. "Ah, lütfen. Ben sıradanım. Kızıla dönük sarı saçları ve muhteşem gözleri olan sensin."

"Ben komşu kızıyım. Sen seksi olansın. Ben erkekleri gülümsetiyorum. Sen ise nefeslerini kesiyorsun."

Lyra güldü. "Sen delisin. Erkekler sana hayran."

Sidney omuzlarını silktili. “Bazıları,” dedi. “Sanırım flört etmeyi bildiğim için.”

“Evet, biliyorsun. Bunu bir sanat biçimine dönüştürdün.”

“Bu konuda iyiyim,” diye itiraf etti Sidney. Tişörtünü çıkarıp, “Silikon taktırmayı düşünüyorum,” dedi.

Az önce su içen Lyra neredeyse boğuluyordu. “Ne dedin?”

“Silikon,” diye tekrarladi Sidney ciddi bir ifadeyle. “Taktırırsam, kocaman taktıracağım, Profesör Pierson gibi. Arsız Pierson.”

“Onlar gerçek değil mi?”

“Boynuna kadar çıkıyorlar,” dedi Sidney. “Gerçek olmalarına imkân yok.”

“Silikon taktırmayı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

“Elbette, düşünmüyorum. Seni kandırmak çok kolay.” Sidney hemen konuyu değiştirip sordu. “Pijamaları sana büyükannen mi gönderdi?”

“Evet, o gönderdi,” diye yanıtlayan Lyra arkadaşının karşısına oturup dizüstü bilgisayarını aldı.

“Sebep neydi?”

“Erken bir doğum günü hediyesi.”

“Sana başka bir şey almıyor, değil mi?”

“Uzun zamandır başka bir şey almadı.”

“Peki ya erkek kardeşlerine? Onlara da pijama mı alıyor?” diye gülümseyerek sorarken Sidney, Lyra’nın erkek kardeşlerini pijamalarla hayal etmeye çalıştı.

“Saat,” diye yanıtladı Lyra. “Her özel günde saat ya da çalar saat hediye eder.”

“Bence büyükannen bir dahi. Düşünsene. Herkesin ne istediğini tahmin etme ıstırabını elemiş ve ne kimseyle kavga etmek ne de para hakkında endişe etmek zorunda.”

“Haklısın,” dedi Lyra. “Gerçekten onunla tanışmalısın. Sorunlu ailemin henüz tanışmadığın tek üyesi o ve ondan hoşlanacağına eminim. Neden hafta sonu benimle birlikte San Diego’ya gelmiyorsun? Peder Henry’ye onunla tekrar konuşacağıma söz verdim. Cuma öğleden sonraki dersten sonra yola çıkmayı planlıyorum. Lütfen gel. Senin için hoş bir değişiklik olur.”

“Gelmeyi çok isterdim, ama önümüzdeki haftanın sonuna kadar bitirmem gereken iki proje var ve ikisinin de üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor. Bütün hafta sonunu film laboratuvarında geçireceğim.”

“Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Bitirmen gereken kendi projen var. Bu arada, nasıl gidiyor?”

“Bitmek üzere,” dedi Lyra. “Çöplerini atan pek sevimli kadınların ve erkeklerin birkaç fotoğrafını daha eklemek istiyorum, ama ihtiyacım olan fotoğraflar elimde var.”

“Bu harika. O trafikte her gün saatlerini o çöplüğe gidip gelerek harcamayacağın için seviniyor olmalısın.”

“Hayır, bunu hâlâ yapıyorum.”

“Artık fotoğraf çekmeyeceğini söylemiştin...”

“Başka bir projem var. Tam olarak bir proje sayılmaz, sanırım. Sadece merak.”

Lyra, Sidney’e tepenin öteki tarafında bulduğu yeşillik ve çiçeklerden bahsetti. “Öyle...şaşırtıcıydı ki, itiraf etmeliyim ki, büyülendim.”

“Fotoğraf makineni neyin fotoğraflarını çekmesi için ayarladın? Büyüyen çimenlerin mi?”

“Hayır, çimenleri kimin biçtiğini ve çiçeklerle kimin ilgilediğini öğrenmek istiyorum. En çok da nedenini merak ediyorum. Birçok teorim var ama en sevdiğim kaybolan aşk teorisi. Belki de o küçük yeşillikte piknik yapmayı seviyorlardı ya da – ”

“Sen umutsuz bir romantiksin, Lyra. Sırf merakını gidermek için oraya gidip geleceksin.”

“Kulağa geldiği kadar çılgınca değil,” diye karşı çıktı Lyra. “Üstelik fotoğraf makinesini orada en fazla bir hafta daha tutacağım...pekâlâ, belki de iki hafta. O çikolatadan başka kaldı mı?” diye sordu.

Sidney onun konuyu bir anda değiştirmesine aldırmadı, ne de olsa o da sık sık aynı şeyi yapıyordu. Uzun zamandır arkadaş oldukları ve aynı evi paylaştıkları için ikisi de birbirlerinin zihninin nasıl çalıştığını biliyordu.

“Hayır, dün gece sonuncusunu yedin ve evet, çılgınlık. Los Angeles’ta belgeselin için bir oraya bir buraya gitmek gereklilikti, ama saatler süren trafik savaşına sebepsiz yere devam etmek...kesinlikle çılgınlık.”

“Belki de öyle, ama bunu yapmaya devam edeceğim. Bir dakika, dün gece hiç çikolata yemedim.”

Sidney sırıttı. “Tamam, sonuncusunu ben yedim.”

Kalkıp mutfığa gitti ve bir dakika sonra Cocoa Puffs mısır gevreği ve bir şişe aromalı suyla döndü.

Oturup mısır gevreğinden bir avuç aldı ve sonra kutuyu Lyra’ya uzattı.

“Görmedin, Sidney,” dedi Lyra mısır gevreğinden biraz alırken.

“Neyi görmedim?” diye sordu Sidney kutuya tekrar uzanırken.

“Park yerimiz kadar olan, etrafı güzel çiçeklerle çevrili yemyeşil çimenlerin oluşturduğu küçük vahayı. Neredeyse mükemmel bir kare,” diye ekledi Lyra. “Üstelik en olmadık yerde, berbat, kokmuş çöplerin ortasında. Benimle gelip görmelisin.”

Sidney kabul ederek onu şaşırttı. “Haklısın. Görmeliyim. Belki o zaman ben de senin kadar meraklanırım. Haftaya öğleden sonra seninle geleceğim. Ne düşünüyor musun? O çimenler bir mezarı örtüyor olabilir.”

“Bu olasılığı ben de düşündüm.”

“İlginç olmaz mı? Kocasını öldüren bir kadın ya da karısını öldüren bir koca, bir çukur kazıp onu oraya gömmüş olabilir.”

“Ve sonra, suçluluk duyduğu için çiçek dikip çimenleri mi biçiyor?”

Sidney güldü. “Sanırım cinayet işleyebilecek bir koca çimenleri biçmekle uğraşmaz.” Sonra her biri cinayet ve felaket içeren birkaç teoriden daha söz etti. Oldukça korkunç bir olasılıktan bahsettikten sonra, orada gerçekten bir ceset olduğunu öğrenmek için bir kürek alıp kazmaya başlamaya hazırdılar.

“Neden aklına sadece korkunç suçlar geliyor?” diye sordu Lyra.

Sidney omuzlarını silkti. “Sanırım erkek kardeşlerimin çoğu güvenlik güçlerinde çalıştığı için. Akşamları yemek masasında çok hikâye dinledim ve galiba kuşkucu birine dönüştüm.”

Lyra ona katılmıyordu. Sidney'in kuşkucu olduğunu sanmıyordu; sadece hayal gücü fazla çalışıyordu ve bu yüzden seçtiği alanda çok başarılı olacaktı.

"İşe koyulmalıyız," dedi Lyra. "Yoksa ikimiz de bu gece hiç uyuyamayacağız."

Sidney ona katıldı ve sonraki birkaç saat boyunca ikisi de sessizce çalıştı. Lyra gece yarısına doğru işini bitirip yatak odasına doğru yola koyuldu.

"Büyükanne ne zaman gideceksin?"

"Saat üç civarı. Mümkünse iş dönüşü trafiğinden kaçınmak istiyorum. Neden sordun?"

"Benim için o makaraları geri götürür müsün? Cuma beşe kadar götürülmeleri gerekiyor ve ben tüm gün okulda olacağım. Çok büyük bir yardım olur..."

"Götürürüm. Yolumun üstünde."

Salı günü dersten sonra, Lyra projesi hakkında konuşmak için Dr. Mahler'in ofisine gitti. Ona çöplüğün arkasında bulduğu bahçeden söz etti ve orası hakkında kısa bir film çekmeyi çok istediğini açıkladı.

"Belgeselini bitirdin mi...seçtiğin konu neydi?"

"Parklar," diye yanıtladı Lyra. "Paraiso Park hakkında bir film çekmeye karar vermiştim ve o küçük sevimli bahçeyi de orada buldum."

Mahler şaşırmış görünüyordu. Ellerini masasının üzerine koydu. "Paraiso Park'ı işlemek nereden aklına geldi? Orası bir saatlik mesafede. Hem sen orayı nereden biliyorsun?"

Lyra başıyla duvardaki posterini işaret etti. "Fikri sizden aldım, Dr. Mahler. Siz ve posterinizden."

Mahler omzunun üzerinden duvara bakabilmek için

döner sandalyesinde arkasına yaslandı. “O kadar uzun zamandır orada asılı ki, unutmuşum. O parkın yakınında büyüdüm,” diye açıkladı. “Posterini birinci geleneksel kutlamada almıştım. Ertesi sene taşındık.” Lyra’ya baktı. “Bozulmuş mu? Öyle, değil mi?”

“Evet, öyle.”

Lyra ona filme aldığı, çöplerini atan arabaları ve kamyonları anlattı.

“Ve şimdi de tepenin öteki tarafındaki bahçeyi filme almak istiyorsun, öyle mi?”

“Kaydetmeye başladım bile. Hafıza kartını her gün değiştiriyorum. Henüz çektiğim fotoğraflara bakmaya fırsatım olmadı. Proje için onayınızı alacağımı düşünmüştüm-”

“Hıhım, hıhım..”

İşte yine çenesini ovuşturuyordu Mahler. Projeyi iptal edecekti.

“İlginç,” diye itiraf etti. “Bak ne diyeceğim. Notun belgeseline bağlı. Belgeselini teslim ettikten sonra, belki bahçe filmini ele alabilirsin. Belgeseline çok benzemesi beni endişelendiriyor. Aynı fikir, aynı mekan...ama sana kalmış. Birini bitirmeden diğerine başlama.”

Lyra, Mahler’in ofisinden çıkarken onun tavsiyesini düşündü. Öncelikle önemli olan projesini bitirmeliydi, ama bu arada parktaki fotoğraf makinesinin fotoğraf çekmesine izin verecekti.

Cuma öğleden sonra, Lyra L.A. trafiğini alt edebileceğini düşündü, en azından eyaletler arasına varana kadar, ama önüne dört araba yığılınca dolambaçlı yoldan gitmek zorunda kaldı. Daha önce de bu yola sapmıştı, en güzel ma-

hallerin arasından geçiyordu. Güzel bir gündü ve özenle biçilmiş çimenler ve bahçelere bakmanın tadını çıkardı.

İşareti gördüğünde Walnut'ta ilerliyordu. "Bahçe Satış1."

ÜÇ

Milo Smith bir aptaldı. Aynı zamanda sahtekâr ve kabadayıydı.

Ve kendini hiç tanıımıyordu. Zeki olduğunu düşünmekle kalmayıp çalıştığı tahsilat acentesindeki herkesin öyle düşündüğünü sanıyordu. Patronu Bay Merriam yetmiş aşkın çalışanına nadiren iltifat ederdi, ama geçen ay Milo onun bir arkadaşına kendisinin paha biçilmez olduğunu birçok kez kanıtladığını söylerken duymuştu. Milo, Bay Merriam'ın bu sözünden onun "uzmanlaştığı alanda" fazla çalışmasına daha çok ihtiyaç duyulacağı anlamını çıkarmıştı.

Diğer çalışanlar gibi, Milo da şirketin merdivenlerini tırmanmak istiyordu. Bu amacını açıkça dile getirmişti, ama hiç kimsenin onu anlamayacağını bildiğinden en önemli, gizli amacından hiç bahsetmemişti. Hatta onunla dalga geçme ihtimalleri bile vardı.

Milo, James Bond olmak istiyordu. Ah, deli değildi. James Bond'un sinema filmlerindeki bir karakter olduğunu biliyordu. Milo 007'yi izleyerek büyümüş ve her Bond fil-

mini sayısız kez izlemişti. Bond'un repliklerini kelimesi kelimesine tekrar edebilirdi. Filmlerden biri başlar başlamaz, Milo'nun perişan çocukluğu kaybolur ve birkaç saatliğine babasının tokatlayıp durduğu cılız çocuk olmaktan çıkardı. Hayır, Milo James Bond'du.

Bir yetişkin olarak, Milo kendini övme alışkanlığı edinmişti. Böylesine genç bir yaşta bu kadar çok şey başarmış olması tesadüf müydü? Hata yapmıyordu; ne kadar karışık ya da anlaşılması güç olursa olsun talimatları takip ediyordu ve her profesyonel gibi, teslim gününü asla geçirmiyordu. En önemlisi de, duygularını işine karıştırmıyordu.

Aynı şeyi egosu için söyleyemezdi.

Milo bir tetikçiydi. Öyle sayılırdı. Bugüne kadar kimseyi öldürmemişti, ama bu da sır olarak sakladığı gerçeklerden biriydi.

Doğru zamanda doğru yerde olması sayesinde, şans eseri bu işi bulmuştu. Kafe ve barlarda kolalarını yudumlarken keşfedilen güzel film yıldızları gibi. Evet, aynen öyleydi.

Milo'yu o komşularından birini öldüresiye döverken oradan geçmekte olan Bay Merriam keşfetmişti. Bay Merriam onu ara sokaktan çıkarıp hemen işe almıştı. Milo'ya telefonu olan küçük bir bölme ve borçlarını ödemezlerse taciz ve tehdit etmesi gereken insanların bulunduğu bir liste verilmişti. Teslimat acentesi yasaldı. Birkaç kredi kartı şirketi onları kullanıyordu ve Bay Merriam iyi bir gelir kaynağıydı.

Ama patronunun birkaç yan işi daha vardı. Milo ne olduklarını bilmiyordu, ama patronunun 'müşterileri' bazen onu hayal kırıklığına uğrattığında, harekete geçilmesi gerekebiliyordu.

Patronu onu odasına çağırdığında, Milo sekiz aydır ofiste çalışıyordu. Çalışanların çoğu evlerine gitmişti ve ikinci vardiya başlamak üzereydi. Bay Merriam birdenbire Milo'ya daha önce hiç birini öldürüp öldürmediğini sormuştu.

Kendisini zeki ve önemli hisseden Milo, onun sorusuna tam olarak yanıt vermedi. Patronuna birinin canını almakta hiçbir mahsur görmediğini söyledi. Doğal olduğunu sanıyordu. Teslimat acentesinde işe girmemiş olsaydı, meslek olarak kiralık katilliği seçebileceğini söyledi. O derece iyi olduğunu ima ederek böbürlendi.

Bay Merriam, Milo'nun samimiyeti ve bağlılığına ikna olmuştu. O gece Milo'ya ilk öldürme işini verdi. Çünkü eğer sonucundan memnun kalırsa, gelecek aylarda daha fazla iş gelecekti.

Bay Merriam ona güvendiğini gösterdiği için Milo'nun egosu daha da şişti. Tecrübesini ve uzmanlığını diğerleriyle paylaşması gerektiğine karar veren Milo birkaç özel görevi tamamladıktan sonra, yaşlanıp emekli olduğunda işe yeni başlayan bir tetikçiye aktarabileceğini düşündüğü derslerden oluşan bir liste çıkardı.

Birinci ders: tek kullanımlık giysiler giymekti.

Örnek olarak; Milo ilk özel görevi olan Marshall Delmar Jr.'ı verebilirdi.

Delmar, Bay Merriam'ı iflas eden bir şirkete yatırım yapmaya ikna eden bir yatırım danışmanıydı. Bay Merriam, şirket iflas etmeden kısa bir süre önce alçak Delmar'ın tüm hisselerini satıp büyük bir kâr ettiğini öğrenmemiş olsaydı, kaybettiği parayı doğal karşılayabilirdi. Bay Merriam Delmar'ın hisselerin düşeceğini bildiğinden emin-

di ve bu bilgiyi Bay Merriam ile paylaşmayarak hata eden Delmar'ın bir an önce ölmesi gerekiyordu. Bay Merriam cinayete kaza süsü vermesi dışında Milo'ya başka bir talimat vermemişti.

Cinayeti işler işlemez Milo, Bay Merriam'ın yanına döndü ve polis raporunda Delmar'ın ayağının kayıp başını masasının köşesine çarpıp düşmesi sonucunda öldüğünün yazacağını gururla söyledi.

Bay Merriam onun raporundan etkilenmişti, doğrusu Milo da etkilenmişti. Ancak Delmar'ın ölümü Milo'nun anlattığı ve inanmayı tercih ettiği hikâyeden oldukça farklıydı.

Marshall, Vista Del Pacifico olarak bilinen gösterişli mahallede tıka basa dolu İspanyol tarzı bir evde yaşıyordu. İki katlı evin çinili çatısında durup güneşe karşı gözlerini kısarak bakan biri, bulutsuz bir günde okyanusu az da olsa görebilirdi, ki bu yüzden evin okyanus manzaralı olduğu düşünülmüş ve değeri milyonlarca doları bulmuştu.

Eve girmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Delmar o gece büyük bir akşam yemeği partisi veriyordu ve yiyecek firması çalışanlarına tepsiler ve cam eşyalar konusunda yardımcı olan hizmetkârlar mutfak girişini kullanıyordu.

Milo ön keşfini bitirmişti. Parti ve Delmar'ın tuttuğu yiyecek firması hakkında her şeyi biliyordu. Çalışanların siyah pantolon, boyunlarına kadar ilikli, uzun kollu siyah gömlek ve siyah ayakkabı giymeleri gerekiyordu. Bu şekilde giyinen Milo, yemek şirketinin minibüsünün arkasından aldığı gümüş tepsiyi taşıırken fark edilmeden içeri girdi. Sıcak bir yaz gecesiydi ve hiç kimse şal ya da palto giymemişti, bu nedenle antrenin hemen yanındaki vesti-

yere saklanıp sabırla evin sakinleşmesini ve müzmin bekar Delmar'ın yalnız kalmasını bekledi.

Işıkları kapatıp ön kapıyı kilitleyen Delmar antreden kütüphanesine geçtiğinde saat sabahın biriydi.

Milo beklemeye devam etti, Delmar'ın yatak odasına çekilip uyumasını umuyordu. Milo bir yastık kullanarak onu boğacaktı ve eğer Delmar fazla çırpınmazsa, adamı uykusunda ölmüş gibi göstereceğine emindi.

Ancak Delmar planını bozuyordu. Yatmaya gidecek gibi görünmüyordu. Milo daha fazla bekleyemezdi. Belki de Delmar masasında uyuyakalmıştı. Sessizce dolabın kapısını açan Milo bakmak için antreye çıktı. Bir kostüm dükkânındaki Zorro mankeninden çaldığı kara maskeyi takıp gizlice içeri baktı ve Delmar'ın kalem elinde, masasında oturmuş, resmi evraka benzeyen sayfalara göz gezdirdiğini gördü.

Kütüphane loştu. Masa lambasından kâğıtların üzeri- ne hafif bir ışık vuruyordu. Son hızda çalışan klima oda- yı buz gibi yapmıştı ama Milo, Delmar'ın aşırı derecede terlediğini fark etti. Birkaç kilometre koşmuş gibi nefes nefeseydi, Delmar'ın yetmiş, belki de doksan kilo fazlası olduğu düşünülürse bu komikti. Milo fark edilmeden içe- ri girmekte zorluk çekmedi. Karanlıkta kalan duvara sırtını verdi. Birkaç saniye hareketsizce durduktan sonra, yedek planını düşünürken kesik kesik nefes aldı.

Sonra yedek planı olmadığını hatırladı. Aptal, aptal, diye kendini azarlardı. Şimdi ne yapacaktı? Cinayete kaza süsü vermesi gerektiği ve mermi yarasının onu ele vereceğini bildiği için yanına silahını almamıştı.

Adamı öldürmenin akıllıca bir yolunu düşünmeye çalı-

şırken alt dudağını ısırıldı. Birden Delmar kalemını bırakıp sol kolunu ovuşturmaya başladı. Yüksek sesle inliyordu.

Vur ona. İşte bu. Milo'nun yapması gereken buydu. Başına vuracak ve taş şömineye düşüp ölmüş gibi görünmesini sağlayacaktı.

'Artık bir planı olduğu için kontrolün elinde olduğunu hisseden Milo bir adım öne çıktı, ama o sırada adamın kafasına indirebileceği bir şeyin olmadığını fark etti. Çılgınca etrafına bakarak silah olarak kullanabileceği bir şey ararken, bunu düşünmüş olman gerekirdi diye içinden kendini azarlardı. Yavaşça geri çekilip sırtını duvara yaslayarak bir kez daha Delmar'ın görüş alanından çıktı.

Ne ağır bir şamdan ne de kitap desteği vardı...hiçbir şey bulamıyordu. Şöminenin kullanabileceği bir ateş süngüsü bile yoktu.

Panik içinde antreye geri çekildi. Belki de mutfaktan ağır bir alet alabilirdi. Geri çekilme telaşı sırasında kendi ayaklarına dolanarak yan tarafına doğru yere düştü. Ne yazık ki, az da olsa ses çıkarmıştı. Hemen ayağa fırlayıp Delmar'ın çığlık mı atacağını, yoksa peşinden silahıyla mı koşacağını görmek için arkasına döndü.

Çaktırmadan kütüphaneye baktı ve şansına inanamadı. Delmar onu ne duymuş ne de fark etmiş görünüyordu. Ama adamın davranışlarında bir tuhaflık vardı. Sağ elini göğsüne götürmüş ve lambaya doğru yığılıp kalmıştı. Nefes almaya çalışırken rengi hızla bir günlük ceset rengini alıyordu.

Aniden sandalyesinden kalkan Delmar arkasına doğru sendeledikten sonra telefona ulaşmak için güçsüzce çabaladı. Ama ulaşamadı. Başını masanın kenarına çarpıp

sertçe yere düştü ve kafatasından akan kanın oluşturduğu birikintiye yığıldı.

Ölmüş müydü? Milo onun nabzını kontrol etmek için koştı. Halının kenarına takılıp dengesini kaybetti ve büyük bir gürültüyle Delmar'ın üstüne düştü. Milo ayağa kalktığında Delmar'ın kanı gömleğine ve pantolonuna bulaşmıştı. Adamın öldüğünden kesinlikle emin olana kadar onun cansız yüzüne baktı. Birinin geldiğini duyduğunu sandığında nihayet hareket etti. Belki de kulaklarında gümbürdeyen kalp atışının sesiydi, ama riske girmeyecekti. Parke zeminin üzerinde kayıp arka kapıdan koşarak çıktı ve arabasına varana dek üç blokluk mesafeyi koşmaya devam etti. Evinin yolunu yarıladığı sırada maskesinin hâlâ yüzünde olduğunu fark etti, aldığı dersleri yazarken bahsetmediği bir hataydı bu. Ne de olsa, efsaneler hata yapmazdı, değil mi?

İkinci ders: köpekler için yiyecek getir.

Örnek: Jimmy Barrows.

Barrows, Bay Merriam'ın yeğenini ödeme yapması için sıkıştırıp duran alışılmışın dışında alçak olan bir tefeciydi. Milo'ya Barrows'u gözlerinin ortasından tek vuruşta öldürmesi emredilmişti. Bay Merriam hiç kimsenin ailesine bulaşmaması mesajını vermek istiyordu.

Görevini tamamladıktan sonra, Milo, Bay Merriam'a Barrows'un sinir bozucu, geveze köpekleriyle biraz sorun yaşadığını rapor etti. Yine de, pek zorluk çekmeden adamı öldürdüğüne yemin etti.

Ancak bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Asıl hikâye, Milo'nun itiraf edebileceğinden çok daha acı ve utanç vericiydi.

Bay Merriam ona tefecinin bir fotoğrafını vermişti ve adama bir kez bakan Milo onu öldürmenin çok kolay olacağına ikna olmuştu. Barrows iri yarı değildi, yaklaşık bir elli beş ya da bir altmış boyundaydı ve giysileriyle birlikte elli kilodan fazla olamazdı, ama Milo dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Barrows'un elinde bir silah olursa, cüssesinin önemi olmayacaktı. Ama Milo silah taşıdığını sanmıyordu. Söylentilere göre, Barrows nahoş olduğunu düşündüğü şeyleri yapmaktan hiç hoşlanmayan aşırı titiz bir adamdı. Giysileri ve davranışları özenle manikürü yapılmış elleri kadar düzgündü. Pis işleri onun için çalışan insanlara bırakırdı, ama Milo paraya ihtiyacı varmış gibi yaparak içeri girdiğinde çalışanlarının hiçbirinin etrafta olmadığınından emin olmayı planlamıştı.

Barrows gibi kültürlü biri için tefecilik tuhaf bir meslekti. Milo'nun hayal ettiği gangster kılıklı tefeci tipinin tam tersiydi.

Barrows, Second ve Cypress Yolu'ndaki bir mağaza önünde çalışıyordu. Sokağın köşesinde on beş dakikadan fazla duran birinin bıçaklanması kesin olan şehrin belalı bir kısmındaydı.

Milo'nun oyalanmak gibi bir niyeti yoktu. Vitrinden Barrows'u gördü, masasının karşısındaki kanepeye oturmuş, banka makbuzlarına göz atıyordu. Kırmızı beyaz çizgili kravatı olan siyah bir takım elbise giymişti ve kanepenin öteki ucunda kahverengi bir kürk palto seriliydi. Milo paltonun onun karısına ait olduğunu düşündü. Ve çalıp satmaya kalkarsa, karşılığında ne kadar para alacağını merak etti.

“Sen Barrows musun?” diye sordu Milo yaklaşırken.

“Bay Barrows,” diye düzeltti tefeci huysuz bir ses tonuyla.

“Borca ihtiyacım var,” dedi Milo. “Yanımda bakabileceğin bazı belgeler var, belki teminat olarak saklarsın.” Yağmurluğuna uzanıp otuz sekiz milimetrelik tabancasını çıkarttı ve tefeciye doğrulttu.

Silahlı gören Barrows donup kaldı. Neredeyse anında kendine gelip minderlerin üzerinde rahatladı. “Buraya beni soymaya mı geldin?” diye sordu sakince. “Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Çünkü paramı burada tutmuyorum.”

“Buraya seni soymaya gelmedim. Patronumun bir mesajı var.”

“Öyle mi? Peki kimin adına çalışıyorsun?”

“Boş ver.”

Kafasına silah doğrultulmuş olmasına rağmen Barrows’un istifini bozmaması Milo’ya tuhaf geldi.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi Barrows. “Şu gizemli adamın vermek istediği mesaj neymiş?”

“Senin ve seni tanıyan herkesin onun ailesinden uzak durmasını istiyor.”

“Öyleyse, bana kim olduğunu söyle.” Adamın sesi neşeliydi. “Hangi aileden uzak durmam gerekiyormuş?” Barrows’un sağ eli yavaşça minderlerin arasına doğru iniyordu.

“Ellerini görebileceğim bir yerde tut,” diye emretti Milo.

Nişan alıp tetiği çekti. Hiçbir şey olmadı. Telaşı sırasında emniyet kilidini açmayı unutmuştu. Bu hatasını düzeltmek üzereyken, gözünün ucuyla kürk paltonun hare-

ket ettiğini gördü. Korkup telaşla bir adım geri çekilirken silahını biraz aşağı indirdi. Kürkün altından kafalarını çıkaran iki Sheltı jilet kadar keskin dişlerini göstererek hırlamaya başladı.

“Biraz sevgi gösterin,” diye emretti Barrows.

Milo şaşkınlıkla geri çekildi. “Ne?”

Emri anlayan hayvanlar onun üzerine atladı. Yarı onlara dönük olan Milo yanlışlıkla bir el ateş etti. Mermi duvara isabet etti.

Ses köpekleri korkuttu ve ikisi de sakince emri yineleyen sahiplerine baktı. “Biraz sevgi gösterin.”

Şeytani köpekler yine Milo’nun üstüne atladı. Milo panikle hayvanlara sırtını döndü, oradan bir an önce kaçmayı planlıyordu, ama kendi sağır edici çığlığı onu olduğu yerde durdurdu. Köpeklerden biri arkasına kenetlenip dişlerini geçirmişti. Milo hayvanı üzerinden fırlatmayı düşünerek hızla etrafında döndü ama ne yaparsa yapsın köpekten kurtulamadı.

Diğer köpek Milo’nun boğazına atladı. Milo silahıyla hayvanı devirmeyi denedi ama köpek hızlıydı ve elini ısırıdı. Milo fark etmedi bile. Kalçasını ısıran köpeğin verdiği acı öylesine dayanılmazdı ki, acıyla bağırmasına engel olamıyordu.

İkinci köpek Milo’nun elini bırakır bırakmaz lanet olası bir tenis topu gibi sekip Milo’nun boğazına atladı.

Barrows minderlerin arasından silahını çıkarmış olsa da, ateş etmedi. Tehdidin sona erdiğini düşündü. Durumun tadını çıkararak iş üstündeki köpeklerini izledi.

Milo aklın almayacağı şeyi yaptı. Silahını elinden bıraktı. Zıplayan köpek silahı yere düşmeden dişlerinin arasına

aldı ve boom...aniden fırlayan mermi Barrows'un göğsüne isabet etti. Milo bir anda donup kaldı. Lanet olası köpek ondan çok daha iyi bir nişancıydı.

Ses köpekleri yine ürküttü. Onu bırakıp kanepeye koşullar ve sahiplerinin bir sonraki öldür emrini vermesini beklediler.

Barrows ölmüştü. Kravatının kırmızı rengi özenle yıkanmış beyaz gömleğine akıyor gibi görünüyordu. Mermi kalbine isabet ederek onu anında öldürmüş olmalıydı. Yüzündeki neşeli ifade kaybolmadan ölmüştü.

Neyse ki, Milo'nun akli onun silahını kapıp cebine atacak ve koşarak kapıdan çıkacak kadar başındaydı. Ağlamasına engel olamıyordu. Arabasına kadar birkaç bloğu topallayarak giderken insanlar ona tuhaf bakışlar attı, ama umurunda değildi. Bakabilirlerdi. Kıcı yanıyordu ve yarısından akan kanın bacağına arkasına damladığını hissedebiliyordu. O mahalledeki insanların polisle samimi olmaması onun için büyük şanstı.

Lanet olası köpekler. Onları da öldürmeliydi.

Arabasına bindi ve oturur oturmaz uludu. Direksiyonu iki eliyle kavrayıp hastaneye varana kadar ağlamaya devam etti.

Olanları Bay Merriam'a anlatırken bu detayları atladığını söylemeye gerek yoktu. İmajını zedelemek istemiyordu. Bay Merriam sadece sonucu önemserdi.

Aldığı üçüncü ders hâlâ öylesine tazeydi ki, henüz hikâyeyi nasıl çarpıtacağını bilmiyordu, hatta düşündükçe ürperiyordu.

Üçüncü ders: birini yüzme havuzunun yanında öldürmeye çalışmadan önce yüzmeyi öğren.

Örnek: George Villard.

Milo bu yüzden hâlâ kâbus görüyordu. Öldürmesi emredilen adam, Villar, bir vücut geliştiricisiydi. Aynı zamanda adı çıkmış bir sarhoş ve çapkındı. Bay Merriam bu görevinde Milo'ya adamın özgeçmişine dair bilgi vermemişti. Sadece Villard'dan kurtulmasını ve bunu bir an önce yapmasını emretmişti.

Milo'nun araştırma yapmaya ya da plan kurmaya fırsatı olmadı. Silahının dolu olduğundan emin olup dışarı çıktı. Tepelerin labirenti andıran dönemeçleri ve sapaklarında evi bulduğunda, saat gece yarısını geçiyordu. Villard böbrek biçimli havuzunun yanındaki bahçedeydi. Milo çalıların arasına gizlenip yalpalayan hedefini gözlemledi. İzbandudun sızması an meselesiydi.

Villard çok sarhoş olduğu için Milo onun pek fazla karşı koymayacağını düşündü, ama bu konuda yanılıyordu. Milo çalılarının arasından fırladı, yağmurluğunun cebinden silahını çıkarmaya çalışırken Villard onu ve silahını görüp saldırıya geçti ve iyi bir yumruk attıktan sonra Milo'yu havuza fırlattı.

Milo havuzun kenarına doğru köpekleme yüzüp havuzdan çıkmayı denedi, ama giysileri ve korkusu onun aleyhine işledi. Üçüncü kez suya batarken, Villard tek eliyle onu dışarı çıkarıp kükreyerek sorular yağdırmaya başladı.

“Seni kim gönderdi? Jo Ann'ın mı yoksa Crystal'ın kocası mı? Söyle,” diye bağırdı. Heceleri yuvarlayarak sorusunu sorarken başını yana eğdi ve göz kapakları düştü. Aniden kafasını kaldırıp Milo'nun karnına tekme attı. “Cevap ver bana, lanet olası!”

Milo konuşamıyordu. Can çekişen bir sazan gibi beto-

nun üzerinde çırpırken, yuttuğu onca suyu öksürmekle meşguldü.

Cevabını duymak için sabırsızlanan Villard onu tekrar tekmeledi. “Lenny mi? O, değil mi? Aşağılık herif.” Milo’nun yan tarafına bir tekme daha atıp hırladı, “Bana seni kimin yolladığını söyleyeceksin, sonra seni tekrar havuza atıp boğulmanı izleyeceğim.”

Milo tehdidin işbirliği yapmaya teşvik edici olmadığını düşündü, ama bu denli sarhoş olan Villard’ın farkında olduğunu sanmıyordu. Tüm sarhoşluğuna rağmen, vücut geliştirici yine de zarar verebiliyordu. Milo kaçmak istedi, ama hareket etmeye, silahına uzanmaya – ıslandığı için çalışacağından emin değildi – ve salyaları akan kaslı adamı herhangi bir şekilde kışkırtmaya korkuyordu.

Milo kendisini kurtarmak için çaresizce bir plan düşünürken, Villard delice gözlerini kırpıştırıp ona baktı, konstantre olmaya çalıştığı belliydi. Ne yaptığını hatırlamış olmalıydı, çünkü birden kafasını sallayıp gülümsedi ve tekrar Milo’yu tekmelemek için ayağını savurdu, ama aldığı aşırı alkol yüzünden dengesini yitirdi. Vücudu yalpaladı; gözleri kapandı ve elinde tuttuğu kadehiyle birlikte balıklama havuza daldı. Boğulduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştı.

Ölümünün kaza olduğuna karar verildi.

Milo için neredeyse bir başka felaketti, evet, ama diğer görevlerinde olduğu gibi başarıyı üstlendi ve Bay Merriam’ın gözündeki kusursuz sabıka kaydını korudu. Üçte üç. Merriam o kadar etkilenmişti ki, işini çok iyi yaptığı için Milo’ya ikramiye verdi.

İki hafta sonra bir Perşembe günü öğleden sonra, Bay

Merriam yeni bir görev vermek için Milo'yu ofisine çağırdı.

Patronu genellikle çene çalmaktan hoşlanmazdı, ama bugün konuşmak istiyordu.

“Son birkaç haftadır dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu fark etmiş olabilirsiniz.”

Milo fark etmemişti, ama fark etmiş olmasının gerektiğini düşünerek kafasını salladı. “Evet, efendim, fark ettim,” diye yalan söyledi.

“Bir sorunum var ve bu iş için en uygun adam sensin. Bu iş biraz zor olacak ve biraz kurnazlık gerektirecek. Anlıyor musun?”

“Evet, elbette,” diye tekrar yalan söyledi Milo.

“Bir zamanlar arkadaşım olarak gördüğüm bir iş ortağım beni kandırdı. Hem de çok iyi kandırdı. Adı Bill Rooney,” diye ekledi Bay Merriam dişlerini göstererek. “o çakalı birçok kez akşam yemeğine götürdüm, karşısında oturup onunla ekmeğimi paylaştım, karşılığında ne mi yaptı? Beni sırtımdan bıçakladı, yaptığı bu. Onda istediğim bir şey var.”

Milo anlayışlı bir şey söylemeli mi söylememeli mi bilmiyordu, bu nedenle sessiz kalıp bekledi.

“İşi arkadaşlıkla karıştırmamak gerektiğini anladım. Ben dersimi aldım ve Rooney de dersini alacak. Avantajı olan benim, çünkü Rooney öğrendiğimi bilmiyor.”

Bay Merriam masasının arkasından sandalyesini çekip oturdu. “Tasadüfen nereye sakladığımı öğrendim. Ofisinde bir kasa olduğunu biliyorum. Herkes biliyor. Kapıdan içeri girdiğinde gördüğün ilk şey o. Kocaman ve en az yüz senelik olmalı.”

Masasındaki oymalı ahşap bir kutuyu açıp içinden bir puro aldı. Puroyu dudaklarının arasına sıkıştırıp kibriti çaktı ve tütünün alevi emmesini beklerken konuşmayı sürdürdü. “Birinin onu kapıp kapıdan koşarak çıkmasından endişe edecek değil. O şeyi ancak bir vinç yerinden kaldırabilir.”

Devam etmeden önce Milo’ya oturmasını işaret etti. “Rooney herkesin kasayı görmesini istiyor. Doğal olarak, değerli eşyalarını orada sakladığını düşünürler. Değil mi? Aşâğılık. Hepsi numara. Anladığımı kadarıyla, ofisinde başka bir kasa daha var. Masasının altındaki zemine gömülü. Şifreyi öğrendim. Beni çok uğraştırdığını söylemeliyim.”

“Ofisine gizlice girmemi mi istiyorsunuz – ”

“Hayır, hayır. O işle Charlie ilgilenecek. Senden Rooney ve eşiyile ilgilenmeni istiyorum.”

Milo, Merriam’ın ofisinin ses geçirmez olduğunu ve günde bir kez dinleme cihazlarına karşı arandığını bilmesine rağmen, ürkekçe etrafına bakındı. “Eşinin de mi ölmesini istiyorsunuz?”

“Evet. Rooney ona yaptığını anlatmış olabilir. Kadın hayatta kalırsa, federallere gidebilir. Çok riskli. Şu şekilde olmasını istiyorum. Rooney her zaman ofisinden tam dörtte ayrılır ve evine varması bir saat sürer. Cuma geceleri asla dışarı çıkmaz. Asla,” diye vurguladı Merriam. “Bunu bilmek bizim işimize yarayacak. Geveze karısını her Cumartesi dışarı çıkarır ve Pazar günlerini metresi için dinlenerek geçirir. Her Pazartesi ve Çarşamba onunla buluşur.

“Bunun bir cinayet-intihar olarak görünmesini istiyorum. Kocasını öldüren kadın ardından kendi canına kıyıyor. Elbette polis soruşturma yapacak ve metresi olduğunu

öğrenecekler. Karısının da bunu öğrendiğini ve bu yüzden onu öldürdüğünü düşünecekler. Herkes kadının ne kadar sinirli olduğunu biliyor.”

“Bu işin ne zaman yapılmasını istiyorsunuz?”

“Yarın akşam beşte. O sırada Charlie, Rooney’nin ofisine girecek ve bir an önce işini halledip çıkacak. Sorun çıkarsa bana haber verecek ve seni arayacağım. Bu cep telefonunu al,” diye emredip telefonu Milo’ya attı Merriam. “Takip edilemez. Benden haber alana kadar kimseyi öldürme. Anladın mı?”

Bir kez daha Milo aceleye getiriliyordu. Gözlem yapmaya fırsatı yoktu, ama bu kez hiçbir sorun çıkmayacağına yemin etti. Ertesi sabah yollara aşına olmak ve meraklı komşuların olup olmadığını görmek için Rooney’nin mahallesinden geçti. Rooney’nin evinin tüm girişlerini kontrol ettikten sonra bir buçuk kilometre ötedeki bir markete gitti. Evde bir köpek olması ihtimaline karşı ceplerini doldurmak için birkaç kilo hamburger eti aldı.

Hâlâ yeterince vakti vardı; bu nedenle arabasına dönüp biraz canlanmaya ihtiyaç duyduğu anlar için koltuğun altında sakladığı erkek dergilerini çıkarıp vakit öldürmek için sayfalara göz gezdirdi.

Saat üç buçukta dergiyi kaldırıp Rooney’nin evine doğru yola koyuldu. Ev, uzun, hafif meyilli bir tepenin ortasındaydı ve Milo’nun planı araba yolunu net bir şekilde görebilmek için tepenin yukarısına park etmektir. Bay Merriam onu arar aramaz, Milo gizlice eve girip işi halledecekti. Beklerken, telefonda konuşmak için kenara çekmiş gibi telefonu kulağında tutacaktı. Bunun şüpheli bir yanı yoktu.

Planı kusursuzdu.

DÖRT

Milo ani bir fren yapıp Rooney'nin evinin önündeki çimenlerde toplanan kalabalığa şaşkınlıkla baktı.

Her yerdeydiler, kadın ve erkek sürüleri kollarında taşıyabilecekleri kadar eşyayı götürmeye çalışıyordu. Milo bazılarının yüzünde onunla birlikte sık sık striptiz kulüplerine giden adamların yüzlerinde bazen gördüğü saf mutluluğun donuk bakışları olduğunu fark etti.

Rooneyler bir bahçe satışı yapıyordu.

“Şimdi ne yapacağım?” diye homurdandı. Soruyu bir dizi küfür izledi. Patronunu arayamazdı, çünkü bu kuralara aykırıydı, bu yüzden Bay Merriam onu arayana kadar beklemek zorunda olduğunu düşündü.

Bir bahçe satışı. Yine küfretti. Böylesine şık bir mahallede, bu tür bir orta sınıf hareketi tuhaf görünüyordu. Zengin insanlar eşyalarını atardı. Satmaya kalkmazlardı.

Yüzleri bağırmaktan kızaran birkaç kadın deri bir koltuk için birbirleriyle savaşıyordu. Milo tiksintiyle onlara baktı. Başka birinin çöprü onların hazinesi olmuştu. On

sent ya da bir dolar bastırıp, bir çöp parçasına sahip oluyorlardı. Milo başkasının kullandığı eşyalara asla dokunmazdı. Bunu kendine yakıştırmazdı.

Evin ön kapıları ardına kadar açıktı ve alışveriş düşkünlere girip çıkıyordu. Biri hoş bir lamba taşıyordu ve lambanın kordonu ardından sürükleniyordu. Bir başkası ise şık bir tütün kutusuna benzeyen bir şey taşıyordu. Milo onun kolunun altına bir şişe sıkıştırmış olduğunu gördü. Sonra başka bir kadının iki şişe şarap taşıdığını gördü. Daha fazlası onları takip etti. Rooneyler barlarını ya da şarap mahzenlerini mi boşaltıyorlardı? Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Yoksa taşıyorlar mıydı?

Milo saatine baktı. Rooney her an araba yoluna girebilirdi, tabii bugün çalışmak için ofisine gittiyse. Bu da bir olasılıktı. Belki de evde yardım ediyordu. Bay Merriam, Milo'ya çiftin bir fotoğrafını vermişti, ama Milo şimdilik ne kadını ne de kocasını görmüştü. Bill ve Barbara. İsimlerinin uyumlu olmasının hoş olduğunu düşündü. Ama fotoğrafta sevimli görünmedikleri kesindi. Bill koca kafasına tüylü bir kilim takmış gibi görünüyordu ve Barbara ise – ya da Bay Merriam'ın ona taktığı isimle 'geveze Babs' – yüzünü aşırı gerdirmişti. Dudakları kulaklarının başladığı yerde bitiyordu.

Bahçe satışı. Bay Merriam buna inanamayacaktı. Herhalde Milo'nun görevi yapmasını istemezdi. Sırf bahçede kırk kişi vardı, evin içinde kaç kişi olduğunu Tanrı bilirdi.

Açık gri renkli hizmetçi üniforması giymiş bir kadın bir yığın kitap ve CD'yle dışarı çıktı. Basamaklardan koşarak inerken CD'lerden birkaçını düşürdü ama onları yerden almak için durmadı. Başka bir kadını kenara iterek çimen-

lerin üzerinde koştı. Yüzünde çılgınca bir ifade vardı. Kitapları ve CD'leri yığına atmak için yavaşlayıp omzunun üzerinden ön kapiya kaçamak bir bakış attıktan sonra hızla sokakta koşmaya başladı.

Bu da neydi böyle? Milo kadının sokağın köşesinde gözden kaybolmasını izledikten sonra tekrar kalabalığa döndü. Bir eşya yığınından diğerine koşan, tutmazlarsa ortadan kaybolacakmış gibi kalçalarını koruyan çılgın ucuzluk avcılarına bakıp kafasını salladı. Bakışları bu karışıklığın dışında kalmış gibi görünen kadının üzerinde durdu. Kadın, kitapların oluşturduğu piramidin yanında diz çöküp onları tek tek inceledi. Milo kadını tam olarak göremiyordu. Uzun koyu renk saçları yüzünü gizliyor ve eve girip çıkan çılgın insanlar Milo'nun görüşünü engelliyordu.

En sonunda koyu renk saçlı kadın doğrulunca, Milo onu daha iyi gördü. Işık çaldı. Bu kadın gerçekten harikaydı. Vücudu çok güzeldi. Onu çıplak hayal etmeye çalıştı, hoş bir fanteziydi, ta ki fiziksel olarak tepki vermeye başladığını fark edene kadar. Şimdi sırası değildi. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı, ama yapamadı. Kadın kot pantolon ve pembe bir tişört giymişti, kesinlikle kendini satmaya çalışmıyordu. Ama onun üzerinde giysiler seksi görünüyordu. Bond kızlarından bile daha çekiciydi. Uzun boylu ve zayıftı, ama podyum mankenleri gibi zayıf olmak yerine doğru yerlerde kıvrımları vardı. Dansçı olduğuna bahse girebilirim, diye içinden geçirdi Milo.

Kadın başka bir kitaba uzanırken kafasını çevirince, Milo onun yüzünü biraz olsun görebildi. Güzeldi. Milo, Bond kızlarının yüzlerini hatırlamıyordu. Yüzlerine bakmakla hiç uğraşmamıştı, ama gözlerini bu kadının gözlerinden alamıyordu.

Tüm bu güzelliğine rağmen, neden bu çöplükte vaktini harcıyordu? Milo onun zeki tiplerden biri olduğunda karar kıldı.

Kitaplardan birkaçını sokağa taşıırken ona bakmaya devam etti. Kadın kitaplara özenle davranıyordu, çok önemlilermiş gibi onları kucaklamıştı.

Beş-altı senelik bir Ford SUV kullanıyordu. Arkası açıktı ve Milo arabanın kitaplar ve DVD ve CD'lerin bulunduğu bir kutuyla tıka basa dolu olduğunu görebiliyordu. Onun gibi bir güzel her sene yeni bir araba sürüyor olmalıydı.

“O işe yaramaz kitapları atın, bayan,” dedi Milo bıkkınlıkla. “İşe yarar şeyleri alın. İstemiyorsanız bile, eşyaları eBay’de satıp kendinize yeni bir araba alabilirsiniz.”

Kadının arabasının tam karşısındaki sokakta bir park yeri boşaldı. Milo arabayı çalıştırdı, park yerine girerken neredeyse bir Acura’yı çiziyordu.

Onun bir fotoğrafını çekebilirse, rahatlamak için o erkek dergilerine ihtiyacı kalmazdı. Kadın fazlasıyla yeterli olurdu. Evet, kesinlikle bir fotoğrafa ihtiyacı vardı. Milo’nun yanında fotoğraf makinesi yoktu, ama cep telefonu fotoğraf çekiyordu ve onunla yetinmek zorundaydı. Cep telefonunu çıkarıp kaldırdı ve kadının net bir resmini çekebilmek için onun arkasına dönmesini bekledi. Tam tuşa basarken, kadın hareket etti, bu yüzden Milo birkaç tane daha çekti.

Muhtemelen hiçbirisi yeterince iyi değildi. Fotoğrafları silip vazgeçti. Kadının yüzünü ve vücudunu bu geceki eğlencesi için aklına kazımak zorunda olduğunu düşündü.

Kadın şimdi ne yapıyordu? Bagajın kapısını kapatmıştı

ama bahçeye bakmaya devam ediyordu. Arka koltuğa gidip kapıyı açtı ve kitaplar için son bir tur yapmak üzere tekrar bahçeye döndü.

Milo afeti izlemekle o kadar meşguldü ki, güzel kadını durdurup yığınının üzerine birkaç kitap daha ekleyene kadar Babs Rooney'nin yaklaştığını fark etmedi. Babs kitapsevere bir şeyler söyledikten sonra ona pahalı görünen bir fotoğraf makinesi verdi. Milo bunun kamera mı, yoksa yeni dijital fotoğraf makinelerinden biri mi olduğunu anlayamadı, ama yepyeni görünüyordu ve muhtemelen çok para ederdi. Kadın almak istemedi, ama Babs ısrar edip kamerayı kitapların üstüne koydu. Milo tekrar SUV'a baktı ve bu kez üniversitenin çıkartmasını fark etti. Demek bir öğrenciydi. Öyleyse, kitapları sevmesine şaşırmamalıydı.

Ardından yaptığı şeye inanamadı. Kadına yaklaşmak için arabasından indi ve bu sırada telaşından Bay Merriam'ın ona verdiği cep telefonunu kucağına koyduğunu unuttu. Sertçe yere düşen telefon arabanın altına sekti. Milo arabanın altından telefonu alabilmek için yüzüstü yere uzanmak zorunda kaldı. Bolca küfredip telefonu ön koltuğa fırlattı ve tekrar yürümeye başladı. Cesaret gerektiriyordu, ama kadınla konuşacak ve mümkünse flört edecekti. Kim bilir? Belki de maço erkeklerden hoşlanıyordu. Onu başından atacak ya da ona gülecekse bile, Milo'nun arkadaşlarından hiçbiri bunu bilmeyecekti.

Aradığı fırsat doğdu. Kadın kitaplardan birini düşürdü. Milo kitabı almak için koştu.

"Ben alırım, ben alırım," diye bağıırken sesi gülünç denebilecek kadar heyecanlı çıktı.

Kitabı diğerlerinin üzerine koydu. "İşte, Bayan..."

O sırada kamera kaydı, ama Milo yakalayıp onu kadının koluna astı. Ardından herhangi bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu. Kadının muhteşem yeşil gözleri vardı. Milo daha önce bu rengi hiç görmemişti.

“Filmlerde oynuyor olmalısınız,” deyiverdi. “Bu doğru mu?”

Kadın kafasını salladı.

Milo yutkundu. “Burada mı okuyorsunuz?”

“Evet,” diye yanıtladı kadın gülümseyerek.

Sesi hoştu. Güneyli havası vardı. Uzaklaşıyordu. “Bekleyin,” diye seslendi Milo onun arkasından koşarak. “O kitapları taşımanıza yardım etmek istiyorum.”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben hallederim.”

Milo olduğu yerde durup söyleyebileceği, onu orada tutacak bir şey düşünmeye çalıştı.

Çok geçti. Kadın gidiyordu. Milo’nun beyni durmuştu. Teşekkür bile etmemiştir. Evet, teşekkür. Bunu söyleyebilirdi ama neden ona teşekkür etsin ki? Hayır, bu işe yaramazdı. Başka bir şey düşünmek zorundaydı.

Ve kadın gitmişti. Milo haykırmak istedi, ama hızlı düşünmek zorundaydı. Kadının arabası uzaklaşıyordu. Milo onun sokakta gözden kaybolmasını izlerken plakasına odaklandı ve hemen ezberledi. Ceplerini yoklayıp bir kalem buldu. Ayaklarının dibindeki kitaplardan birini kapıp bir sayfasını kopardı ve plakayı yazdı. Artık kadının ismini ve adresini öğrenmek için tek yapması gereken plakasını kullanmaktı, böylece onunla tesadüfen tekrar karşılaşmış gibi yapabiliirdi.

Arkasından, “Eğer hâlâ evli olsaydım, kocama o yeni Callaway sopalarından alırdım,” diyen kadın dikkatini çekti.

Hey, bir dakika. Belki de hepsi çöp değildi. “Yeni mi dediniz?”

“Evet.”

“Ne kadar?”

Kadın şaşırmış gibiydi. “Bedava.” Eliyle çimenlere işaret ederek, “Her şey bedava. İşareti okumadınız mı?” diye sordu. Araba yolunun köşesine doğru baktı. “Ah, anladım. Düşmüş. Belki de o sopaları almalıyım...yeğenim – ”

“Neredeler?” diye kadının sözünü kesti Milo.

“Şu taraftaki çalıların arasında. Sanırım sahibinin eşi onları oraya atmıştı.”

Milo kadının onları almasına fırsat vermedi. Çalıların arasına dalıp golf sopalarını aldı. Yepyeniydiler, arabasının bagajına koyarken onlara özen gösterdi. eBay’de yeni golf sopaları çizik sopalardan daha fazla para getirirdi. Yaşlı bir adamın düz ekranlı küçük bir televizyon taşıdığını gördü. “Onu kapmalıyım,” diye fısıldadı.

Daha fazla eşya ararken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Evet, ikinci el eşya olabilirlerdi ama aldıkları işe yaramaz değildi, en iyisi de, tek bir kuruş bile ödememiş olmasıydı. eBay’den servet edinecekti. Birden Milo kendini yine üstün hissetti. O, bahçe satışı zavallıları gibi değildi.

Kutusundan bile çıkarılmamış mutfak robotunu devirmemeye çalışarak arabasını kullanırken, Merriam’ın verdiği cep telefonu çaldı. Milo çatal bıçak takımının altındaki telefona ulaşana kadar telefon beş kez çaldı.

“Evet?”

“Hangi cehennemdesin?” Bay Merriam’ın ne kadar öfkeli olduğu sesinden net bir şekilde anlaşılıyordu. “Dört kez aradım.”

“Burada oturmuş, aramanızı bekliyordum. Yemin ederim telefon ilk kez çaldı. Sinyal zayıf...belki de bu yüzden...”

Milo kendini tam bir aptal gibi hissetti. Rooneylerin evine neden gittiğini nasıl unutmuştu?

“Ucuz, tek kullanımlık telefonlar,” diye söylendi Bay Merriam. “Dinle beni. Görevi iptal ediyorum.”

“Benden onları –”

“Evet, bu doğru, istemiyorum. Biri bana yalan söyledi, beni istediğim şeyin Rooney’nin ofisindeki kasasında olduğuna inandırdı, ama orada değilmiş.”

Milo sokağa bakıyordu. Rooney’nin arabasının köşeyi döndüğünü gördü. “Bu tarafa doğru geliyor.”

“Harika. Charlie Brody ve Lou Stack’i oraya gönderiyorum. Hiçbir yere ayrılmama. Rooney’yi konuşturmak için yardımına ihtiyaçları olabilir.”

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, efendim. Burada bir...sorun var.”

“Ne?”

“Bir sorun var,” diye tekrarladı Milo. “Rooney’nin karısı bahçe satışı yapıyor.”

“Ne yapıyor?”

“Bahçe satışı, burada yaklaşık yüz kişi var,” diye abarttı Milo. “Eve girip çıkıyorlar. Karısı bütün eşyaları dağıtıyor.”

“Orada oturup bekle,” diye emretti Merriam. “Charlie ve Stack ile konuşmalıyım, sonra seni tekrar ararım.”

Milo telefonu tekrar kaybetmekten korktuğu için yere koymayıp gösterge paneline bıraktı ve arkasına yaslanıp bekledi.

Rooney’nin BMW’si acı bir frenle araba yolunda durdu. Rooney, arabadan inmeden bağırımaya başlamıştı bile.

“Bırak onu. Ne yapıyorsun?” diye kükredi. “Onu yere bırak. Sen oradaki...ondan uzak dur.” Bir kadının ellerindeki giysileri alıp onu itti. “Hemen burayı terk et.”

Milo abartılı hareketlerle oynanan bir komedi filmi izliyormuş gibi hissetti kendini. Rooney’nin davranışları gülünçtü. Yüzü kıpkırmızıydı, kalabalığın arasında insanları kenara iterek karısına sesleniyordu.

“İşte başlıyoruz,” diye fısıldadı Milo. Babs’ın yüzünde kayıtsız bir gülümsemeyle evin yan tarafından geldiğini gördü. Anlaşılan kocasının bağırıp çağırmasına alışıktı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Rooney. Kitap yığınının takıldı. “Aman Tanrım. Çalışma odamdaki eşyalarım dokunmadın, değil mi? Dokundun, evet, dokundun. Ne yaptığının farkında mısın? Her şey gitti mi? Oradaki her şey gitti mi?”

Babs’ın ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. “Değerli kütüphanedeki tüm kitaplardan geriye kalanlar burada.”

Rooney kulaklarına inanamıyormuş gibi kafasını sallayıp içeri koştu. Babs bahçede kaldı. Gülümseyerek dikkatle onu izleyen kalabalığa dönüp, “Her şey hâlâ bedava. Gidin ve ne istiyorsanız alın, ama acele etseniz iyi olur. Kocam çok öfkeli ve birazdan işler çirkinleşecek,” dedi.

Bu olasılık onu hiç korkutmuyormuş gibi görünüyordu.

Arabasından olan biteni izleyen Milo, çirkin yüz gerdirmeye ameliyatları ve silikonlu dudaklarına rağmen, Babs’ın fazlasıyla zarif olduğuna karar verdi. En azından zarif giyindiği belliydi. Çok şık, taşlarla süslenmiş küf yeşili kadife bir takım ve bununla uyumlu topuklu ayakkabılar giymiş-

ti. Ayakkabılarındaki açıklıktan kırmızı ojeli parmaklarını görebiliyordu.

Milo ne kadar beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bay Merriam ondan haber alana kadar hiçbir şey yapmamasını söylemişti, ama insanlar artık arabalarına doğru gidiyordu. Onlar gittikten sonra, Rooneylerden biri ya da ikisi onun hâlâ orada olduğunu fark edecekti.

Kararı onun yerine Rooneyler verdi. Milo kendisini tartışmalarına öylesine kaptırmıştı ki, gidemedi.

Ellerini ceplerine sokan Babs yaralı bir sırtlan gibi bağırarak ön kapıdan fırlayan kocasıyla yüzleşmeye hazırmış gibi görünüyordu.

“Seni aptal sürtük. Aklından ne geçiyordu? Ne yaptığının farkında değil misin? Bir altın madenini elinden çıkardın. Milyonlarca dolar değerindeki bir altın madenini.”

Bahçeye bakındı. Farklı eşyalardan oluşan bir yığına doğru bahçede koştu. “Belki hâlâ buradadır...belki de geç değildir.” Yere çöküp deli gibi aramaya başladı. “Belki de en altta kalmıştır.” Not defterlerini, küllükleri ve fotoğraf çerçevelerini havaya fırlatırken yalvardı, “Lütfen, lütfen, Tanrım, gitmiş olmasın. Gitmiş olmasın.”

“Tanrı’ya yalvarman çok hoş. Seni ikiyüzlü,” dedi Babs küçümseyerek.

Rooney, karısına aldırmayıp aradığı şeyi bulamayacağına ikna olana kadar araştırmasına devam etti. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken Babs’a doğru döndü. “Neden? Neden bana bunu yaptın? Şimdi peşimden gelecek. Sadece beni öldürmekle kalmayacak. Senin de peşine düşecek. Evet, bu doğru. Sana söylemiş olmam ihtimalini göz ardı etmez. Neden?” diye tekrarlarken hıçkırdı. “Neden bana bunu – ”

“Beni New York’a götürmeyecektin.”

Rooney’nin ağzı açık kaldı. “New York mu?” diye bağırdı. “Tüm bunları seni New York’a götürmeyeceğim için mi yaptın?”

Babs sol elini kaldırıp elmas alyansına baktı, işitilebilir bir şekilde içini çektikten sonra yüzüğü parmağından çıkartıp kocasına fırlattı. Yüzük çimenlerin üzerine düştü.

“Ne yapıyorsun...aklını mı kaçırdın?” diye hayretle sorarken Rooney çimenlerin üzerinde yüzüğü aradı.

Babs ellerini tekrar ceplerine sokup öfkeyle ona baktı. “Broadway gösterilerini izlemeyi ne kadar istediğimi biliyorsun. Bana zaman ayıramayacağını söylemiştin, unuttun mu? Sana yalvarıp durdum. Umursamadın. Ama başka bir kadını New York’a götürecek kadar zaman buldun. Onunla kaç gösteri izledin?”

Rooney nefesi kesilmiş gibi oturdu. “Tüm bunların sebebi-”

“Öğrenmeyeceğimi nasıl düşünürsün? Beni aldattın, ama senin aksine, sadık arkadaşlarım var. Susan sizi uçakta görmüş. Yanındaki kadının üzerine abanıp durduğunu söyledi.”

Rooney ayağa kalkmaya çalıştı. “Seni öldüreceğim,” dedi dişlerini sıkarak.

Babs cebinden bir silah çıkardı. “Hayır, öldürmeyeceksin. Ben seni öldüreceğim.”

Tanık olduğu şey karşısında büyülenen Milo, herhangi bir şey kaçırmaktan korktuğu için gözlerini kırpma bile istemiyordu. Kadın gerçekten bunu yapacak mıydı? Ne tür bir silahtı? 38 ya da 45 milimetrelik bir tabancaya benziyordu. Onu yakından görmeyi isterdi. Hatta çalmayı bile isteyebilirdi. Yedek bir silahın zararı olmazdı.

Ve o yüzüğü de. Kimseye fırsat vermeden o yüzüğü almalıydı. Bakışları çimenlerin üzerindeki yüzük ve silah arasında gidip geldi. Deli kadını durdurmaya çalışmalı mıydı? Bay Merriam, Rooney'nin aldığı şeyi nereye sakladığını öğrenmeliydi. Yoksa Rooney'nin çılgınca aradığı şey o muydu? Milo'nun patronu gizemli şeyin ne olduğunu ona söylemeliydi, böylece bahçedeki eşyaların arasında onu arayabilirdi.

Babs gülmeye başlayınca, Milo tekrar ona döndü. Burundan gelen, gülmekle öksürmek arasında tuhaf bir sestti. Kadın gülmeyi kesip nişan aldı ve ateş etti. Rooney'yi göğsünden vurduktan sonra ileri doğru birkaç adım atıp tekrar ateş etti.

Milo bir kadının çığlık attığını duydu, dikiz aynasından bakınca arabalarının önünde duran bir çift gördü. Adam cep telefonunu kaldırmış, olay yerinin fotoğraflarını çekiyordu. Milo görüş alanında olmamak için kafasını eğdi. Gösterge panelinin üzerinden bakabilecek şekilde kafasını kaldırmaya cesaret edince, kocasının üzerinde duran Babs'ın ona bakarak muhtemelen ölüp ölmediğinden emin olmaya çalıştığını gördü. Kadın ikna olmuş olmalıydı, çünkü silahını indirip eve döndü. Milo silahı almayı umduğu için onu bırakacağını ummuştu, ama kadın silahı bırakmadı. Bir saniye sonra Milo bir silah sesi daha duydu. Evin içinden gelmişti. Kadın kendini mi öldürmüştü, yoksa hazinelerinden birine delik açmakla mı meşguldü?

Adamlar ve kadınlar dikkatle çimenlerin üzerinde yatan cesedin etrafından dolanıyordu. Milo hemen hepsinin yüzüğü çalmayı düşündükleri sonucuna vardı.

"Ah, hayır," diye homurdanıp arabadan atladı ve Ro-

oney'nin yanına koştı. Yüzüğün nereye düştüğünü çok iyi bildiği için orada diz çöktü. Sağ eliyle adamın nabzını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi yaparken sol eliyle yüzüğü alıp cebine attı.

“Ölmüş mü?” diye seslendi kadının biri.

Milo kafasını salladı. Kadına bakmadı, çünkü kimsenin onu doğru düzgün görmesini istemiyordu.

“Polis çağırdım,” diye bağırdı bir diğeri.

Meraklılar yaklaşırken, Milo hızla arabasına döndü. Motoru çalıştırırken kafasını kaldırmamaya özen gösterdi. Kimsenin plakasını almasını istemediği için fark edilmeden orayı terk edene kadar bekleyecekti, geri gidip tepenin yukarisından dönmesi gerekecekti. Geri giderek ilk yola sapsa, ağaçlar görüş alanını engellerdi.

Yüzüğü cebinden çıkarıp bakmak için sabırsızlansa da, buna cesaret edemedi. Yanından geçen biri ne yaptığını görebilirdi. Cep telefonu çalınca yerinden sıçradı.

“Evet?”

“Evine dönebilirsin. Charlie Brody ve Lou Stack Rooneylerle ilgilenecek.”

“Burada yeni bir sorun var...”

“Evet, evet, biliyorum, bahçe satışı. Charlie ve Stack onları sakın bir yere götürecek. Onlar bu konuda uzman. Rooney'yi konuşturacaklar.”

“Efendim, bu iş uzmanlıktan fazlasını gerektirecek. Şu an Rooney tam karşımda ve size söylemeliyim ki, hiç kimseyle konuşabilecek durumda değil.”

BEŞ

Bazen büyükannesi onu o kadar endişelendiriyordu ki, Lyra'nın midesi ağzına geliyordu ve yemek yiyemiyordu. Dr. Timothy Freeman felaketi sırasında üç kilo vermişti, ama ünlü psikiyatr mahkemeye Gigi'nin akıl sağlığı hakkındaki bulgularını sunduğunda, Lyra hızla kilo almıştı.

Büyükannesinin oğlu – kabul etmekten nefret etse de, aynı zamanda Lyra'nın anne babası olan–, Christopher Prescott, Jr. ve onun eşi Judith bir gece akşam yemeği sırasında Gigi vasiyetinin şartlarını değiştirmek için avukatıyla görüşeceğini duyurduğunda, saçmalıkları başlatmışlardı. Gigi sevgiyle bahsettiği dul bir beyefendiyle zaman geçirdiğinden, oğlu, eşinin rehberliğinde, Gigi'nin söz konusu beyefendiyi vasiyetine dahil edeceği sonucuna varmıştı. Tanrı korusun, her şeyi adama bırakmaya bile karar verebilirdi. Onun servetini başka birine kaptırma olasılığı Lyra'nın anne babasının tüylerini ürpertiyordu. Onun parasının sağladığı hayat tarzına öylesine alışmışlardı ki, hiçbir değişiklik istemiyorlardı.

Christopher harekete geçmek için kurnaz bir şekilde Lyra'nın iki erkek kardeşi Owen ve Cooper'ın iş sebebiyle yurtdışına çıkmalarını bekledi. Gigi'nin ilerleyen yaşını endişe sebebi olarak göstererek, o ve avukatı yaşlı kadının vesayetini almak için mahkemeye başvurdular. Dilekçede temyiz kudretinden yoksunluk delil olarak sunuluyor ve mahkemenin tüm maddi ve tıbbi kararlar hakkında Christopher'a temsil yetkisi vermesi isteniyordu.

Dr. Freeman, Lyra'nın büyükannesini değerlendirmesi için çağırılmıştı. İşini bilen ve pratik biri olan doktor aynı zamanda düşünceli bir adamdı ve Gigi onu seviyordu. Doktor, Gigi'nin akli durumunu değerlendirmek için bir dizi test yapıp onunla Kristof Kolomb'dan uzay mekiklerine kadar birçok konuda konuştuğu iki saatlik birkaç seans geçirdi. İşbirliği sayesinde, onu tomografi de dahil olmak üzere tam bir fiziksel muayeneden geçirmek için yakındaki bir hastaneye yatırdı.

Testlerin sonuçları Lyra'nın beklediği gibiydi. Büyükannesinin ellerindeki ve dizlerindeki kireçlenme dışında, hiçbir sağlık sorunu yoktu ve yaşlı kadın hâlâ keskin zekâlıydı. Alzheimer hastalığı ya da unutkanlığa sebep olan başka bir rahatsızlığı yoktu ve gelininin şiddetli iddialarının aksine, Gigi ihtiyarlık işaretlerinden hiçbirini göstermiyordu.

En şaşırtıcı şey ise duruşmanın sonunda yaşandı. Yargıca Gigi'nin vasiyetinin bir kopyası verilmişti. Yargıç kararını vermeden önce Christopher Prescott'a vasiyetnameyi okuyup okumadığını sordu.

“Hayır, Sayın Yargıç, okumadım,” diye itiraf etti Christopher. “Ama annem üç ya da dört sene önce vasiyetini değiştirirken, tüm onayımı almıştı.”

Yargıç kafasını salladı. "O sırada, annenizin aklının başında olduğuna inanıyor muydunuz?"

"Elbette," diye yanıtladı Christopher. "Ancak son zamanlarda... aklının karıştığına dair belirtiler gösteriyor."

Yargıç vasiyetname kâğıtlarını kaldırdı. "Vasiyetname yeniden düzenlendiğinde, size iki yüz bin dolar verildiğini görüyorum."

"Evet, bana bu miktar verilmişti, ama sizi temin ederim ki, mantıklı kararlar veremediğini bilseydim, bunu kabul etmezdim."

"Bu arada, Bay Prescott, vasiyetnamede anneniz aciz kalırsa, torunu, Lyra Decoursey Prescott'ın koruyucusu olacağı belirtiliyor. Tıbbi ve maddi kararları hakkında temsil yetkisi ona verilecek."

"Ama annem öldüğünde vasiyetini ben uygulayacağım," dedi Christopher.

Yargıç kafasını salladı. "Hayır, siz uygulamayacaksınız."

Christopher'ın ağzı açık kaldı. İfadesi en az karısınınki kadar komikti. Judith dönmedolaptan inmiş gibi görünüyordu.

Yargıç, Gigi'nin maddi kararlarını alabilecek yetiye sahip olduğuna karar vererek hızla davayı sona erdirdi.

Yorucu sınav boyunca, Gigi soğukkanlılığını korumuştur. Duruşmanın ardından, oğlunun koluna hafifçe vurup gelinini yanağından öptükten sonra Lyra'nın koluna girdi ve onları en sevdiği restorana akşam yemeğine götürmeyi önerdi.

Lyra büyükannesinin ne kadar müthiş bir kadın olduğunu çok küçük yaşta fark etmişti, ama duruşmadan sonra bir kez daha dikkate alınması gereken bir güç olduğunu

anladı. Ne diyorlardı? Ah, evet, tilki gibi kurnaz. Gigi ay-
nen böyle biriydi. Psikiyatri ve yargıcı öylesine etkilemişti
ki, testlerin sonuçları geldiğinde onlar da Lyra kadar mem-
nun olmuştu. Gigi her zaman neyi neden yaptığının far-
kında olmuştu.

Mahkemedeki zafere rağmen, Lyra alçak babasının an-
nesinin parasının kontrolünü ele geçirmeye çalışmaktan
vazgeçmeyeceğini biliyordu ve bu utanç verici yetersiz
olduğunu kanıtlama çabalarına devam edeceği anlamına
geliyordu. Büyükannesi bu raundu kazanmayı başarmıştı,
ama Lyra bir sonrakinin daha zor olmasından endişeleni-
yordu.

Gigi ona hiç yardımcı olmuyordu. Arada sırada son de-
rece tuhaf olarak görülebilecek şeyler yapıyordu.

Son dokuz ayda, alt kattaki banyoyu üç kez tadilattan
geçirmişti. Banyo ikinci kez tamamen yenilendikten son-
ra, Lyra'nın karnı ağrımaya başladı. Gigi önce dolaplardan
birini iptal ederek banyoyu genişletmişti. Birkaç hafta son-
ra yeniden değiştirmek istemiş, duş ve ayaklı lavabo taktı-
rıp zemini yeniletmışti. Tüm bunlar bittikten sonra, bu
kez de modern bir görünüm istemişti. Tesisatı, duşu ve
lavaboyu söktürüp Habitat for Humanity'ye bağışlamıştı.
İyi bir usta ve sabırlı bir adam olan Harlan Fishwater hiç
şikâyet etmemişti. Banyoyu traverten mermer zemin, gra-
nit tezgahlı ahşap dolap ve çanak biçiminde bir lavaboyla
döşemişti. Ayrıca, duvar kâğıdını üçüncü kez değiştirmişti.

Harlan tavan arasındaki rafları monte etmeye başlamak
üzereyken, Gigi yepyeni mutfağına yeni bir biçim vermek
için bir mimarla görüşmüştü. O sırada, Christopher ve Ju-
dith'in müdahale etmek için yeni bir sebep bulmasından

endişe eden Lyra yine kilo vermeye başlamıştı. Gigi'nin her şeyin yolunda gideceğine dair verdiği sözlere rağmen, Lyra davranışlarını anlayamamıştı – ta ki Harlan'ın beş çocuğunu ve işinden yeni açığa alınan eşini geçindirmekte zorlandığını öğrenene kadar. Harlan iyi iş çıkarıyordu, ama ekonominin yavaşlaması sebebiyle evlerini yeniletmek isteyen pek fazla insan yoktu. Gigi'nin cömert müdahalesi onu meşgul tutuyordu.

Ama Gigi'nin davranışlarının tuhaf olarak görüldüğü tek alan bu değildi. Lyra'nın aklına onun hiç kimseye haber vermeden çekip gittiği hafta sonu geldi. Gigi eve döndüğünde, Lyra deliye dönmüştü ve büyükannesi – torununun endişelenmesine sebep olduğu için üzgün olsa da – nereye gittiğini söylemeyi şiddetle reddetmişti.

Günlerce ortadan kayboluyor...Lyra'nın babası, annesinin aleyhine kanıtlar toplarken bunu kullanacaktı.

Ve bir de kutsal su meselesi vardı. Bu da ne demek oluyordu?

Lyra güneye doğru ilerlerken, I-5'teki trafiğin hafif olmasına minnettardı. Stressiz bir yolculuk, Peder Henry ziyarete gelmeden önce neler yapacağını düşünmesi için ona ihtiyacı olan fırsatı verecekti.

Başka bir şeride girmek için hızlandı. Bir araba yolunu kesince sertçe küfretti. Her yere dağılan kitaplar ve DVD'ler ona bu konuda bir şey yapması gerektiğini hatırlattı. Öğleden sonra gördüklerini hatırlarken kafasını salladı.

Kestirmeden gitmek için şık mahallenin içinden geçerken bahçe satışı dikkatini çekti. İnsanların biraz para kazanmak umuduyla kişisel eşyalarını dünyaya sergilediği bu gelenek çocukluğundan beri Lyra'yı büyülüyordu.

Başkaları satışı ucuz parçalar olmak için bir fırsat olarak görürken, Lyra onları birer hikâye olarak görüyordu. Sahiplerinin elden çıkarmayı seçtiği parçalara göz gezdirirken, o insanlar ve hayatları hakkında bir hikâye oluşturmazdı. Bu tuhaf bir şeydi, ama hiç kimse bilmediği sürece, umurunda değildi. Lyra uydurduğu hikâyeleri yaratıcı bir egzersiz olarak kullanıyordu.

Genellikle giysilere bakmazdı, ama bir satışta 1970'lere ait, etiketi hâlâ üzerinde olan güzel beyaz bir gelinlik görmüştü. Anlaşılan gelinliği kimse giymemişti. Mücevher parçalarıyla dolu bir kutuda, Lyra, 'Seni sonsuza kadar seveceğim, John,' yazan bir bileklik bulmuştu. Lyra'nın hayal gücü harekete geçmiş ve kilise mihrabına doğru yürüyen, birbirlerini delicesine seven genç bir çift hayal etmişti. Fikrini değiştiren kadın mı, yoksa adam mıydı? Ardi ardına aklına gelen dramatik hikâyeleri tetikleyen o küçük etiket parçası ve yazı olmuştu.

Bugün dikkatini çeken bahçe satışı oldukça tuhaftı. Lyra henüz bu satışın ardındaki nedeni çıkaramamıştı. Bütün değerli eşyalarını elinden çıkaran çılgın kadının gözlerinde son derece tuhaf bir ifade vardı. İnsanlara istedikleri her şeyi alabileceklerini haykırırken, o eşyalardan kurtulmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Lyra'yı asıl etkileyen kitaplar olmuştu. Kitaplara bakmadan yanlarından geçip gidememiş, doğal olarak bahçenin ortasındaki kitap yığına çekilmişti. Dizlerinin üstüne çöküp birkaçını eline aldığı anda, bulduklarına şaşırmıştı. Bazıları çok eskiydi. Gazap Üzümleri'nin eski bir kopyasını açtı ve baş sayfasına baktı. John Steinbeck'in imzasının olduğu çok açıktı. Dikkatle sayfayı çevirip telif hakkına

baktı ve ilk baskı olduğunu anladı. Yavaşça kitabı yere koyup bir başkasına, Yüzüklerin Efendisi'ne uzandı. İçinde Tolkien'in imzası vardı. Bir düzine klasik kitaba göz attıktan sonra, imzalı dört kopya daha buldu. Gördüklerine inanamıyordu. Gelişigüzel bir şekilde çimenlerin üzerine atılmış yığının arasında birinci baskı ve imzalanmış kitaplardan oluşan bir hazine vardı. Bahçede koşturup duran histerik kadının nelerden vazgeçtiğine dair hiçbir fikri olmadığı çok açıktı.

Lyra kadına kitapların çok değerli olduğunu açıklamaya çalışmıştı, ama kadın önemsememişti. Hatta, Lyra'ya birileri kitapları almazsa bahçenin ortasına bir ateş yakıp hepsini atacağını haykırmıştı. Şaşkına dönen Lyra kitaplara göz atıp alabildiği kadarını arabasına taşımıştı.

Büyükannesinin evine doğru ilerlerken, Lyra kitaplarla ne yapacağını düşünmeye başladı. Biz çözüm bulana kadar onları güvenli bir yerde saklamak zorundaydı. Bu kitaplar çok değerli baskılardı ve başlarına bir şey gelmesi riskini göze alamazdı. Gigi'nin evi küçüktü ve Lyra kitapları orada tutmayı istemenin ona yük olacağını düşünüyordu. Sidney'le paylaştığı dairede de saklaması söz konusu değildi: ev zaten kitaplar ve giysilerle ağızına kadar doluydu. Daha fazla eşya için hiç yer yoktu. Geriye Teksas'taki aile çiftliği kalıyordu. Altı bin hektarlık arazi Lyra ve erkek kardeşlerine büyükbabalarından miras kalmıştı.

Bir çıkışta arabayı kenara çekip birkaç kutu kitap göndereceğini söylemek için kahyayı aradı. Ondan, haftaya çiftliğe vardıklarında kitapları odasına koymasını istedi.

Lyra görüşmeyi bitirdikten sonra bir McDonalds'ın otoparkına girip en yakın kargo şubesinin yerini bulmak

için GPS'ini kullandı. Kitapları arabadan indirirken, DVD ve CD'lerin bulunduğu kutuyu gördü. Onları aldığını unutmuştu. Düzenlemekle uğraşmak istemediği için onları da çiftliğe göndermeye karar verdi. Kırk beş dakika sonra, Lyra otobana dönmüş ve kitaplar, CD'ler ve DVD'ler Teksas'a doğru yola çıkmıştı. Sorunlarından biri çözülmüştü. Sırada diğeri vardı.

Gigi, San Diego'nun kuzeyindeki sessiz bir muhitte yaşıyordu. Açık pastel renklere boyalı on bir evden oluşan mahallesi başka bir dönemden sevgiyle korunarak ayakta tutulmuş ve gelişim fırtınasını atlatmıştı. Sokağın doğusunda dizili olan evler okyanus manzarasına sahipti. Rıhtım bir buçuk kilometreden daha yakındı, mağazalar da öyle. Kafe, market, çiçekçi ve manav yürüyüş mesafesindeydi.

Gigi'nin garajı evinin arkasında kalıyordu ve garaja ancak yan sokaktan ulaşılabilirdi. Lyra sokağa girip arabayı park etti ve büyükannesinin küçük ön bahçesinin etrafını saran çitin kapısına ulaşmak için evlerin arasında yürüdü.

Lyra'nın anahtarı vardı ama kapıyı çalmaya karar verdi. Saniyeler sonra büyükannesi kapıyı açtı.

"Lyra Decoursey Prescott, verandamda ne arıyorsun?"

Henüz itiraf etmeye hazır olmasa da, gülmemeye çalışan Gigi'nin Lyra'nın eve döndüğüne sevindiği belliydi. Torununun yanından geçebilmesi için geri çekilip sordu, "Telefon şirketi iflas mı etti? Bu yüzden mi önceden arayıp geleceğini söylemedin?"

Lyra büyükannesini yanağından öptü. "Biliyorum, aramam gerekirdi."

"Öyleyse, neden aramadın? Geleceğini bilseydim, en sevdiğin balıklı sebze çorbasından hazırlardım."

“Hâlâ hazırlama şansın var mı?”

Gigi’nin cevap vermesine fırsat vermeden, Lyra çantasını ve dizüstü bilgisayarını üst kattaki yatak odasına çıkardı. Tekrar aşağı indiğinde, büyükannesi mutfakta tencere ve tavaların altını üstüne getiriyordu.

“Beni gördüğüne sevinmedin mi?” diye sordu Lyra.

“Elbette sevindim,” diye mırıldandı Gigi. “Yarın sabah ilk iş markete gitmeliyiz. Sebzeli çorba için taze balık almalıyım. Bir liste yapsam iyi olacak, yoksa bir şeyleri unuttuğuma eminim. Dolapta buzlu çay var.”

“Şekerli mi, normal mi?”

“Normal.”

Lyra kendine bir bardak çay doldurup masaya oturdu. “Güzelmış,” dedi.

Büyükannesi aradığı büyük tencereyi bulup ocağın üstüne koydu. “Çayına hep biraz limon koyarım. Neden buradasın, Lyra? Güven fonunu bu kadar çabuk tüketmedin, değil mi? Hayır, elbette bunu yapmamışsındır. Parayı çarçur ettiğini düşünseydi, büyükbaban mezarında ters dönerdi.”

Lyra güldü. “Güven fonuma dokunmadım bile,” dedi. “Ve paraya ihtiyacım yok.”

Gigi telaşla ellerini havluya sildi. “O zaman, mesele okulun, değil mi? Ne oldu? Çok iyi gidiyordun...”

“Derslerimle ilgili bir sorunum yok,” dedi Lyra. “Gayet iyiyim.”

“Kaç haftan kaldı? Üç mü? Dört mü?” diye soran büyükannesi çekmecedan pembe bir not defteri ve kalem çıkartıp Lyra’nın karşısına oturdu. “Patatesim kalmamış, şimdi listeye eklersem, unutmam. Neden geldiğini biliyorum. Konu baban, değil mi?”

“Oğlun demek istiyorsun.”

“Ve annen,” diye devam etti Gigi, Lyra sözünü kesmemiş gibi. “Seni yine üzdüler, değil mi?”

“Hayır, beni üzmediler,” diye yanıtladı Lyra. “O insanlarla uzun zamandır konuşmadım ve yakın bir zamanda konuşmayı da düşünmüyorum.”

Gigi gülümsedi. “Tatlım, onlardan ‘o insanlar’ diye söz etmeyi bırakmalısın.”

Kibar olmaya çalışıyorum, diye içinden geçirdi Lyra. Nankör, gösterişçi ve ağgözlü anne babasından çok daha kötü bir şekilde söz edebilirdi.

“Peder Henry beni aradı.”

Gigi kalemını bırakıp içini çekti. “Fazla ispiyoncu, değil mi? Yanlış anlama. O iyi bir adam,” diye aceleyle ekledi, “ama küçücük şeyleri büyütebiliyor. Rahatlamayı öğrenmezse, kalp hastası olacak. Stres insanı öldürebilir.”

“Büyükanne, onu strese sokan sensin! Peder Henry senden hiç memnun değil.”

Gigi bu sözlere suratını asarak karşılık verdi. “Biraz su almanın kimseye zararı olmaz. Ayrıca, her zaman yeniliyorum. Çeşmeyi boş bırakmıyorum.”

“O bir çeşme değil, vaftiz kurnası,” diye düzeltti Lyra. “Ve yenilemekle ne kastediyorsun?”

“Yanıma birkaç büyük şişe Perrier alıyorum ve ihtiyacım olan şeyi aldıktan sonra Perrier’i döküyorum.”

“Vaftiz kurnasına maden suyu mu – ”

“Evet, bu doğru, tatlım.”

Peder bunu duymaktan hiç hoşlanmayacaktı. “Peder Henry ile görüştüğünde, maden suyu kısmından bahsetmemek iyi bir fikir olabilir.”

“Onunla görüştüğümde mi?”

“Onu yarın buraya davet ettim. Belki akşam yemeğinde bize katılır.”

“Sosyalleşmek hoşuma gider ve burası senin de evin, ama onu neden davet ettiğini bilmek istiyorum.”

“Gigi, onu neden davet ettiğimi çok iyi biliyorsun.” Bıkkınlıkla parmaklarını saçlarının arasında gezdirip, “Ak-lını başına getirmesini umuyorum. Seni daha önce de kut-sal suyu çalmaman konusunda uyarmıştı. Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?” diye sordu Lyra.

“Çalmak çok çirkin bir kelime. Ben kutsal suyu alıyorum. Alıyorum,” diye vurguladı Gigi. “Sorunun cevabı dışarıda. Verandada durup Bayan Castman’ın bahçesine bak. Çiçekliklerine ve saksılarına özellikle dikkat et. Bahçesini benimkiyle kıyasla.”

“Ama Gigi...”

Elini sallayıp, “Haydi, şimdi git,” dedi Gigi.

Tartışmak anlamsızdı. Lyra verandaya çıkıp iki küçük bahçeyi kontrol ettikten sonra tekrar mutfağa döndü.

“Ne gözlemledin?” diye sordu büyükannesi.

“Bayan Castman’ın çiçekleri açmış ama seninkiler açmamış.”

“Onun çiçekleri çok güzel açıyor Lyra, ama benimkiler hemen soluyor,” diye düzeltti Gigi. “Aynı şey geçen sene ve bir önceki sene de oldu. Bu bahar onun aldığı şeyin aynısını almaya ve aynı sıklıkta sulamaya karar verdim. Ama sonuca bak. Bahçem onunki kadar güneş alıyor,” diye ekledi. “Sonra bir Pazar günü onu büyük plastik bir su kovasıyla kiliseden çıkarken gördüm. Nereden aldığını anladım. Onu evine kadar takip ettim ve bir de baktım ki,

saksılarını ve çiçeklerini kutsal suyla suluyor. İşte bu yüzden kutsal suyu alıyorum, genç bayan.”

Böyle bir mantıkla nasıl münakaşa edilebilirdi ki?

Lyra'nın pederin ertesi günkü ziyaretini dört gözle beklediği söylenemezdi. Peder Henry akşam yemeğine kalırsa, öfkeyle dışarı fırlamadan önce tatlısını yiyebilecek miydi, merak ediyordu.

ALTI

Peder Henry çok hoş bir akşam geçirmişti. Lyra'yı arayıp saat beş ayininden sonra geleceğini söylemişti. Niyeti Gigi Prescott ile ciddi bir konuşma yapıp saat altı buçuk civarında papaz konutuna geri dönerek akşam yemeğinden kalan soğuk yemek artıklarını yemekti. Ama Gigi'nin mutfağından gelen baharatlı koku midesinin guruldmasına sebep oldu ve akşam yemeğine kalmaya ikna edilmesi pek zor olmadı.

Lyra'nın büyükanne-inin hazırladığı yemek krallara layıktı. Her şey pederi yumuşatma planının bir parçasıydı. Gigi, Lyra'nın yardımıyla ıspanak salatası, Yorkshire usulü pirzola, sekiz bin kalorilik özel patateslerinden ve taze kuşkonmaz servis etti. Tatlı olarak ise, ev yapımı elmalı turta ve tarçınlı dondurma ikram etti.

Peder uzun boylu ve zayıftı, ama bu gece üç oduncuya yetecek kadar yemek yemişti. Lyra onca yemeğin onun neresine gittiğini anlayamamıştı. Gigi kırmızı etin hatırına sebzeli balık çorbası yapmaktan vazgeçmiş, tüm erkeklerle-

rin, en azından çoğunun pırzolayı sevdiğini öne sürmüştü. Pederin sevdiği açıktı. Fazladan iki porsiyon yemişti.

Gigi, Peder Henry'ye oturma odasında kahve ikram ettikten sonra verandaya çıkıp sallanan sandalyelerinde otururken kutsal su 'meselesini' konuşmayı önerdi.

Lyra içeride kaldı. Büyükannesinin, onun ve pederin kendisine karşı cephe aldıklarını düşünmesini istemiyordu. Alçak sesleri ve güçlenen rüzgâr nedeniyle, Lyra konuşmalarını pek duyamadı, ama Peder'in güldüğünü duyunca bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü. Peder Henry, Lyra'ya veda etmek için seslendiğinde, onunla arabasına kadar yürümeye karar verdi. 'Meselenin' nasıl çözüldüğünü bilmek istiyordu.

"Büyükkannen kutsal suyu rahat bırakacağına dair bana söz verdi. Ona seçenekler sundum...aslına bakarsan, birkaç tane," dedi peder.

"Ve?"

Peder kafasını salladı. "Aynı şey olmayacağını söyledi."

"Ama vaftiz kurnasından kutsal su almayacağına söz verdi, değil mi?"

"Bu doğru."

"Pekâlâ, büyükkannemle ilgili herhangi bir sorun çıkarsa, beni arayın, olur mu? Diğer aile üyelerini bu konuya dahil etmeye gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bana söz verdi," diye ona hatırlattı Peder.

Evet, tabii, diye içinden geçirdi Lyra. "İyi niyetli olduğuna eminim," dedi.

Peder onun demek istediğini anladı. "Seni ararım."

"Teşekkür ederim." Lyra rahatlayarak gülümsedi.

Peder, arabasının kapısını açtıktan sonra duraksadı. "Bir

hata yapar ve kutsal sudan yine almaya kalkarsa, ona kurnadaki suyu maden suyuyla değiştirmemesini söyle. Cemaatimizden Bill Bradshaw geçerken su hâlâ köpürüyordu. Bunun bir mucize olduğunu sandı. Papaz bunu görseydi, hiç hoşuna gitmezdi.”

Lyra, Peder Henry’nin arabası köşeyi dönene kadar gülmemek için kendini tuttu. Verandanın basamaklarını çıkarken, Bayan Castman’ın perdelerinin hafifçe hareket ettiği gözüne ilişti. Lyra kendi kendine gülümsedi. Komşu meraktan ölüyor olmalıydı. Lyra eve girip yemek odasındaki tabakları mutfağa taşıdı. Bulaşık makinesini doldururken, oturma odasından bir kahkaha geldiğini duydu. Gizlice içeri bakınca, Gigi’nin aynı sokakta oturan bir çifti ağırladığını gördü. Lyra temizliği bitirdiğinde, Gigi’nin misafirlerinin sayısı altıya ulaşmıştı. Daha önce, Lyra büyükannesinin neden iki turta hazırladığını merak etmişti. Şimdi nedenini anlıyordu. Arkadaşları ve komşuları sık sık onu ziyarete gelirdi ve Gigi her zaman onlara yiyecek bir şeyler ikram ederdi. Harika bir ev sahibiydi. Lyra küçük bir kızken, merdivenlerde gözden uzakta bir yere oturup büyükannesinin anlattığı harika hikâyeleri dinlerdi. Küçüklüğünden beri, Lyra onun gibi olmayı istemişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Lyra için Büyükanne Prescott kibar güneyli hanımefendinin vücut bulmuş haliydi.

Lyra Colette Decoursey olarak Charleston’dan bir saat mesafedeki küçük bir kasaba olan Alexandria, Güney Carolina’da doğan Gigi, Alexandria’nın tek sanayisi, Decoursey Tekstil Fabrikası’nın sahibi Beauregard Decoursey’nin ayrıcalıklı çocuğu olarak yetiştirilmişti. Avrupa’nın en iyi yatılı okullarında okumuş ve on sekiz yaşında ülkesine

döndükten bir ay sonra babasının barbar Teksas eyaletinden petrol zengini olarak adlandırdığı Tobias Christopher Prescott ile tanışmıştı.

Bir sene sonra, Alexandria'nın gördüğü en şaşalı düğünle Tobias'la evlenmişti. Gigi yıllar sonra adaşına o gün kocasını seveceğine ve onurlandıracağına söz verirken evlilik yemininden 'itaat etmek' sözcüğünü nasıl bilerek çıkardığını anlatmıştı. Bir eşe itaat etmek tam bir saçmalıktı. Lyra'nın büyükannesi o zamanlar bile inatçıydı, ama büyükbabası Tobias karısının davranışlarını sorun etmemiş olmalıydı, çünkü sağlam ve mutlu evlilikleri kırk iki sene sürmüştü.

Lyra, büyükbabası Tobias gibi bir adamı asla bulamayacağını biliyordu. O gerçeküstüydü. Bugünlerde onun gibi erkeklerin olduğundan şüphe ediyordu. Çıktığı erkekler bencil, parayı seven, bir kadınla tanıştıktan iki saat sonra onunla birlikte olmayı bekleyen seks düşkünü şovenistlerdi. Lyra bunu kabul etmeyip eve tek başına döndüğünde, hayal kırıklığına uğradıklarını ve biraz da şoke olduklarını söylemeye gerek yoktu.

Lyra, aşkın ona göre olmadığını düşünmeye başlamıştı. Aptallarla çıkmaktan o kadar sıkılmıştı ki, buna değmezdi. Bekarlıktan memnundu. İyi giden bir şeyi neden değiştirmek istesindi ki?

Lyra kapıların kilitli olduğundan emin olmak ve büyükannesine iyi geceler dilemek için alt kata indiğinde saat on biri geçiyordu. Gigi'nin yatak odası birinci katın arka tarafındaydı. Kapı açıktı ve yaşlı kadın sabahlığının kuşağını bağlıyordu.

Lyra'nın kapının girişinde olduğunu görünce, "Güzel bir gündü, değil mi?" dedi.

“Güzeldi.” Lyra odaya girip Gigi’nin yatağının kenarına oturdu. “Her gece ziyaretine gelenler oluyor mu?”

“Hayır, elbette olmuyor, ama Parkerlar – iki ev ilerideki pembe tek katlı evde yaşayan çift – beni kontrol etmeyi seviyor.”

“Buna sevindim.” Lyra’nın gözleri şifoniyerin üzerindeki çerçeveli fotoğrafa takıldı: büyükanne ve büyükbabası kol kola girmiş, iki atın önünde duruyordu.

“Çiftliği hiç özlüyor musun?”

“Ah, elbette özlüyorum. Hayatımın büyük bir bölümünü orada geçirdim.”

“Bazen annemle babamdan uzaklaşmak için orayı terk ettiğini düşünüyorum.”

Gigi mahcup olmuş gibi hemen konuyu değiştirdi. “Kaliforniya’ya bayılıyorum. Taşınmak bana iyi geldi.”

Lyra gülümsedi. “Büyükbabam Tobias’ı özlüyor musun.”

“Evet, özlüyorum. Evli olmayı severdim.”

“Tekrar evlenmeyi hiç düşündün mü? Büyükbaba Tobias mutlu olmanı isterdi.”

“Hayır, hayır, asla tekrar evlenemem. Bunun bir kere olduğuna inanıyorum, Lyra, ve Tobias benim için tekti.”

“Tek ne?”

“Tek aşkımdı. Şimdi yatağına git.”

“Bu kadar romantik olduğumu bilmiyordum,” dedi Lyra büyükannesine iyi geceler öpücüğü verirken.

Yatağına uzandıktan sonra, Lyra büyükannesiyle büyükbabasının başardığı şeyleri düşündü. Küçük Teksas çiftliklerini altı bin hektarlık petrol çıkarılan, büyükbaş hayvan ve safkan at yetiştirilen bir imparatorluğa dönüş-

türmüŖlerdi. Bir aile kurmak için harika bir yerdi ve çift çocuklarla dolu bir ev hayal etmiş, ancak sadece bir çocuk sahibi olabilmışti. Oğulları Christopher'a aşırı derecede sevgi ve ilgi göstermiş ve onun bir gün çiftliğı devralmasını beklemişlerdi. Christopher her türlü avantajla büyümüşti, ama aile işine pek ilgi göstermemişti. Üniversiteyi bitirdikten sonra, Dallaslı sosyetik sima Judith Thorndyke ile evlenip çiftliğe taşınmışti ve anne babasının çabalarına rağmen, orada yaşamının getirdiğı sorumluluklardan yakasını sıyırmayı başarmışti. Lyra'nın anne babasının hayatları üç hamilelikle bölünen egzotik seyahatler ve sosyal yükümlölüklerle doluydu. Lyra'nın iki ağabeyi Owen ve Cooper birer sene arayla doğmuşlardı. Lyra ise beş sene sonra dünyaya gelmişti.

Anne babasının nadiren ortalıkta olması gerçeğine rağmen, Gigi ve büyükbabası Tobias sayesinde Lyra'nın çiftlikte geçirdiğı çocukluğu son derece huzurluydu. Christopher ve Judith dünyanın farklı köşelerindeki davetlere katılmakla meşgulken, Owen, Cooper ve Lyra büyükanne ve büyükbabalarının sevgi dolu ve özenli kanatlarının altında büyümüşlerdi. İstedikleri şeyleri keşfetmeye ve onların peşinden gitmeye teşvik edilmişlerdi. Owen ve Cooper için bu çiftlik olmuştu. Lyra'nın ilgisi daha sanatsal bir alana kaymışti: film yapımına âşık olmuştu.

Lyra'nın anne babası, kızlarının tuhaf ilgileri karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı. Onun zengin ve saygın bir ailenin gelini olarak sosyetedeki yerini alacağını ummuşlardı. Ancak Gigi, Lyra'yı hayallerinin peşinden gitmesi için cesaretlendirmişti. Lyra üniversiteyi bitirdikten sonra, büyükannesi çiftliğı Owen ve Cooper'a bırakıp

Kaliforniya'ya taşınmıştı. Lyra ülkedeki en iyi film okullarından birinde okumak için orada kalmaya karar vermiş ve Gigi de yanında olmak istemişti. Bunun ve hayatındaki birçok şey için Lyra, Gigi'ye sonsuz minnettardı. Ve ona fazlasıyla sahip çıkıyordu.

Büyükannesinin harika bir kadın olmasına rağmen, kusursuz olduğu söylenemezdi. Gigi kin tutardı. Sadece Demokratlarla politika hakkında konuşurdu, çünkü taraflı bakış açısına göre, onlar zeki ve mantıklı, Cumhuriyetçiler ise tam tersiydi. İnatçı ve batıl inançlıydı. Ve eğer kutsal su çalmanın suç olduğu düşünülürse, Gigi aynı zamanda bir hırsızdı.

Pazar günü ayinden sonra Lyra, Gigi ile pazara gitti. Tezgâhların arasında dolaştılar, portakal, üzüm ve bir demet parlak renkli papatya aldılar; sonra sahil manzaralı bir kafede biraz vakit geçirdikten sonra yürüyerek eve döndüler. Lyra paylaştıkları bu sakin anları seviyordu, ama Los Angeles'a dönmek zorunda olduğunu biliyordu, bu nedenle öğleden sonra büyükannesine sarılarak veda edip otobanda kuzeye doğru yola çıktı.

Sokağın köşesini döndüğü sırada telefonu çaldı. Kenara çekip arabayı park etti ve telefonuna yanıt verdi. Arayan Cooper'dı.

"Gigi nasıl?" diye sordu kardeşi.

"Harika."

"Hâlâ aksi mi?"

"Hem de nasıl."

"O halde, iyi demektir. Yine de, Owen'ın ve benim ona göz kulak olabileceğimiz çiftliğe dönmesi gerektiğini düşünüyorum."

“Geri dönmek istemiyor ve bebek bakıcısına ihtiyacı yok. Kendi ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda.”

“Ben sadece senin gibi onu korumaya çalışıyorum. Dinle, arama sebebim... Bundan hiç hoşlanmayacaksın...”

“Söyle, Cooper. Söyle,” diye sabırsızca yineledi Lyra.

“Annemiz ve babamız Gigi’den pek uzakta olmayan La Jolla’dan bir ev satın almış.”

“Ne?” Lyra neredeyse telefonunu düşürüyordu. “Neden böyle bir şey yapmışlar ki?”

“Babam, Gigi’nin son yıllarında onlara ihtiyacı olması ihtimaline karşı yanında olmak istediklerini söyledi.”

“Ah, elbette,” diye dalga geçti Lyra. “Ona antikaymış gibi davranıyorlar. Gigi yetmişli yaşlarında ve günümüzde bu yaş yaşlı sayılmıyor. Ayrıca, sağlığı yerinde –”

Cooper onun konuşmasını böldü. “Ben sadece sana onların söylediklerini söylüyorum.”

“İnanmıyorum ve sen de inanmamalısın. Tek istedikleri Gigi’nin parası. Parasına yakın olmayı ona yakın olmaktan daha çok istiyorlar. Yemin ederim, Gigi’nin bu bariz ağgözlülüğe nasıl tahammül ettiğini anlamıyorum.”

“Oğlu olduğu için olabilir,” dedi Cooper.

Gerçeği duymazdan gelen Lyra, “O insanlar kötü bir şey yaptıklarında, Gigi’ye onlarla bir daha konuşmamasını öneriyorum ama bana her defasında aynı şeyi söylüyor, ‘Bunun seni üzmesine izin verme,’ ve konuşmamız bu şekilde sona eriyor,” dedi.

“Söylediğim gibi, babamız onun oğlu.”

“Biliyorum,” dedi Lyra.

“Kapatmalıyım. Sen iyi misin?”

“İyiyim,” diyerek içini çekti Lyra.

“Sonra konuşuruz.” Cooper bunun ardından telefonu kapattı.

Lyra derin bir nefes aldı. Cooper’ın verdiği haberin onu üzmesine izin vermemeye kararlıydı. Önünde yoğun bir hafta vardı ve odaklanıp sakinliğini korursa daha kolay atlatabilirdi. Bunun ya da başka bir şeyin onu sinirlendirmesine izin vermeyecekti.

Büyükannesinin sesinin kafasında yankılandığını duyabiliyordu. “Seni üzmesine izin verme. Seni üzmesine izin verme.”

YEDİ

Lyra uyarı işaretlerine aldırmadı.

Otoparkın elektronik kapısını açmak için şifreyi girdi ve içeri girip kapı arkasından kapanır kapanmaz, evindeydi.

Lyra'nın park yerinin yanında Bayan Eckhard'a ayrılan park yerine büyük lüks bir sedan park etmişti. Park yerlerini birbirlerinden ayıran çizginin üstünde durduğundan Lyra kapısını güçlükle açabildi. Bayan Eckhard'ın Prius'u kendisi Hawaii'de olduğu için bir hafta daha havaalanında olacaktı. Lyra ona gelen mektupları saklıyordu. Öyleyse özensiz bir şekilde park yerini kullanan kimdi?

El çantasını ve anahtarlarını bir eline, seyahat çantasını diğerine aldı. Gülünç denebilecek kadar büyük arabanın yanından geçmeye çalışırken, arka pencerenin köşesindeki kiralık araba etiketini fark etti ve otoparkta ilerlemek için döndüğünde bagaj kapısının açık olduğunu gördü.

İkinci kattaki evlerin birinden bangır bangır televizyon sesi geliyordu. Lyra dış merdivenleri tırmanıp daireesine gi-

den dış koridorda ilerlerken sesin kendi oturma odasından geldiğini fark etti. Kulağa çizgi film oynuyormuş gibi geliyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Sidney'in arabası kendisine ayrılan park yerindeydi ve onun evde olduğunu tahmin ediyordu, ama Lyra'nın çizgi film izlemesini beklediği en son kişi oydu. Ancak Lyra 'Yabba dabba du' sözcüklerini net bir şekilde duyabiliyordu. Yaklaşırken adımları yavaşladı, nikel kaplama yeni kilidin ve kapı dikmesinin üzerindeki çizikleri görünce şaşırdı.

En sonunda, uyarı çanları çalmaya başladı. Sidney içerde miydi, eğer öyleyse, yanındaki kimdi? Lyra kapıya doğru eğildi ve bir erkek sesi duyunca neredeyse yerinden sıçradı.

"Kıs şunu," diye bağırdı ses. "Başım ağrıyor."

Saniyeler sonra televizyonun sesi kısıldı. Sonra Lyra başka bir erkeğin konuştuğunu duydu.

"Neden onu aşağıya taşıyıp arabanın bagajına koymak için uyanmasını bekliyoruz?"

"Beklememizin sebebi bu değil. Hava henüz kararmadığı için bekliyoruz. Birinin seni görmesini mi istiyorsun?"

"Hayır, ama neden onu buraya bağlamıyoruz?"

"İpi ve bandı arabada bıraktığın için."

"Neden bu benim işim oluyor? Onları sen de getirebilirdin. Uyanmazsa ne yapacağız? Ona çok sert vurdun."

"Hey, çok gürültü çıkarıyordu. Sesini kesmesi için ona vurmak zorunda kaldım. Aradığımız şeyi bulmuş olsaydık, buradan çoktan gitmiş olurduk."

Lyra kapıdan olabildiğince sessiz bir şekilde uzaklaşıp koridordan binanın arkasına doğru yürüdü. Kalbi hız-

la atıyordu, polisi aradı. Lyra operatöre olanları anlattı ve sesinin titremesine rağmen soruları kısa ve öz bir şekilde yanıtlamaya çalıştı. Operatör Lyra'ya adresine polis yollarken, hatta kalmasını söyledi. Lyra bunu yapamazdı. Telefonunu kapatmayıp seyahat çantasının üstüne koyduktan sonra el çantasının yan gözünden küçük bir biber gazı spreyi çıkardı. Sidney'in sesini duymadıkça daireye girmek gibi bir niyeti yoktu. Polisi bekleyecekti, ama herhangi bir şey olma ihtimaline karşı başka bir silaha ihtiyacı vardı. Etrafına bakındı. Ne kullanabilirdi?

Arabası...merdivenlerden koşarak inip bagajı açmak için anahtarlığındaki uzaktan kumandaya bastı. L biçimli somun anahtarını bulup dinlemek için evinin kapısına dönerken siren sesleri duymayı diledi. Neden bu kadar uzun sürüyordu?

Biber gazı spreyni kullanmaya hazır bir şekilde sol elinde, somun anahtarını ise sağ elinde tutan Lyra hazırды. Ölesiye korkuyordu ama hazırды.

Sidney'in sesini duymak için kapiya doğru eğildi. Televizyonda hâlâ çizgi film vardı. İçerideki adamlar sessizdi. Ne yapıyorlardı? Beklerken nefesini tuttu.

Daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, adamlar konuşmaya devam ettiler.

"Belki de ona çok sert vurmuşumdur. Hâlâ nefes alıp almadığına bir bak."

Tam o sırada Sidney işitilebilir bir şekilde homurdandı.

"Nefes alıyor, sorun yok. Kendine geliyor gibi. Ağzını bantlamalı mıyım?"

"Mutfakta bant olup olmadığına bak. Bu küçücük dairede başka nerede olur bilmiyorum. Hazır oradayken, dolapta bira olup olmadığına da bak."

“Pekâlâ. Pekâlâ. Belki de ağzını bantladıktan sonra onu yatak odasına götürürüm. Beklerken biraz eğlenirsiniz, anlarsın ya?”

“Güzel bir vücudu var, öyle değil mi? Önce bantı ve biramı getir, sonra onunla ne istiyorsan yapabilirsin.”

“Ah, hayır,” diye fısıldadı Lyra.

Uzaktan gelen siren seslerini duydu. Tanrı’ya şükür.

Sidney aniden çığlık atınca, Lyra daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Zili çalıp gözetleme deliğinden görülme-yecek şekilde kenara çekildi.

Kapının öteki tarafından işitilebilir bir fısıltı duydu. “Elini ağzından sakın çekme.”

Bir hışırtı sesinden sonra hiçbir şey duyulmadı. Lyra nefesini tutarak bekledi. Zaman durmuş gibiydi ve evden çıt çıkmıyordu. Sonra hafif bir fısıltı ve boğuşma duydu. Bir şeyler yapmak zorundaydı! Kapıya yaklaşıp dikkatle anahtarı kilide soktu. Tek hareketle kapıyı açıp iterken görüş alanından kaçtı. Somun anahtarını yukarı kaldırıp bekledi.

Ateş etmek için silahını doğrultmuş bir adam kapıdan dışarı fırladı. İri yarıydı, göğsü ve gövdesi genişti. Siyah bir kar maskesi takmıştı ve Lyra’nın tek görebildiği onun boncuk gibi gözleriydi. Adam ona doğru döner dönmez Lyra biber gazı spreyini sıktı. Adam haykırp gözlerini tuttu. Lyra tüm gücüyle onun silahı tutan eline somun anahtarıyla vurdu. Silah adamın elinden fırlarken ateşlendi ve mermi bacağına sıyırdı.

Sendeleyerek daireye geri giren adam arkadaşına seslendi. “Yakala onu, yakala onu. Silahımı almasına izin verme.”

Elbette...silah. Lyra silahı bulmak için fırladı ama parmaklıkların arasından düşmüş olmalıydı. Diğer adam cebindeki silahına uzanırken Sidney'i bir kenara attı. Kapıya ve Lyra'ya doğru koşmaya yeltendi, ama Sidney masa lambasını başının yan tarafına sertçe vurunca olduğu yerde kaldı. Uluyarak sendeledi ve kanepeye düştü.

Lyra, Sidney'i dışarı çıkarmak için koştu. Arkadaşı sersemlemiş görünüyordu. Saniyeler sonra iri yarı iki adam peşlerine düşmüş olacaktı.

"Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı Lyra telaşla.

Bir silah sesi daha duyuldu ve bu kez mermi kapı dikmesine isabet etti. Koşarak merdivenlerden inip altına saklandılar. Lyra kar maskeli adamın silahının birkaç metre ötede yerde olduğunu gördü. Silahı hemen eline aldı.

Silahı kaldırıp iki adamın çıkmasını beklediği merdivenlere doğru nişan alırken, "Merdivenin altında kal," dedi Sidney'e. Hiçbir şey olmayınca, Sidney'in elini tutup onu binanın ön tarafını arka tarafıyla birleştiren geçite doğru yönlendirdi. Karanlıkta sırtlarını duvara dayayarak durdukları sırada Lyra adamların apartmanın ön merdivenlerinden gürültülü bir şekilde indiklerini duydu. Öne eğilip baktığında iki adamın kendi arabasının yanındaki kiralık sedana atladıklarını gördü. Adamlar arabayı geri vitese alıp hızla park yerinden çıkarken sadece elektronik kapının açılmasını beklerken yavaşladılar. Otoparktan çıkıp sokağın ilerisinde gözden kaybolurken arabanın tekerleri çığlık attı.

Lyra duvara yaslanıp rahat bir nefes aldı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Sanırım. Sen?"

“Hâlâ korkuyorum.”

“Ben de.”

Saniyeler sonra, ışıkları yanıp sönen iki polis aracı binalarının önünde ani fren yaptı. Dört polis kapıları açıp silahlarını çekerek arabalardan indiler.

Lyra geçitten uzaklaşıp eğilerek silahı yere bıraktı ve Sidney’e öne çıkmasını işaret etti. Polis etraflarını sardı.

“Ambulansa ihtiyacı var,” dedi Lyra. “Sanırım beyin sarstısı geçirdi.”

“Ben iyiyim,” diye üsteledi Sidney.

“Silah sesi duyulduğuna dair rapor aldık. Ambulans yolda,” dedi polislerden biri. Sidney’in sendelediğini görünce, kafasına bakarken oturması için onu basamaklara götürdü.

Bir dakika sonra olay yerine iki sağlık görevlisi vardı. Biri Sidney ile ilgilenirken, diğeri Lyra’nın bacağındaki yarayı inceledi. Görevli küçük kesige antiseptik uygulayıp ufak bir yara bandı yapıştırırken, iki polis memuru onu sorguladı. Lyra onlara adamların içeri nasıl girdiklerini ve ne istediklerini söyleyemedi.

“Dizüstü bilgisayarlarımız dışında değerli hiçbir şeyimiz yok,” dedi onlara. “Birinin hava karardığında Sidney’yi başka bir yere götüreceklerini söylediğini duydum.”

“O halde içeri nasıl girdiler?” diye sordu diğer polis memuru.

Soruyu duyan Sidney, Lyra’nın yanına geldi. “Eve geldiğimde oturma odasındaydılar ve bizi soyamakla ilgilenmiyorlardı. Bekliyorlardı,” diye açıkladı.

“Bekliyorlar mıydı?” diye sordu Lyra. “Neyi bekliyorlardı?”

“Seni,” diye yanıtladı Sidney. “Lyra, seni bekliyorlardı.”

SEKİZ

Sidney yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Kapının dışında sürekli bekleyen bir polis arabası olmasına rağmen, kendisini güvende hissetmiyordu.

Kimi arayacağına karar vermek sorundu. Altı erkek kardeşinden üçü FBI ajanı ve biri ise federal avukattı. Kız kardeşi Jordan bile bir FBI ajanıyla evliydi. İhtiyacı olursa hepsi gelirdi, ki bu bir nimetti, ama aynı zamanda bir lanet olabilirdi. Erkek kardeşleri aşırı korumacıydı.

Geniş ailelerdeki kardeşler genellikle hiçbir şeyi birbirlerinden gizleyemezlerdi ve söz konusu iki kız kardeşleri olduğunda, Buchanan kardeşler de hiç farklı değildi. Jordan'ın ya da Sidney'in başı dertteyse, bütün erkek kardeşler başlarına üşüşür ve kız kardeşlerinin yardımlarına neden minnettar olmadıklarını bir türlü anlayamazlardı. Ama minnetsizlik onları durdurmaya yetmezdi. Neyse ki, bütün erkek kardeşler müdahale edecek durumda değildi. En gençleri, Zachary, Hava Kuvvetleri Akademisi'nde olduğu için devre dışıydı. O ve donanma komandosu olan Michael, genellikle her şeyi en son öğrenenler olurdu.

Sidney ailenin sessiz üyesiydi. Katılımcı değil, gözlemciydi ve bu yüzden Lyra gibi seçtikleri alanda çok iyi olacaktı. Aynı zamanda bağımsız ve hayatını kendi istediği şekilde yaşamaya kararlıydı. Genel olarak, erkek kardeşlerinin işine karışmamalarını ve – iyi ya da kötü – kendi kararlarını almasına izin vermelerini isterdi, ama bu öğleden sonra olanlar farklıydı. Lyra’nın onların yardımına ihtiyacı vardı. Sidney en iyi dostunun başının büyük bir belada olduğunu anlamıştı. Kardeşlerinden birinin bunun nedenini çözmesini umuyordu.

Sidney aramayı yapmadan önce hastanedeki işlerinin bitmesini bekledi. Lyra, Sidney’i eve geri götürebilmek için arabasıyla ambulansı takip ediyordu.

Acilde görevli olan doktor, Sidney’i muayene ettikten sonra röntgen ve tomografi çekilmesini istedi. “Ne olur ne olmaz,” dedi. Sonuçlar iyiydi. Sidney hafif bir beyin travması geçirmişti, ama geceyi hastanede geçirmesi gerekmiyordu. Eve dönerken, Lyra’ya çikolata almak için markete uğraması için yalvardı ve Lyra pes etti.

“Korumayı aradım,” dedi Lyra yeniden trafiğe çıktıklarında.

“Ne için?”

“Dairenin kapısı. Hank şu anda kapı çerçevesini tamir ediyor olmalı. Adamlar kilidi kırdılarsa, Hank yenisini takacak. Bu evi okula yakın olduğu ve güvenli olduğunu düşündüğüm için seçmiştim. Elektronik kapı ve polis merkezine yakınlığı...güvenlik apartmanın küçük olmasından daha ağır basmıştı. Ana kapıdan içeri nasıl girdiler?”

“Herhalde başka bir apartman sakinini takip etmiş olmalılar. Bizim evimize girmeleri daha kolay olmuştur. Ön kapı çok eski, sağlam bir tekmeyle içeri girebilirler.”

“Önce kilidi denemişler,” dedi Lyra. “Üzeri çiziklerle doluydu.”

“Fark ettim,” diye itiraf etti Sidney, “ama içeri girene kadar kapı çerçevesinin o halde olduğunu fark etmedim.” Kafasını salladı. “Dikkat etmedim. İyice dalgın oldum.”

“Ben de,” dedi Lyra. “Bana daha sonra olanları anlat.”

“Biri beni yakaladı. Diğer bir fotoğraf çıkarıp baktı ve kafasını salladı. ‘Diğeri,’ dedi.”

“Diğeri mi?”

“Sen, Lyra.”

Sokaklarına vardıklarında Lyra yavaşladı. İkisi de evin kapısını görebiliyordu. Hank kapı üzerinde çalışmıyordu.

Lyra onun işini bitirmiş olduğunu düşündü. Kapıya yanaşıp tuşlara bastı. Otoparkın kapısı yavaşça açıldı.

“Fotoğrafi gördün mü? Resmimi nerede çekmişler?” diye sordu arabayı kapıdan içeri sürerken.

“Biri seni izliyormuş. Fotoğraf ikimiz avluda yürürken çekilmiş.”

“Bu çok ürkütücü,” diye fısıldadı Lyra. Park yerine çekip motoru kapattı.

“Evet, öyle,” diye ona katıldı Sidney. “Beni tutan ellerini gevşetince orasına sertçe tekme attım. Bu onu çok sinirlendirdi ve çenemin altına yumruk attı. Bayılmışım. Dışımın kırılmamasına şaşırdım. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama kendime geldiğimde, konuşmalarını dinleyebilmek için kıpırdamadan durup gözlerimi açmadım. Eve dönmeni bekliyorlardı ve seni bir yere götürmeyi planlıyorlardı. Sanırım onlara bir şey vermeni istiyorlardı.”

“Ne?”

“Hiçbir fikrim yok. İkisi de neyin peşinde olduklarını söylemedi. Sen kapıyı açmadan önce tüm öğrenebildiklerini bu.”

“Haydi. Yukarı çıkalım. Bugünün bitmesini istiyorum.”

“Çikolata istiyorum,” dedi Sidney anahtarları ve biber gazı spreyni elinde, bir kutu çikolatayı ise kolunun altında tutan Lyra’nın peşinden giderken.

“Şok tabancası istiyorum,” dedi Lyra. “Ve göz yaşartıcı sprej...bolca.”

“Bu söylediklerin Kaliforniya’da yasal mı?”

Lyra omuzlarını silkti.

Sidney onun peşinden binaya girdi.

“Bacığın nasıl?” diye sordu Sidney. “Vurulduğuna ve polis buraya geldiğinde hiçbir şey söyleyemediğime inanmıyorum.”

Lyra güldü. “Önemi yok. Sağlık görevlisi çok iyiydi. Başın nasıl?”

“Zonkluyor.”

Yukarı çıkınca tereddütle kapıya yaklaştılar. Aynı kilit takılıydı, çizikler de duruyordu ama çerçeve tamir edilmişti.

“İkinci bir kilit taktırmalıyız,” diye önerdi Sidney.

Lyra ona katıldı. “Kesinlikle.”

“Yatak odalarına neler yaptıklarını görmem gerek. Kesinlikle bir şey arıyorlardı.”

“Mücevher ve para mı?”

“Ne mücevherimiz ne de paramız var.”

“İçeri önce ben gireceğim,” dedi Lyra ve kilidi açıp kapıyı iterken biber gazı spreyni havaya kaldırdı. Neyse ki daire boştu. Ve berbat bir haldeydi. Her şeyi düzeltmek bir günlerini alacaktı. Çekmeceler boşaltılmış, giysiler askılarından indirilmiş ve yataklar altüst edilmişti.

“Kız kardeşimi arayacağım,” dedi Sidney. “Ama bütün geceyi telefonda geçireceğim için önce yatağımı hazırlayacağım.”

“Yatağını ben hazırlarım. Sen rahatla. Jordan çok mu konuşur?”

“Pek sayılmaz. Muhtemelen sadece on dakika konuşuruz, ama olanları kocasına anlatırsa, erkek kardeşlerimin haberi olacaktır ve çok geçmeden hepsinin ikimizi arayacaklarına emin olabilirsiniz.”

“Benimle konuşmalarına gerek yok. Onlara neler olduğunu sen anlatabilirsin.”

“Lyra, artık sen de ailenin bir parçasısın. Alec, Dylan, Nick, Theo ve Jordan’ın yakışıklı eşi Noah’ı uzun zamandır tanıyorsun. En yakın arkadaşım olmakla kalmayıp,” diye ekledi Sidney, “bugün hayatımı kurtardın. Birçok kanun adamıyla akraba olmanın faydalarından biri de bu. Elbette sana yardım edecekler.”

Lyra gülümsedi. “Evet, haklısın. Bu meseleyi çözmemize yardım ederler.” Tanrı’ya şükür, diye içinden ekledi.

“Gigi’yi ya da kardeşlerini arayacak mısın?”

“Ah, hayır,” dedi Lyra. “Gigi endişelenir ve kardeşlerime gelince...nasıl olduklarını biliyorsun.”

“Seni çiftliğe geri götürüp etrafına silahlı korumalar yerleştirirler.”

“Kesinlikle,” diye ona katıldı Lyra. Yatak odalarına doğru ilerledi. “Sen Jordan’ı ararken ben yatakları hazırlayacağım. Sonra sıcak bir duş alıp Katherine Hepburn filmleriyle ilgili tezimi bitireceğim. Yarın teslim etmem gerekiyor.”

“Kimin dersi?”

“Linden’in. Çok inatçı.”

Lyra işe koyulurken, Sidney cep telefonunu aramaya başladı. Telefonunu masanın altında buldu, şarja taktıktan sonra ev telefonundan Jordan'ı aradı.

"Aramak için çok mu geç?" diye sordu kız kardeşi telefona yanıt verince.

"Hayır, elbette değil," dedi Jordan.

"Noah evde mi?"

"Yanımda. Onunla konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

"Sen iyi misin?" diye sordu Jordan endişeli bir sesle.

"İyiyim."

Jordan, Sidney'in onunla konuşmak istediğini söyleyerek telefonu eşine verdi.

"Hey, tatlım, ne var ne yok?"

"Dinle...bugün bir şey oldu..."

DOKUZ

Sidney gece yarısına kadar telefonda kaldı. Tahmin ettiği gibi, tüm hikâyeyi Noah'ya, sonra Theo, Dylan, Nick ve Alec'e anlatmak zorunda kaldı.

Ona en son ulaşan Alec oldu. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Kardeşlerimizle."

"Konferans bağlantısı yapmalıydın. Sana zaman kazandırır." "

Sidney neden bunu düşünememişti?

"Evet, öyle yapmalıydım. Ya da sen – "

"Noah'la konuştum," dedi Alec. "Olanları bana anlattı. Adamların ne istediklerine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Tek bildiğim Lyra'yı aradıkları. Dedektif O'Malley bizimle birlikte hastanede bir saat geçirip bize sorular sordu ama ikimiz de doğru düzgün bir açıklama yapamadık." Sidney'in sesi titriyordu. "Alec, çok korkunçlardı. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

“Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?”

Sidney elbette farkındaydı. “Bu sorunun bana kaç kez sorulduğunu biliyor musun? Beyin sarsıntısı geçirdim. Bunun şanslılıkla bir ilgisi yok,” dedi sırf inatçılık etmek için.

“Çok daha kötüsü olabilirdi. Duyduğuma göre, Lyra biber gazı spreyi kullanmış?”

“Ve somun anahtarı.”

“İçeri girmek...cesaret ister. Yine de polisi beklemeliydi.”

“Onları aramış ve bekliyormuş,” diye açıkladı Sidney. “Ama sonra Lyra adamların iyice vahşileştiklerini duyunca daha fazla bekleyemeyeceğini anlamış.”

“İkiniz de...” Alec cümlesini tamamlamadı.

“Lyra şok tabancası almak istiyor.”

“Ne?”

“Şok tabancası,” diye yanıtladı Sidney. “Burada yasal olup olmadığını umursadığını sanmıyorum. Ah, bir de göz yaşartıcı sprey. Göz yaşartıcı sprey istiyor.”

“Onunla konuşayım. Telefonu ona verebilir misin?”

“Uyuyor. Onu uyandırmamı ister misin?”

“Hayır, onunla yarın konuşurum. Geceyi orada geçirmekten korkup korkmadığınızı soracaktım, ama anlaşılan Lyra korkmuyor. Ya sen?”

“Dışarıda iyi bir polis memuru var ve sabaha kadar burada olacak. Oldukça caydırıcı, değil mi? Ayrıca, geri döneceklerini sanmıyorum. Sence de dönmezler, değil mi?” diye sordu Sidney endişeli bir şekilde.

“Muhtemelen dönmezler.”

“Üstelik çok yorgunum. Yatacağım. Muhtemelen dönmezler diyerek neyi kastettin?”

“Bu gece sorun çıkacağını sanmıyorum. Yarın ne yapıyorsun?”

“Dersim var.”

“İkinizin de mi?”

“Evet, ama farklı dersler. Neden sordun?”

“Bana Lyra’nın programını e-mail ile gönder, kendinkini de.”

“Ne yapacaksın?”

“Sabah birileriyle konuştuktan sonra yardım göndereceğim. Oraya gelebilmeyi çok isterdim, ama gelemem. Sana benim kadar iyi birini göndereceğime söz veriyorum.”

“Demek hâlâ kibirlisin,” dedi Sidney gülümseyerek. “Bu kişi Lyra’yla ilgilenecek. Ona güveniyor musun?”

“Evet,” dedi Alec. “Ve tedbiri elden bırakmamak için bu meseleyi çözene kadar sana göz kulak olacak birini bulacağım.”

“Alec, çok iyisin. Regan kadar güzel birinin neden seninle evlendiğini anlamaya başlıyorum.”

Alec güldü. “Standartlarını düşürdü. Yarın konuşuruz.”

Sidney telefonu kapattıktan sonra polis arabasının hâlâ orada olup olmadığını görmek için pencerenin kenarına gitti. Araba sokak lambasının altına park etmişti, böylece apartmana yaklaşan biri olursa, arabayı mutlaka görecek-ti. Sidney kapıyı kontrol etti, mutfaktan aldığı sandalye-yi kapının önüne koydu ve son kez pencereden baktıktan sonra yatmaya hazırlandı. Kendini korumak için bir beysbol sopasının olmasını isterdi, ama yoktu, bu yüzden mutfak süpürgesini aldı. Bununla birilerinin canını yakabilirdi.

Süpürgenin sapından tutarken uykuya daldı.

“Neredesin, Sam?”

“Seattle’da.”

“Bana bir iyilik borçlusun,” dedi Alec.

“Kıcımı kurtarmak sana iyilik borçlu olduğum anlamına mı geliyor?”

“Birleşik Devletler’de böyledir.”

“Dinle, Buchanan, meşgulüm...”

“Ona giyinmesini söyle. Bu önemli bir mesele.”

“Bekle.”

Alec üç dakika bekledikten sonra Sam hatta döndü.

“Pekâlâ, gecemi mahvettin. Ne istiyorsun?”

“Ne zaman Los Angeles’a gidiyorsun?”

“Yarın yola çıkacağım. Neden?”

Alec ona Sidney ve ev arkadaşı Lyra’dan bahsetti. “Oraya gidemem ve Lyra’nın başı dertte. Benim yerimi alabileceğini düşünmüştüm. İzindesin – ”

“Elbette, yaparım. Peki ya kardeşin? O da tehlikede mi?”

“Sanmıyorum, ama şansa bırakamam. Max Stevens’tan ona göz kulak olmasını isteyeceğim.”

“Bu işin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?”

“Doğrusu, bilmiyorum. Yarın dedektiflerle konuşurum, ama herhangi bir şey bulduklarını sanmıyorum.”

“Oraya ne zaman gitmemi istiyorsun?”

“Mümkün olduğunca çabuk.”

“Pekâlâ.”

“Sam?”

“Ne?”

“Teşekkürler.”

Lyra tezini bitirmiş ve dizüstü bilgisayarının üstünde uykuya dalmıştı. Neyse ki, bilgisayarın kapağı kapalı olduğu için salyalarını klavyeye akıtmamıştı. Derin bir uyku çekmiş ve ertesi sabah duş alana kadar uyanmamıştı. Kot pantolon ve açık mavi bir tişört giydi. Genelde düz tabanlı ayakkabılar giyerdi, ama bugün daha pratik oldukları ve gerekirse çok hızlı koşabileceği için koşu ayakkabılarını giydi.

“Sence taşınmalı mıyız?” diye sordu Lyra mısır gevreğini yiyen Sidney’e.

“Bilmiyorum. Bina sorumlusundan yeni bir kapı monte etmesini istersek, belki kendimizi yeniden güvende hissedebiliriz.”

“Bundan emin değilim.”

“Alec aradı,” dedi Sidney. Erkek kardeşinin ona söylediklerini tekrarladı. “Ona programlarımızı verdim. Gönderdiği her kimse bizi bulmak zorunda.”

“Biraz gerginim,” diye itiraf etti Lyra.

“Ben de.”

“Dinle, okulda hiçbir yere tek başına gitme.”

“İyi fikir. Sen de yalnız kalmamalısın.”

“Gidelim, yoksa geç kalacağız.”

Sidney sandalyeyi kapının önünden çekip kilidi açtı ve kapıyı araladı. Sonra çılgılık attı. Bir adım ötesinde bir adam duruyordu.

“Özür dilerim,” dedi adam. “Seni korkuttum mu?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Sidney. “Sen kimsin?” Soruyu sorduktan sonra kulağa ne kadar kaba gelmiş olabileceğini fark etti.

“Sidney sensen, senin korumanım. Beni Alec gönderdi.”

Uzun boy, koyu renk saçlar ve hoş bir gülümseme. Sidney hepsini bir saniyede fark etti. Yakışıklı bir üniversite mezunu olarak kabul edilebileceğini düşündü.

“Silahın var mı?” diye sordu.

“Elbette.”

Sidney gülümsedi. “Gidelim. Lyra, acele et. Saat onda dersim var, unuttun mu? Senin de, öyle.”

Lyra iPhone’una bakarak köşeyi döndü. “Pierson dersi iptal etti. On bire kadar orada olmama gerek yok.”

“Yalnız kalmayacak,” dedi Max. “Ajan Kincaid beş dakika sonra burada olur.”

Lyra kafasını telefonundan kaldırıp Sidney’in korumasına elini uzattı. “Ben Lyra Prescott. Ve siz...?”

Adam onun elini tuttu. “Max Stevens,” dedi. Sidney’e döndü. “Gitmemiz gerekmiyor mu?”

Sidney çantasını kapıp, “Önden buyurun,” dedi.

Adam merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Sidney onun peşinden giderken Lyra’ya dönüp gözlerini kocaman açarak, “Vay canına,” der gibi ağzını oynattı.

Sidney’e gülümseyen Lyra kapıyı kapattı. Max’ın silahlı ve arkadaşını koruyabilecek olması onun için yeterliydi. Dış görünüşün onun için hiç önemi yoktu.

ON

Ajan Samuel Kincaid muhteşem bir adamdı. Biber gazı elinde, kapıyı açan Lyra onun gözlerine bakınca, bir an için nasıl nefes alacağını unuttu.

Daha önce hiçbir erkeğe karşı Aman Tanrım reaksiyonu göstermemişti, üstelik Los Angeles'a taşındığından beri birçok hoş erkekle karşılaşmıştı. Her yerdeydiler – restoranlarda, sinemalarda, spor salonlarında, üniversitelerde, kımsalarda ve hatta kiliselerde. Bu adama hoş demek uygun olmazdı. Fazla haşin, erkeksi ve çok ama çok çekiciydi. Uzun boyluydu – boyu ortalamanın üzerindeydi ama omuzlarına zor yetişiyordu. Yüz kemikleri kusursuzdu – güzel düz bir burnu, çekici dudakları ve biçimli bir çenesi vardı.

Evet. Muhteşemdi.

Yeter, dedi kendi kendine. Ne olmuştu gördüğü en çekici erkekse? Ne önemi vardı?

“Bana sprey mi sıkacaksın?” diye kısık bir sesle, merak uyandıran bir aksanla sordu adam.

“Ne? Ah, hayır, hayır.” Lyra biber gazı spreyini indirip elini uzattı, “Lyra. Adım Lyra...” Neden adını hatırlamıyordu?”

“Prescott mı?” diye tahmin etti adam.

Ne hoş. Ona yardım ediyordu.

“Evet, Prescott,” dedi Lyra.

Adamın gözleri ışıldıyordu. Lyra’nın kendisini ne kadar rahatsız hissettiğinin farkında mıydı? Lyra kendi soyadını söylemek zorunda kaldığına göre, farkında olmalıydı.

Adam, Lyra’nın elini sıkarken kendini tanıttı. “Ajan Samuel Kincaid. Bana Sam diyebilirsin. İkimiz bir süre birlikte vakit geçireceğiz.”

“Aksan...İskoç, değil mi?”

“Evet.”

“Alec Buchanan’ın hayatını kurtadın.”

Yorum yapmayıp, “İçeri girmeme izin verecek misin?” diye sordu Sam.

“Elbette.” Lyra telaşla onun önünden çekildi. Adam onun yanından geçerken uzanıp biber gazı spreyini elinden aldı.

Sam etrafına bakıyordu ve Lyra onun ne düşündüğünü hayal edemiyordu...muhtemelen onun ve Sidney’in domuzlar gibi yaşadıklarını düşünüyor olmalıydı.

Telaşla, “Dün gece buraya gelen adamlar evin altını üstüne getirmiş ve Sidney ile benim henüz ortalığı toparlamaya vaktimiz olmadı. Aradıkları şeyi bulup bulmadıklarını bilmiyorum.”

Adam ona döndü. “Alec’in bana söylediklerinden anladığım kadarıyla, seni arıyorlarmış.”

“Biliyorum, ama eğer beni bekliyorsa, neden evi dağıttılar? Bana kalırsa, bir şeyin peşindeler.”

“Olabilir,” dedi Sam. “Eşyalarını toplarken bir tür sayım yapıp herhangi bir şeyin eksik olup olmadığına bakabilirsin.”

“Eşyalarımı toplarken mi?”

“Evet. Burada kalmayacağız.”

“Biz mi?”

“Söylediğim gibi, bir süre birlikte vakit geçireceğiz.”

“Benim korumam mısın?”

“Bu doğru. Alec bana programını gönderdi. Saat ondaki dersine yetişmek istiyorsan yola çıkmalıyız.”

“Saat ondaki ders iptal oldu. Bir sonraki on birde.”

“Güzel. Böylece okulu kontrol etmek için fırsatım olur. Unutma, dün gece buraya giren adamlar hâlâ dışarıda.”

Lyra’nın içi ürperdi ve anladığını belirtircesine kafasını salladı.

Yatak odasına gidip çekmecelerinin üzerindeki aynaya baktı ve parmaklarını karmakarışık saçlarının arasında gezdirdi. Sonra dudak parlaticısı sürüp kulaklarının arkasına biraz parfüm sıktı ve sırt çantasını aldı. Tek kayışı omzuna geçirip oturma odasına döndü. “Pekâlâ, ben hazırım.”

Kapıyı açtı. Gülümseyerek, “Dr. Mahler’in sınıfta bulunmana izin vereceğinden emin değilim,” dedi. “Hiçbir kurumdan hoşlanmaz... FBI da bunlardan biri.”

“Öyle mi? Bahse girerim, kalmama izin verecektir. İkna kabiliyetim yüksektir.”

On dakika sonra, Lyra Sam’le birlikte okulda ilerliyordu. Sam’in her şeye, çatılara, avludaki insanlara ve sokaklara dikkatle baktığını fark etti. Etkileyici, diye içinden geçirdi. Sıradan biri onun ne yaptığını fark etmezdi.

“Lyra? Bazı kurallar belirlememiz gerekecek.”

“Ne gibi?”

“Sana söylediklerimi yapman çok önemli. Seni korumak için buradayım, bu yüzden yere yatmanı ya da koşmanı söylersem, hemen yapacaksın. Soru sormak ya da karşı çıkmak yok. Silahımı kullanmam gerekebilir ve senin ortada olmanı istemiyorum.”

Adam Lyra’yı korkutuyordu. Lyra kafasını salladı. “Anlıyorum.”

“Güzel. Daha sonra dün gece neler olduğunu bana eksiksiz bir şekilde anlatmanı istiyorum.”

“Bildiğini sanıyordum.”

“Biliyorum, ama senden duymak istiyorum.”

Yanlarından geçen iki kız öğrenci gözlerini Sam’den alamadı. Lyra onları suçlayamazdı. Birinin Sam’in silahlı olduğunu fısıldadığını duydu.

“Sürekli yanımda olmanı nasıl açıklayacağım?”

“İstedğini söyleyebilirsin.”

Sam silah dışında ajana benzemiyordu. Eski bir kot pantolon ve Polo tişört giymişti. Sınıfın bulunduğu binaya doğru yürüdükleri sırada o okulu ne kadar sevdiğinden bahsederken, Lyra ise onun seksi aksanını ne kadar sevdiğini düşünüyordu. Dr. Mahler’in sorun çıkarmamasını ya da Sam’i dışarı atmamasını umdu. Onun bir saat boyunca koridorda dikilmesini hiç istemezdi.

“Erken geldik,” dedi Lyra sınıfa yaklaşırlarken. “Sanırım Dr. Mahler ile ofisinde konuşabilirsin. Seni onunla tanıştırayım.”

Lyra sınıfta Mahler’in ofisine doğru ilerlerken, öğrenciler arkalarında birikti. Mahler’in kapısını tıklattı. “Dr. Mahler, ben Lyra Prescott. Yanımda bir FBI ajanı – ”

“FBI mı?” diye kükredi Mahler. Kapı ardına kadar açıldı ve saniyeler içinde Mahler’in yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Sana zor olacağını söylemişim.”

Sam gülümsedi. “Bundan sonrasını ben hallederim.” Bunun üzerine, Mahler’in yanından geçip ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Lyra ne konuştuklarını duymak için kulağını kapıya yaslamak istedi, ama bu dürtüsüne engel oldu. Mahler’in bağırdığını duysa şaşırmazdı, ama ne o ne de Sam sesini yükseltmişti. Dr. Mahler ofisinde bir FBI ajanı olduğu için muhtemelen şok geçiriyordu. Sam, Mahler’in bu ülkede yanlış olduğunu düşündüğü her şeyi temsil ediyordu. Neyse ki Lyra, akademik çalışması bitmek üzere olduğu için, adamın saçmalıklarını daha fazla dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Kapı açıldı ve Sam dışarı çıktı. Lyra’ya göz kırpıp ağzlarını açık bir şekilde ona bakan iki öğrenciye selam verdikten sonra Lyra’nın sırt çantasını bıraktığı en arkadaki sandalyelere doğru yürüdü. Bir sandalyeye oturup arkasına yaslandı.

Lyra onun yanına oturup dizüstü bilgisayarını çıkardı. “Ona ne söyledin?” diye sordu.

“Pek bir şey söylemedim.”

Lyra bundan şüpheliydi. Belki de Sam istediğini elde etmek için kaba kuvvete başvurmuştu...ya da gerçekten ikna kabiliyeti yüksekti.

Dr. Mahler sınıfa girdi. Yüzü solgundu ve Sam’e kaçamak bakışlar atıyordu.

Lyra, Sam’e doğru eğilip fısıldadı. “Pekâlâ. O ne söyledi?”

Sam sırtıttı. “Burada olduğuma çok sevindiğini söyledi.”

ON BİR

Mahler'in dersi her zaman olduğu gibi elli dakika yerine yirmi beş dakika sürdü. Lyra bunun sebebinin Sam olduğuna emindi. FBI ajanı, Mahler'in nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi ve Mahler onun sınıfından çıkması için sabırsızlanıyordu. Bu konuda Lyra'yı suçladığı belliydi ve hoşgörülü ya da anlayışlı olmayacaktı. Lyra onun attığı nefret dolu bakışlardan bunu görebiliyordu.

İyi not almak buraya kadarmış, diye içinden geçirdi umutsuzlukla.

Mahler'in ona çıkışmak istediğini biliyordu ama Sam sınıftayken bunu yapamazdı. Ancak unutmayacaktı. Lyra, Bir Nisan'da bir başka lisansüstü öğrencisi olan Carl'ın Big Brother diye bir şey olmadığı için Big Brother'ın kimseyi izlemediğini ve kimsenin özel hayatını ihlal etmediğini iddia etme cesaretini gösterdiğinde, Mahler'in öfkesine tanık olmuştu. Mahler soluklanır soluklanmaz, çılgına dönmüştü. Carl'a tutucu bir maymun ve hükümet kuklası olduğunu söylemişti. Carl'ın çalışmalarını aşağılayıp onu

sınıftan atmakla tehdit ederken, Carl yerinden fırlayıp, “Bir Nisan!” demişti.

Şaşırان Mahler sinirle gözlerini kırpttırıp çenesini ovuşturmuştu. “Bir Nisan...” diye tekrarlamıştı.

Mahler’in yüzünde yavaş bir gülümseme görene kadar Carl ecel terleri dökmüştü. Mahler öğrenciye parmağıyla işaret etmişti. “Bu iyiydi, Carl. Beni gerçekten kandırdın.”

Dr. Mahler gülmüş ve Carl’ın film kariyeri kurtulmuştu.

Lyra daha önce de zor öğretmenlerle mücadele etmişti, ama hiçbirinin egosu Mahler’inki kadar büyük değildi. Lyra eşinin onu terk ettiğini duymuştu. Kadının farklı bir bakış açısı edinmek gibi bir hata yaptığı için onu terk etmiş olabileceğini düşünüyordu. Onun gibi iğrenç bir adamla evli olmayı hayal bile edemiyordu.

Öğrenciler sınıfı terk ediyordu. Lyra dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koyup gitmek üzere çantasını omzuna attı, ama Sam beklemesini belirtircesine elini onun koluna koydu.

Carl ve bir başka lisansüstü öğrencisi Eli öndeki sıradan geçiyorlardı.

“Seni tanımak güzeldi, Lyra,” diye fısıldadı Carl.

“Durum o kadar da kötü değil,” diye karşı çıktı Lyra. “Mahler bunu unuttur.”

Carl kafasını salladı. “Bir Nisan fiyaskosundan hiçbir şey öğrenmedin mi?”

“Seni gerçekten çok özleyeceğim,” diyen Eli sırtarak ekledi, “kovulduğunda.”

“Ah, kesin şunu,” dedi Lyra bıkkınlıkla. “Mahler beni atmayacak.”

Onunla dalga geçmekten hoşlandıklarını biliyordu, ama sözlerinde az da olsa doğruluk payı vardı. Mahler ödeşmek için bir şey yapacaktı...belgeselini parçalamak gibi. Böyle bir şey yaparsa, ona karşı savaş ilan ederdi. Departman başkanından başlar ve ne yaptığını bilen birinin filmini incelemesini sağlardı... tabii gerçekten film berbat değilse ve parçalanması gerekmiyorsa.

Zihninden bir sürü düşünce geçerken, Lyra Eli'nin, "Sanırım onunla yatmak zorunda kalacaksın. Ancak o zaman bunu unuttur," dediğini duydu.

Lyra'nın ağzı açık kaldı. "Bu hiç de komik değil. Düşünmek bile..." Ürperdi. "Midemi bulandırıyor."

Carl, Sam'e baktı. "Eli şaka yapıyordu. Lyra kimseyle yatmıyor."

"Laboratuara gitmeliyim," diyiverdi Lyra konuyu değiştirmek için.

"Bizi tanıştırmadın," dedi Carl. O ve Eli aynı anda gözlerini Sam'in yan tarafındaki silaha çevirdiler.

"Polis misin?" diye sordu Eli.

"FBI," diye yanıtladı Sam daha fazla açıklama yapmadan.

"Gerçekten mi? Mahler'in sinir krizi geçirmesi için FBI ajanı gibi davranmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Sam.

"Peki neden Lyra ile birliktesin?"

"Biz arkadaşız," dedi Lyra konuşmayı sonlandırmayı umarak. "Sam, gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Onların peşinden binadan çıkan Carl ve Eli, Lyra ve Sam ilerlerken basamaklarda durup onları izlediler. Sokağın paralelinde yürümek için döndüklerinde, Sam trafiğin önünde Lyra'yı engelledi.

“Burada olma sebebini bilmelerine gerek olmadığını düşündüm,” diye açıkladı bu soruyu sormasını bekleyerek.

Sam omzunun üzerinden Lyra’nın arkadaşlarına baktı. Carl ve Eli yerlerinden kıpırdamamışlardı. İkisi de dalgın dalgın Lyra’ya bakıyordu.

“O çocuklardan biriyle hiç çıktın mı?” diye sordu Sam.

“Hayır.”

“Ama teklif ettiler, değil mi?”

Lyra kafasını kaldırıp ona baktı. “Evet, ettiler. İyi çocuklar.”

Sam gülerек onu şaşırttı. “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Lyra.

“İyi olarak tarif edilmekten hoşlanacaklarından emin değilim.” Sam gözlerinde hınzır bir ışıltıyla ona baktı. “Özel hayatın hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorlar?”

Lyra yüzünün kızardığını hissetti. “Bilmiyorlar,” diye yanıtladı. “Onlarla birlikte olmayacağımı biliyorlar, hepsi bu.”

“Öyleyse, çok seçicisin.”

Küçük penceresiz bir binaya giden kaldırıma doğru dönerken, “Hem de çok,” dedi Lyra vurgulayarak. “İşte geldik. Birkaç saat laboratuarda belgeselimini düzenlemesini bitirmek için çalışacağım. Sonra işim bitmiş oluyor. Beni eve bırakıp ne istiyorsan onu – ” Sam kafasını sallayınca konuşmayı kesti. “Sanmıştım ki – ”

“Hayır.” Sam’in sesi kesindi. “Bu işi ciddiye almaya başlamalısın, Lyra.”

Lyra kafasını salladı. “Biliyorum.”

Sam ona kapıyı açıp merdivenlerde onu takip etti. “Yarınki programın ne?”

“Dersim yok.”

“Güzel. Buradan uzaklaşabiliriz. Normal rutininin dışına çıkarsan, seni bulmaları zorlaşır.”

“Evimize giren adamları mı kastediyorsun?”

“Evet.”

“Nereye gideceğiz?”

“Henüz bilmiyorum. Alec bize söyleyecek.”

“Sidney de bizimle gelecek mi?”

“Hayır.”

Sam ayrıntıya girmede ama Lyra onun sessizliğinin ne demek olduğunu biliyordu: Sdney’in etrafında olması arkadaşları için çok tehlikeli olabilirdi.

Sonraki iki saat boyunca Sam ya kolunu onun sandalyesinin arkasına atarak yanında oturdu ya da kapının önünde durup görüntüleri hareket ettirmesini izledi. Film sadece yirmi dakikaydı, ama Lyra son düzenlemesini yaptığı için titizlik gösteriyordu. Bitirince, başından sonuna kadar oynattı.

Sam onun arkasında durup izledi. Belgesel harikaydı, Lyra da öyle. Lyra filmi anlatırken, sesi hem tutkulu hem de tatlıydı – ekranda gördüğü görüntülere tezat oluştuyordu. Zehirli atıklarını parka dökmek için gelen neredeyse bütün arabaların ve kamyonların plakalarını almayı başarmıştı. İnsanların yüzleri de kameraya yansımıştı. Aferin sana kızım, diye içinden geçirdi Sam gülümseyerek. Polis onun filmini ele geçirirse, tutuklamalardan ve mahkumiyetlerden kesin sonuç alınırdı.

Lyra üç disk daha yazdıktan sonra ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. “İşim bitti. Tek yapmam gereken filmi teslim etmek ve bunu haftaya yapacağım.”

“Neden bugün teslim etmiyorsun?”

“Şaka mı yapıyorsun? Mahler seni...demek istediğim FBI seni unutana kadar bekleyeceğim.”

“O kadar dar görüşlü mü?”

“Muhtemelen değil, ama neden riske gireyim? Aç mısın? Ben açlıktan ölüyorum.”

Lyra eşyalarını topladı ve dışarı çıkarken Sam onun için kapıyı tuttu. Uzun süredir karanlıkta oturduğu için güneş Lyra’nın gözlerini aldı. Sam cebinden çıkardığı güneş gözlüğünü ona uzattı.

Lyra minnettar bir şekilde kafasını salladı. “Teşekkürler, ben iyiyim.”

Bir öğretim görevlisi yanından geçti. “Hey, Lyra, dün gece olanları duydum. İyi olmana sevindim.”

Avluya çıkana kadar üç öğrenci daha önceki gün olanlar hakkında yorum yaptı.

“Haberler burada hızlı yayılır,” dedi Lyra adımlarını hızlandırırken.

“Biri sana el sallıyor,” dedi Sam ona bir süre sonra.

Ah, lanet olsun, diye içinden geçirdi Lyra. Jean Lillard, Mahler’in asistanı onlara doğru koşuyordu; uzun batık eteği rüzgarda uçuşurken, Eorth Mother ayakkabıları beton kaldırımını dövüyordu.

Soluklanmaya çalışan Jean nefes nefese, “Dr. Mahler ofisinde seni görmek istiyor...hemen,” dedi.

“Şimdi mi? Ne istediğini biliyor musun?”

“Sanırım senin için başka bir projesi var. Suratını asma, Lyra. Sorun yok.”

Sorun yok mu? Mahler’in sorunsuz bir yanı yoktu. Jean adama sadık olduğu için Lyra bu fikrini kendine sakladı.

On dakika sonra Mahler'in kapısını çalıyordu.

Kâğıt yığınlarından kafasını kaldırdı. "İçeri gel. İçeri gel," diye seslendi.

"Beni mi görmek istediniz?" Sam kapının girişinde beklerken, Lyra adamın masasına yaklaştı.

"Öncelikle, öfkeli çıkışım için özür dilerim. Aşırı tepki gösterdim," diye açıklarken Mahler'in bakışları Lyra ve Sam'in arasında gidip geliyordu. "Dün gece başına gelenlerden yeni haberim oldu. Bugünlerde çok kötü suçlar işleniyor. Hiçbir yer güvenli değıl. Yardım etmesi için neden arkadaşımı çağırıldığını çok iyi anlıyorum," diye ekledikten sonra Sam'i işaret etti.

Lyra'nın cevap vermesine fırsat vermeden bir soru daha sordu. "Sen ve ev arkadaşın iyisiniz, değıl mi?"

"Evet, iyiyiz."

"Güzel. Şimdi seni neden buraya çağırıldığma dönelim. Carl ikinizin de projelerinizi bitirmek üzere olduğunuzu söyledi."

"Evet, Dr. Mahler."

Lyra hemen durumu değılendirdi. Mahler'in alışılmadık bir şekilde keyfi yerindeydi. Projesini şimdi ona teslim ederse, bundan faydalanabilirdi. DVD'lerden birini çantasından çıkarıp masanın üstüne koydu. "İşte. Bitirdim."

Mahler gülümsedi. "Harika. Projesini ilk teslim eden sensin. Memnun musun? Yoksa aceleye getirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Aceleye getirdiğimi sanmıyorum. alışmamdan memnunum."

Mahler kafasını salladı. "alışmasını ilk bitiren sen olduğun için, kısa bir film çekme fırsatına sahipsin. Yeterince iyiyse, Dalton yarışmasına girecek."

Dalton, kurgusal ya da kurgusal olmayan, en iyi kısa çocuk filmine verilen bir ödüldü. Lyra çocuk filmi çekmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu – çocuklar hakkında da hiçbir şey bilmiyordu – ama büyük bir yarışmaya katılma fırsatını nasıl es geçerci?

“Ekstra kredi için bir başka proje üzerinde çalıştığını biliyorum...ne demiştin...Bahçe miydi?” diye sordu Mahler.

“Evet.”

“Bence harika bir fikir ve iki projeyi aynı anda yapabilirsin, ama onlara sırayla konsantre olursan, daha iyi olabilirler. Kısa çocuk filmi çekmekle ilgileniyor musun?”

“Ah, evet, bunu çok isterim,” dedi Lyra üzerinde pek düşünmeden.

Mahler ona bir dosya uzattı. “Yarışmanın kuralları var. Kurgusal olabilir ya da olmayabilir. Bir diğer deyişle, kuklalarla ya da gerçek çocuklarla röportaj yapabilirsin. Velilerinin imzalarını almayı unutma.”

“Ne zaman teslim etmem gerekiyor?”

“Her şey dosyada yazıyor.”

Lyra Mahler’e kendisine bu fırsatı verdiği için teşekkür edip sersemlemiş bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Neyi vardı böyle? Bu projeyi üstlenemezdi. Hayatı onun kontrolünde değildi. iri yarı, korkunç iki adam onu ele geçirmeye çalışıyordu ve sebebini ancak Tanrı bilirdi. Korkuyu ve endişeyi aklının bir köşesinde tutmak giderek zorlaşıyordu, Sam’in sürekli yanında olup ona hatırlatmasının da payı vardı.

Tehlikede değilmiş gibi yapması aptalcaydı. Çocuk filmi çekmek yerine, kaçıp saklanmalıydı.

Kesinlikle aklını kaçıyordu.

ON İKİ

Lyra ve Sam Oak Caddesi'nin yakınlarındaki Macy's adındaki bir restoranda durdular. Yemekler harika ve fiyatlar şaşırtıcı derecede makul olduğu için burası üniversite öğrencileri arasında popülerdi. Saat kaç olursa olsun, her zaman dolu olurdu, ama son boş masaya oturacak kadar şanslılardı. Arka tarafta mutfak kapısının yanındaki masaya oturtuldular, Sam bu durumdan memnundu, çünkü yüzü ön pencereye dönüktü ve sadece restorandaki insanları görmekle kalmayıp hareket eden arabaları da görebiliyordu.

Öğle yemeklerini sipariş ettikten sonra, Lyra, "Alec ne kadar süre boyunca benimle birlikte kalmanı bekliyor?" diye sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı Sam. "Bu gece onunla konuşurum. Ama muhtemelen birkaç gün içinde o ya da dosya üzerinde çalışan dedektifler bu işi devralacak başka birini bulurlar."

"Dosya üzerinde çalışanlar mı? Üzerinde çalışabilecek-

leri pek fazla şey olduğunu sanmıyorum. Adamlar maskeleydi ve neden peşimde olduklarını söylemediler.”

“O iki adam arkalarında bir şey bıraktı ve DNA’ları onları ele verecek.”

“Sistemdeyseler.”

“Öyle mi?” Sam gülümsedi.

“Televizyon izliyorum. Yayında elli ya da altmış polisiye dizi var,” diye abarttı Lyra.

“Dosyanız Dedektif O’Malley’nin sorumluluğunda ve o ne yaptığını bilen biridir.”

“Onunla konuştun mu?”

“Evet.”

Sam’in cep telefonu titredi. Arayanın kim olduğunu görünce Lyra’dan izin isteyip yanıt verdi. Lyra onun karşısında oturuyor olmasına rağmen, ne konuştuğunu anlayamıyordu. En sonunda bir iki kelimeyi yakalayınca, İngilizce konuşmadığını anladı.

iPhone’unu kontrol eden Lyra kırk mesaj geldiğini gördü. Carl ve Eli da dahil olmak üzere okuldan birkaç arkadaşı Sam’in hangi ülkeden olduğunu ve nasıl bir FBI ajanı olduğunu merak ediyordu. Mesajların çoğunu silip bir kısmını daha sonra yanıtlamak üzere sakladı.

Garson onlara buzlu çay ve su getirdi. Lyra ona teşekkür edip suyundan bir yudum aldı ve pencereden dışarı baktı. Karşısında oturan adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. O sabah kapısının önünde belirlediğinde, ismini hatırlamıştı. Sidney’in kardeşini kurtaran ajandı. Ev arkadaşının onun hakkında başka neler anlattığını hatırlamaya çalıştı. Lyra’nın tek hatırladığı, Sidney’in Alec’i ziyaret ettikten sonra Los Angeles’a döndüğünde

Sam Kincaid'in İskoç olduğunu, çifte vatandaşlığa sahip olduğunu ve inanılmaz derecede cesur olduğunu söylediği.

Ve bildikleri bunlarla sınırlıydı...ancak ona her baktığında kalp atışları hızlanıyordu. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki göstermemişti. Fiziksel çekim artıyordu ve bıkırtıcı bir şekilde hayvaniydi.

Sam gittiğinde rahatlayacaktı, çünkü hissettiği saf arzuydu ve kendini onun önüne atarak aptal yerine koymak istemiyordu. Onunla ne kadar çok vakit geçirirse, bu olasılığın gerçekleşme ihtimali o kadar güçlenecekti.

Profesyonelliği elden bırakma, dedi kendi kendine.

Birden pencereden dışarı değil, ona baktığını fark etti. Tam olarak dudaklarına. Sam görüşmesini bitirip ona döndü. Neyse ki, o sırada garson yemeklerini getirdi ve Lyra açlıktan gözü dönmüş gibi yaptı.

"Hafızan ne kadar iyidir?" diye sordu Sam.

"Oldukça iyidir."

"Bana geçen hafta neler yaptığını anlar. Gün be gün."

Lyra yaptıklarını sırasıyla anlattı, ve ancak günlerini ve gecelerini anlatmayı bitirdiğinde, kulağa ne kadar sıkıcı gelmiş olabileceğini fark etti.

"Peki ya erkekler?"

"Ne olmuş erkeklere?" Lyra çayının pipetini döndürdü.

"Randevular? Geceyi başka birinde geçirmek? Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Kimseyle çıkmadım. Geceyi başka birinde geçirmedim."

Sam şüpheli görünüyordu.

"Ne? Bana inanmıyor musun?" diye sordu Lyra.

"İstediğin her erkeği elde edebileceğini düşünüyorum."

“Sana bunu düşündüren – ”

“Çok güzel bir kadınsın,” dedi Sam gerçekçi bir şekilde.
“Ve akıllısın, ilginçsin...”

Ona iltifat ediyordu, ama çim biçme makinesinin kullanma kılavuzunu okuyormuş gibi konuşuyordu. Monoton sesi Lyra’nın nitelikleriyle ilgilenmediğini gösteriyordu. Lyra’nın egosu gerçekten zarar görmüştü.

“Önüme her gelenle çıkacak değilim, ayrıca son birkaç hafta çok çalışmam gerekti. Kimseyle çıkmaya vaktim olmadı.”

Bunu nasıl yaptığından emin değildi, ama Sam onu savunmacı bir ruh haline sokmuştu ve sosyal hayatının eksikliği utanmasına neden oluyordu. En son ne zaman biriyle çıkmayı sabırsızlıkla beklemişti? Hatırlayamadı.

Tabağını kenara iten Sam öne doğru eğildi. “Cuma’ya geldik,” diye ona hatırlattı.

“Bir bakalım,” dedi Lyra alt dudağını ısıırıp gözlerini tavana dikerek. “Derse gittim, hızla eve döndüm, seyahat çantamı topladım, kütüphaneye filmleri bıraktım ve eve doğru – ”

“Teksas’a uçakla mı gittin?”

“Hayır, arabamla San Diego’ya gittim. Büyükanнемle birlikte yaşıyorum.”

“Teksas’ta yaşadığını sanıyordum.”

“Bu doğru.”

“Lyra.” Sam’in sabırsızlandığı belliydi.

“Teksas’ı nereden biliyorsun?”

“Dosyanı okudum.”

Lyra öne doğru atıldı, neredeyse bardağını devirecekti. “Dosyamı mı? Dosyam mı var?” Şaşkınlığı öfkeye dönüştü. “Hakkımda bir dosya mı var?”

Tepkisi Sam'ın hoşuna gitti. "Bana Mahler gibi davranıp Big Brother hakkında nutuk çekmeyeceksin, değil mi?"

"Elbette, hayır."

"Ben bir FBI ajanıyım. İstediğim şeyi elde ederim." Sam böbürlenirken sırıttı. "Elimde polis raporunun bir kopyası var ve görevli dedektif kendi notları ve görüşmelerinin kopyasını verdi. Alec de bazı kişisel bilgilerle katkıda bulundu."

"Ne gibi?"

"Yasal olarak tertemizsin. Hiç tutuklanmamışsın, hız ya da park cezası bile almamışsın."

Çayından bir yudum alıp yan masadaki çiftin restorandan ayrılmasını izledikten sonra devam etti. "En yüksek dereceyle üniversiteden mezun olmuştun. Kardeşlerin Owen ve Cooper ve büyükannen Prescott mezuniyet törenine katılmışlar. Annen de baban da gelmemiş."

"Ve bu sayede gün eğlenceli geçti. Başka?"

"Erkek arkadaşlar hakkında hiçbir bilgi yoktu," dedi Sam. "John Forest ile nişanlanman bekleniyor –"

"Hayır, böyle bir şey beklenmiyordu. Onunla evlenmek gibi bir niyetim yoktu."

"Duyduğum kadarıyla, Forest'la aniden ayrılıp kimseye nedenini söylememişsin."

"Ani değildi, ayrıca bu kararı birlikte aldık. Farklı şeyler istiyorduk."

"Öyle mi? Ne istiyordun?" diye sordu Sam merakla.

Sıkıntıdan ölmemeyi, diye içinden geçirdi Lyra ama dile getirmede. John'u tanıdığı süre boyunca, onun gözlemini yaşartan ve nefesini kesen bir şekilde kahkaha attığını

hiç duymamıştı. Hep çok ciddiye. Kim böyle yaşamak isterdi ki?

“Lyra?”

“Tutku,” deyiverdi. “Tutku ve kahkaha istiyordum.”

Sam kaşlarını bile kaldırmadı. Çim biçme makinesinin kullanma kılavuzunu okuyormuş gibi yapmaya geri döndü. “Anne baban büyükannenin yetersiz olduğunu ilan etmeye çalışmış ve onlara engel olmuşsun.”

Sam bundan önemsiz bir şeymiş gibi söz etmişti, ama gerçek daha karışık. Anne babası avukatları aracılığıyla Gigi’nin servetini ve Lyra’nın güven fonunu dondurdukları için Lyra parasını son kuruşuna kadar yasal ücretlere harcamak zorunda kalmıştı. Dava boyunca ikisi de doğru düzgün bir kahve bile içememişti.

“Onlara ben engel olmadım,” dedi. “Büyükanmem oldu. Aklının başında olduğunu kanıtladı. Tüm bunların eve giren adamlarla ne ilgisi var?”

Pencereden dışarı bakan Sam dalgın dalgın yanıtladı. “Her şeyin ilgisi var.”

“Sıra bende,” dedi Lyra.

Sam ona baktı. “Ne sırası?”

“Soru sorma sırası. Washington D.C.’de mi yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Bunca yolu – ”

“Hayır. Seattle’daydım.”

“Neden?”

“Bir konuşma yapmam gerekiyordu.”

Garson siyah defterin arasında getirdiği hesabı masaya bıraktı, Sam American Express kartını içine koyup geri verdi.

“Şimdi nereye gideceksin? Eve mi?”

“Hayır.”

“Hayır, ne?”

“Buraya konuşma yapmak için gelecektim. Alec bunu biliyordu ve beni arayıp bir iyilik yapmamı istedi... sormadan söyleyeyim... iyilik sensin.”

“Konuşmanı yaptıktan sonra eve mi döneceksin?”

“Hayır.”

Bilerek mi kaçamak yanıtlar veriyordu, yoksa eğlenmek için mi Lyra’nın sabrını zorluyordu?

“Hayır, ne? Ne kadar zor bir adamsın?”

Sam gülümsedi. “San Diego’ya gidip polis akademisi öğrencileriyle konuştuktan sonra işim bitecek.”

“Çok zor değilmiş, değil mi?”

Garson defteri geri getirdi. Sam imzalayıp kartını aldıktan sonra, “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu.

Lyra onun sorusuna aldırmadan, “Sonra D.C.’ye mi döneceksin?” diye sordu.

“Birkaç günlüğüne, sonra İskoçya’ya gideceğim.”

“Bir sorum daha var, sonra susacağım,” diye söz verdi Lyra. “Ciddi bir ilişkin var mı? Sen de bana John Forest hakkında sorular sordun,” diye vakit kaybetmeden hatırlattı.

“O sorunun belirli bir nedeni vardı,” dedi Sam.

“Benim sorumun da belirli bir nedeni var.”

“Öyle mi? Ne?”

“Merak ediyorum.”

Sam birkaç saniye duraksadı. “Hayır.”

Lyra içini çekti. “Hayır, ne?”

“Ciddi bir ilişkim yok.”

“Hiç âşık oldun mu?”

“Evet.”

“Ne oldu?”

“Onunla evlendim.”

ON ÜÇ

Evlenmek mi? Aman Tanrım, evliydi. Lyra dehşete düştü. Onunla flört mü ediyordu? Biraz düşündükten sonra onunla flört etmediğine karar verdi, ama bu önemli detayı bilseydi, tavrı kesinlikle daha farklı olurdu. İçinden hayranlığını bir kere belirtir ve bununla yetinirdi. Lyra daha önce evli bir erkeğin peşinden koşmamıştı ve buna şimdi başlayacak değildi. Zaten önemi yoktu. Öncelikle, bir erkeğin peşinden nasıl koşulacağını bilmiyordu, ve ikincisi, Sam tek kelimelik hayatıma-karışma cevaplarıyla, evli olmasa bile, onunla ilgilenmediğini açıkça belli etmişti.

Özel bir soru daha sormayacaktı. Sam hayatını gizli tutmak istediğini belirtmişti – bu konuda oldukça açık olmuştu – ve buna saygı duyacaktı. Ona herhangi bir şey söylemek isteseydi, söylerdi. Ama Lyra sormayacaktı.

“Çocukların var mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Sam.

Soru sormayı bırak, dedi Lyra kendi kendine. Kes şunu. “Ne kadar zamandır?”

“Ne kadar zamandır ne?”

“Evlisin?”

“Üç sene.”

Tanrı aşkına, neden sorularına son veremiyordu?

Cep telefonu çalmasaydı, onu sorgulamaya devam edebilirdi. Belki de onu vazgeçirmek için, arayanı dinlerken pencereden dışarı baktı. Sam’in görüşmesi sadece bir dakika sürdü, telefonu kapattığında hâlâ sokağa bakıyordu.

“Pencereden dışarı bak,” dedi ona.

Lyra öteki tarafa döndü.

“Sokağın karşısındaki adamı tanıyor musun?” diye sordu Sam. “Direğe yaslanmış, gazetesini yüzünün önünde tutan adamı.”

Lyra restorandaki insanların arasından görebilmek için yana doğru eğildi. Söz konusu adam gazeteyi gözlerinin altına gelecek şekilde yüzüne yapıştırmıştı. Gazetenin üstünden bakıp duruyordu, okumadığı çok belliydi.

“Onu görüyorum, ama yüzünü tamamen göremiyorum.”

“Göreceksin. Bir dakika bekle. Restoranı daha iyi görebilmek için gazeteyi indirip duruyor. Pekâlâ, işte.”

“Gördüm.” Adam güneşin altında duruyordu ve yüzü olduğu gibi ortadaydı. “Aman Tanrım, onlar yara izi mi? Ne yapıyor? Bizi görmeye mi çalışıyor.”

“Sanırım planı bu.”

“Bizi mi gözetliyor?”

“Ah-ha.”

Lyra başını eğip daha iyi görebilmek için Sam’e doğru yaklaştı.

“Bu konuda pek iyi değil, öyle değil mi?” dedi.

Sam gülümsedi. “Hayır, iyi değil.”

Adamın birkaç metre ötesinde bir araba durdu. Her beş metrede bir PARK YAPILAMAZ işareti olan işlek caddede park etmiş tek araba oydu. Adam restoranı izlemekle öylesine meşguldü ki, arabanın arkasına park eden çekiciyi fark etmedi.

Lyra olayların gelişmesini izledi. “Biliyor musun? Tanıdık geliyor, ama onu nerede gördüğümü çıkaramıyorum. Belki de okulda görmüşümdür,” dedi. “Ama öğrenciyi benzemiyor.”

Arabayı bağlamayı bitiren çekicinin şoförü sürücü koltuğuna dönerken, gazetenin arkasına gizlenen adam onun olduğu tarafa baktı ve neler olduğunu anladı. Şaşkınlıkla gazeteyi bırakıp bağırıp ellerini sallayarak arabaya doğru koşmaya başladı.

“Sence evime giren adamlarla bir ilgisi olabilir mi?” diye sordu.

Sam olanları izlemek için pencereye yaklaştı. Çekici aracı kırmızı ışıktan durduktan sonra yoluna devam etti. Arabanın sahibi peşinden sokakta koşmaya devam etti.

Sam omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. O adam pek bir şey yapabilecek kapasitede görünmüyor.”

Lyra eşyalarını toplayıp ön kapıya doğru ilerlemeye başladı, ama Sam elinden tutup onu mutfığa doğru çekerek arka kapıdan dışarı çıkardı.

“Evime mi gidiyoruz?” diye sordu Lyra.

“Evet, ama fazla kalmayacağız. İhtiyacın olan şeyleri topla, buradan gidiyoruz.”

“Peki ya arabam?”

“Burada kalacak.”

“Taşınmak benim için çılgınca. O adamlar geri gelirse, beni okulda bulacaklar. Programımı öğrenmeleri çok kolay olur. Öyleyse, neden yer değiştirmekle uğraşıyoruz? Dersten sonra peşime düşebilirler.”

“Evin güvenli değil,” dedi Sam. “Sadece tek bir girişi ve çıkışı var, ayrıca kapı güçsüzdü.”

“Apartman sorumlusu kapıyı değiştirecek. Hatta değiştirilmiş bile olabilir.”

“Yerine başka bir güçsüz kapı takacak, herhangi birinin rahatlıkla tekme atıp kırabileceği içi boş bir kapı. Kapı açılır açılmaz, hedef haline gelirsin. Sokaktaki herhangi biri seni görebilir. Gerçekten güvenli değil,” diye devam etti Sam. “Kapıda gözetleme deliği yok, otoparkın güvenlik kamerası yok...”

“Elektronik kapı var,” diye ona hatırlattı Lyra. Küçük daireyi seçmesinin sebebi o kapıydı, bu ve okula çok yakın olmasıydı. O ve Sidney her yere yürüyerek ulaşabiliyorlardı.

“Kapı içeri girmelerini engelledi mi?”

“Hayır, ama...” Lyra itiraz etmeyi bıraktı. İsteyen herkes içeri girebilirdi.

“Bu iş bittikten sonra, oraya taşınmadan önce daireyi daha güvenli hale getirmelisin. Daha sağlam kilitler, kameralar, interkom taktırabilirsin...yapılması gereken çok şey var.”

“Eve geri dönmek dedektiflerin o adamları ne zaman yakalayacaklarına bağlı. Programım yakında bitecek ve üniversiteyle ilişkim resmen bitmiş olacak. Sidney için de aynı şey geçerli.”

“Seni bekleyen bir iş var mı?”

“Hayır.”

“Nerede yaşamayı düşünüyorsun? Teksas’taki çiftliği-nize yakın bir yerde mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Lyra. Teksas’taki TV kanalından bir iş teklifi almıştı, ama bunu istemediğini biliyordu.

“Öyleyse, San Diego’da?”

“Bilmiyorum.”

Sam’in soruları korkusunu geri getiriyordu. Lisansüstü eğitimini tamamlamak üzereydi ama kariyerinin hangi yönde ilerleyeceğini hâlâ tam olarak bilmiyordu. Ve bir de ne istediklerini ancak Tanrı’nın bildiği iki korkunç adam peşindeydi. Aradıkları şey, onda değilse, onu öldüreceklerini düşünüyordu, ama eğer elindeyse, o zaman da aldıktan sonra onu öldüreceklerdi. Öyle ya da böyle, durum onun açısından hiç iş açıcı değildi.

“Bana kalırsa, evimde kalmalıyım, böylece dedektifler bir tuzak kurup o adamları yakalayabilir. Ama elbette Sidney daha güvenli bir yere gitmeli. Bu iyi bir plan, sence de öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Açıklama yapmayacak mısın? Sadece hayır mı?”

“Yapmayacağım. Hayır.”

Yol boyunca Sam olası tehditleri algılamak için etraflarına bakıp durdu. Bir kez bile ona bakmadı. “Alyansını takmalısın,” diyene kadar.

“Ne?”

“Alyansın. Onu takmalısın.” Lyra elini havaya kaldırdı. “Tek söyleyeceğim bu.”

Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi ona baktı. Konuşmayı profesyonellikten kişisel bir alana taşıdığı için utanıp, “Ben sadece takman gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu,” dedi.

“Neden?”

“Neden alyansını takmalı mısın? Çünkü evlisin,” dedi Lyra.

“Hayır, değilim.”

Bu adamdan gerçekten nefret etmeye başlamıştı. Evet, profesyonel davranıyordu ve işinde çok iyi biri gibi görünüyordu ve hakkında duyduklarından anladığı kadarıyla, cesur ve iyi bir dosttu, ama ona kalırsa, aynı zamanda kaçığın tekiydi.

İçinde onun Gigi’yle çok iyi anlaşacağına dair bir his vardı.

“Üç yıldır, unuttun mu? Üç yıldır evli değil misin?”

Sam kafasını salladı. “Bu doğru.”

“Ama evli değilsin.”

“Hayır, değilim.”

Lyra, bundan sıkılmıştı. Adam ona gerçeği söylemek ya da onunla kişisel bir şey paylaşmak istemiyordu ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Evli. Evli değil. Artık umurunda değildi.

Lyra onun boşanmış olduğunu ve bu konuda konuşmak istemediğini düşündü, ki onun için mahsuru yoktu. Sosyalleşmeye çalışmaktan vazgeçecekti.

Nihayet evine vardıklarında, Sidney kanepede oturmuş, yerden topladığı kâğıtları düzenliyordu. Max kanepenin altından çıkardığı kâğıtları ona veriyordu.

“İyi misin?” diye sordu Sidney. “Sinirli görünüyorsun.”

Lyra onun yanına oturdu. “İyiyim. Sen nasılsın?”

“İyi,” diye yanıtladı Sidney. “Odamdaki karışıklığı temizleyip toparladım ve şimdi de oturma odasıyla mücadele ediyorum.”

“Ben de mutfağı ve odamı toparlayacağım,” dedi Lyra.

Gergin bir enerjiyle doluydu ve bir kısmını tüketmek istiyordu.

Önce yatak odasından işe başladı. İki serseri her şeyi parçalamıştı. Değerli eşyalarının çoğunu kırmışlardı. Liseden beri sahip olduğu eski saati ve eski moda telefonu parça parçaydı. Okyanus sesi makinesini bile kırmışlardı.

Kendi kendine homurdanarak çöp poşeti almak için mutfağa gitti ve sonra odasına döndü. Poşeti doldurunca giriş kapısının yanına koydu. Sam’in telefonda olduğunu ve Sidney’in ise hâlâ kanepede oturduğunu fark etti. Max da yayılarak yanına oturmuştu. Ellerini göğsünde birleştirmiş ve bacaklarını açmıştı, uyuyor gibi görünüyordu.

Lyra’ya bakan Sidney başıyla Max’a işaret edip gözlerini devirdi. Max’ın yakışıklı bir adam olduğunu ama Sam gibi olmadığını düşündü.

Lyra işe geri döndü. Üç oda temizlenene kadar mutfak, yatak odası ve banyo arasında yirmi kez gidip gelmiş olmalıydı. En sonunda seyahat çantasına bir hafta yetecek kadar giysi doldurup küçük valizini oturma odasına taşıdı ve Sidney’inkinin yanına bıraktı. O sırada dizüstü bilgisayarını hatırladı ve onu da sırt çantasına atıp seyahat çantasının yanına koydu, işi bitmişti. Artık tek yapması gereken hızlı bir duş almak ve üzerini değiştirmekti.

Sam aramasını bitirip kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Max gözlerini açmadan.

“Yeni kapı geldi,” dedi Sam.

Lyra’nın beklediği gibi güçsüz bir kapı değildi. Kapıyı takan adamın söylediğine göre, birinci sınıftı. Gözetleme deliği ve bir değil iki kilidi vardı. Sam’in isteyebileceği tür-

den bir kapıydı ve onun bununla bir ilgisi olduğuna emindi.

“Apartman sorumlusu yeni bir kapı taktırmamızı sorun etmiyor mu?” diye sordu Sidney.

Sam yanıtladı. “Ona sormadım. O eski kapıyı bir çocuk bile kırabilirdi.” Lyra’ya göz kırptı. “Bu kapı takıldıktan sonra, güvende olacaksınız.”

Lyra’nın yüzü kızardı ve birden aklına Sidney’ye Mahler’in ona verdiği çocuk filminden bahsetmek geldi. Bu fırsatı detaylı bir şekilde konuşmak için Lyra’nın yatak odasına geçtiler.

“Hepsini zamanında bitirebileceğine inanıyor musun?” diye sordu Sidney.

“Zehirli atık belgeselini çoktan bitirip teslim ettim.”

“Tebrikler. Harika bir iş çıkardın ve herkesin çok etkileneceğine eminim.”

“Bu kadar iyimser olmana bayılıyorum.”

“Çöplüğün ortasındaki bahçeye oldu? Ondan vaz mı geçeceksin?”

“Vazgeçmek istemiyorum,” dedi. “Profesör de ondan vazgeçmemi istemiyor. İlginç bir fikir olduğunu düşünüyor ve öncelikle kısa çocuk filmini ve sonra bahçe belgeselini yapabileceğimi düşünüyor.”

“Bunu yapabilecek biri varsa, o kişi sensin,” diye Sidney onu cesaretlendirdi.

Lyra derin bir iç çekti. “Umarım. Eve zorla girilmesi, birilerinin hâlâ dışarıda bir yerlerde bekliyor olması ve korumalar... tüm bunlar çok fazla. Odaklanmam zor olacak.”

Sidney yatağa oturdu. “Daha hoş bir konu hakkında konuşalım,” dedi. “Sam hakkında ne düşünüyorsun?”

“Benden kurtulmak için sabırsızlandığını düşünüyorum.”

“Yanılıyorsun. Mümkün değil. İçeri girdiğinden beri, adam gözlerini senden ayırmadı.”

“İşi bu,” dedi Lyra.

“Tamamen güvende olduğun evindeyken bile mi? Seni izliyor, Lyra, ve hiç şüphesiz, diğer erkeklerden farklı değil.”

Lyra kafasını salladı. “Çok soğuk. Kendisi hakkında hiç konuşmuyor.”

“Ve?”

Lyra içini çekti. “Sence de gördüğün en müthiş erkek değil mi?”

“Fena değil,” dedi Sidney. “Max de fena değil.”

Sam kapıda belirdi. “Gitme vakti. Senin için de öyle, Sidney.”

“Neden birlikte kalamıyoruz?” diye sordu Sidney.

“Lyra’nın yakınında olan herkes tehlikede demektir.”

“Ne hoş,” diye fısıldadı Lyra. “Şimdi de paratonerim.”

Çantalarını almak için birlikte oturma odasına yürürken kolunu Sidney’in omzuna doladı. Önceleri hissettiği korkunun yerini öfke alıyordu. Sidney saldırıya uğramıştı; evleri altüst edilmişti ve kimse sebebini bilmiyordu. Bu adamlar kimdi ve ne istiyorlardı? Lyra bu soruların cevabını bulmaya kararlıydı.

ON DÖRT

Çekici aracını yarım blok takip eden Milo kırmızı ışıktaki araca yetişti ve arabasını geri vermesi için şoföre rüşvet vermeye çalıştı. Ona en başta iki yüz dolar teklif etti ve miktarı artırmaya devam etti, ta ki ışık değişip şoför gaza basıp yoluna devam edene dek.

Durmaksızın küfretmenin yararı yoktu. Çekici aracı çoktan gözden kaybolmuştu. Milo şirketten kimse aptallığına tanık olmadığı için minnettardı. Arabasını Los Angeles'in en işlek caddelerinden birine park etmemeyi akıl etmesi gerekirdi.

Arabasının çekildiğini izlemek berbat bir hafta sonunun doruk noktasıydı.

Talihsiz olaylar dizisi önceki Cuma günü Rooney'nin bahçe satışında başlamıştı.

Polis gelmeden önce, Milo aceleyle Rooneylerin evini terk edip evine dönmüş ve Babs'ın kocaman elmas yüzüğü de dahil olmak üzere satıştan elde ettiği değerli eşyaları aracından indirmişti. Sonra tekrar arabasına binip Bay Merriam ile konuşmak için ofisine gitmişti.

Patronu deliye dönmüştü. Ofisinin kapısı kapalıydı ve bu rahatsız edilmek istemediği anlamına geliyordu. Milo tereddütle yaklaşıırken, Bay Merriam'ın kendi kendine söylendiğini duyabiliyordu. Milo kapıyı tıklatma riskine girdi.

“Ne istiyorsun?” diye kükredi Bay Merriam.

Tahsilat acentesindeki ikinci vardiya çalışanlarının sıra dışı bir şeyler döndüğünden şüphelenmemeleri için, “Kattığım bahçe satışından size bahsetmek istiyorum,” diye seslendi Milo.

“İçeri gir öyleyse.”

Milo patronunun yanında başkalarını görmeyi bekliyordu, ama Bay Merriam yalnızdı. Duvarlara mı bağırıp duruyordu?

Bay Merriam masasına gidip döner koltuğuna oturdu.

“Mahvoldum, Milo. Onu geri alamazsam...başka biri bulursa...” Kolunun tersiyle alnını sildikten sonra Milo'ya oturması için işaret etti. “Hayatımın geri kalanını uzaklarda geçireceğim...yaptığım şeyden sonra, benim için şartlı tahliye söz konusu olamaz.”

Milo patronunu hiç böyle görmemişti. Ağlamak üzereymiş gibi bir hali vardı.

“Efendim, eğer bana güvenir ve ne olduğunu – demek istediğim, Rooney'nin ne aldığını söylerseniz.” Bay Merriam'ı susturmak için hemen elini kaldırdı. “Aradığım şeyin ne olduğunu bilmeliyim. Bir elmas olabilir mi? Ya da ünlü bir tablo, içinde sayılar olan bir hesap defteri?”

Bay Merriam bir süre bunu düşünürken kaşlarını çatı. Sonra kafasını salladı. “Evet, bilmen gerekiyor. Söylediğin gibi, bilmediğin şeyi nasıl arayabilirsin ki? O bir DVD,”

diye fısıldadı. “Rooney kutusundan çıkarıp başka bir yere saklamış olabilir.”

“Bir kitabın içine saklamış olabilir mi?”

“Evet, bir diski kitabın içine saklamak kolay olur. Neden sordun?”

“Bahçe satışında arabasını kitaplar ve birkaç DVD ile dolduran güzel bir kız vardı. Belki birkaç CD de almıştır. Babs onları ön bahçesinin ortasına atmıştı ve sürekli daha fazlasını getirip durdu. Koyacak yeri olsaydı, o kız kitapların hepsini alırdı. Diğer tüm alışverişçiler sandalyeler, lambalar ve mutfak malzemelerini taşıyordu. Hiçbiri kitaplara dönüp bakmadı.”

Bay Merriam doğruldu. “Oraya vardığında satış ne zamandır devam ediyordu?”

“Yeni başladığına eminim.”

“Güzel, güzel. DVD hâlâ evde olabilir, belki de bir duvarda ya da döşemenin altında. Her yerde olabilir. Ya da kızın elinde olabilir ve ne olduğunu bilmeyebilir...izleyene kadar,” diye ekledi ürpererek. “Onu geri almak zorundayız.”

“Babs kocasını öldürdüğünde kız orada mıydı?”

“Hayır, yeni ayrılmıştı. Ve Babs onu vurup öldüğünden emin olduktan sonra, içeri girip kendini vurdu. Haberlerde böyle yazıyor. Bahçe satışındaki insanların çoğu orada durup izledi, ama ben polisin gelmesini beklemedim.”

“Charlie Brody ve Lou Stack’den bu gece Rooney’nin evine girmelerini isteyeceğim. Bana buldukları her DVD’yi getirmelerini istiyorum. Orası büyük bir ev,” diye sızlandı Bay Merriam. “Lanet olası şey herhangi bir yerde olabilir, ama riske girmeyeceğim. Birkaç denemeden sonra bula-

mazlarsa, evi havaya uçururlar. Orada gözden geçirilecek hiçbir şeyin kalmasını istemiyorum. Charlie'nin bağlantıları var ve bu işi yapmak için gerekli olan patlayıcıları bulabileceğini söylüyor.”

Duydukları karşısında şaşkına dönen Milo kekeledi, “Siz...siz Charlie ve Stack’e ne aradığınızı söylediniz mi?” Ama bana söylemediniz, diye içinden ekledi. Söylemeniz için size yalvarmam gerekti.

Bay Merriam Milo’nun ne kadar gerildiğini fark etmedi. “Elbette söyledim. Bilmeleri gerekiyordu.”

“Evet, elbette bilmeleri gerekiyordu.”

Milo çok kızmıştı ve kendini son derece güvensiz hissediyordu. Bay Merriam’ın bir numarası olduğunu sanmıştı, ama anlaşılan patronunun iki kemik kırıcısı Charlie ve Stack’e inancı daha güçlüydü. Görünüşe bakılırsa, Bay Merriam onların ne kadar özensiz ve amatör olduklarını umursamıyordu.

“Durumu kontrol altına almışlar gibi görünüyor.”

Milo gitmek üzere ayağa kalktı, ama Bay Merriam elini sallayarak oturmasını işaret etti. “Bekle. Şu güzel kıza dönelim. Sadece kitapları mı almak istedi? Mücevher ya da kürk almadı mı...Babs’ın birkaç kürkü olduğunu biliyorum...”

“Sadece kitaplar ve DVD’ler. Babs onlardan büyük bir yığın oluşturmuştu ve kadına alınmayan her şeyi yakacağını söylediğini duydum. Alışverişçilerin hiçbiri eski kitaplara ilgi göstermedi.”

Merriam kafasını salladı. “Onu nasıl bulacağını bilmiyorum.”

Milo onu etkilemeye hazırды. “Ben biliyorum.”

“Ne dedin?” Merriam kafasını sandalyesinden kaldırıp ellerini birleştirdi, koca karnı masasının üstünde oturuyordu.

“Onu nasıl bulacağımı bildiğimi söyledim.” Milo se-sindeki küstahlığa engel olamadı.

“Nasıl?”

“Plakasını not aldım.”

Bay Merriam çok şaşırdı. “Neden böyle bir şey yaptın?”

Milo gerçeği, o güzel genç kadının kalbini çaldığını ve bir gün ona ait olacağını itiraf edemezdi. Onun Bond kızı. Patronuna ruh eşini bulduğunu söylese, Merriam muhtemelen ona gülerdi. Hayır, ona gerçeği söyleyemezdi.

“O kitaplardan birine gizlenmiş bir şeyin olabileceğini düşündüm. Rooney’nin sizden neyi aldığını bana söylememiştiniz, o nedenle ihtiyatlı davranmam gerektiğini düşündüm...bu doğru şey gibi göründü.”

“Aferin, Milo, aferin. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Bana plakayı ver. Adını ve adresini bulurum.” Merriam cep telefonunu çıkarıp rehberinde bir numara buldu. “Bağlantılarının olması işe yarıyor,” dedi Milo’ya cevap vermesini beklerken.

Birkaç dakika sonra, Bay Merriam kadının adını ve adresini not alıyordu.

“Lyra Prescott.” Adresi söylerken Milo telaşla yazmaya başladı ve, “San Diego’da ya da posta koduna bakılırsa biraz kuzeyinde yaşıyor,” dedi. “Teşekkürler, Milo,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi. “Charlie ve Stack’i hemen oraya göndereceğim.”

“Bu zaman kaybı olur,” diyiverdi Milo, yalanları hızla ve hırsla ağzından çıkıyordu. “Kadın hafta sonunu arka-

daşıyla birlikte şehir dışında geçirmek için yola çıkmıştı.” İkna edici bir hikâye uydurmak için acele etti. “Los Angeles’tan uçacaklardı, arabasını kısa ya da uzun süreli olacak şekilde otoparka bırakmış olabilir. Neden bu işle benim ilgilenmeme izin vermiyorsunuz? Charlie ve Stack’in Rooney’nin evini gözden geçirmesi çok zamanlarını alacak.”

“Pekâlâ. Kadın senin.”

Milo ofisten çıkarken kendini iyi hissediyordu, ama evine vardığında kendine güvensizliği tüm şiddetiyle geri döndü. Bay Merriam sabırlı bir adam değildi ve Milo patronunun kemik kırıcılarının ona yardım etmesi için onları aramasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Lyra Prescott hakkında onlardan daha çok şey bildiğini düşünerek kendini teselli etti. Arabasının arka camındaki üniversite çıkartmasını görmemişlerdi. Adresi San Diego’da olabilirdi, ama Milo okula giderken Los Angeles’ta yaşadığına bahse girebilirdi. Cumartesi sabahı San Diego’ya gidecekti. Evine girip Los Angeles adresiyle ilgili bir şey bulacaktı. Ev boş değilse, istediği şeyi ele geçirmenin başka bir yolunu bulacaktı.

Kimliğini gizlemeliydi. Ayrıca kendi arabasını kullanamazdı. Bir araba kiralayacaktı.

Cuma gecesi kimliğini gizlemek için gerekli olan şeyi satın aldı ve Cumartesi sabahı erkenden otobüse atlayıp araba kiralama acentesine gitti. Arabayı kiralarken hayali bir isim ve sahte bir kimlik kullandı, ofisi ve otoparkı kameraların izlediğini bildiği için yeni sahte görünüşünü denedi.

Ancak birkaç sorun vardı. Satın almadan önce siyah peruğu denemesi gerekirdi. Çok fazla sentetik saç vardı,

özellikle de kalın, düz perçemlerinde. Saçın bir kısmını keserek seyreltmekten korkuyordu. Perçemler Üç Ahbap Çavuş'tan Moe'ya benzemesine neden olsa da, peruğa çok para ödemişti ve mahvetmek istemiyordu. Bir de siyah sakal – düşmemesi için yüzüne yapıştırmıştı – ve uzun perçemlerin neredeyse örttüğü kara güneş gözlüğü takmıştı. Gişedeki adam Milo'nun yeni saçlarına bakıp durduğu için kimliğine doğru düzgün dikkat etmemişti.

Milo otoparktan uzaklaşırken, dikiz aynasından baktı. Yeni kılığı çok işe yaramıştı. Güvenlik kayıtlarına bakan hiç kimse onu tanıyamazdı.

San Diego yolunu yarılamışken, yüzü kaşınmaya başladı ve kaşımak durumu daha da kötüleştirdi. Alerjik olduğuna karar verdi ama rahatsızlık dayanılmaz değildi. Şimdilik buna katlanabilirdi. Eve döner dönmez, sahte sakalı çıkaracaktı.

San Diego'ya varır varmaz, adresi buldu ve bloğun etrafında birkaç tur attıktan sonra en sonunda birkaç ev öteye park etti. Dolaşmak için dışarı çıkan bir komşu gibi davranarak evin önünden geçip köşeden döndü ve garajın penceresinden Lyra'nın SUV'unu gördü. Şansına inanamadı. Rooney'nin bahçe satışından topladığı kitaplar ve DVD'ler tam karşısında olabilirdi. Garaja girmesi bir dakikasını bile almadı, ama açık kapıdan içeri süzülen gün ışığı SUV'un boş olduğunu gösteriyordu. Kadın, kitapları ve DVD'leri eve taşımış olmalıydı.

Milo garajdan çıkıp evin yan tarafına döndüğünde onun verandada durmuş, okyanusa baktığını gördü. Kadın kapıya doğru dönüp seslendi: "Gigi, Pazar günü akşam yemeğine kalamam. İşimi bitirmek için Los Angeles'a dönmemliyim."

Verandaya çıkan yaşlı bir kadın Lyra'yı yanağından öpüp ona şefkatle sarıldı. "Anlıyorum, tatlım. Ben sadece torunumu gördüğüme seviniyorum."

Haklıydı. Lyra Prescott'ın Los Angeles'ta bir evi vardı. Milo dedektiflik becerileri yüzünden küstahça kendini tebrik etti.

Arabasına binip köşeyi döndü. Lyra kitapları burada mı bırakacaktı, yoksa yarın yola çıkarken yanına mı alacaktı? Bekleyip görecekti. Lyra kitapları almadan yola çıkarsa, Milo yaşlı kadın evde yokken içeri girecekti.

Garajın yanındaki sokağa park edip arabanın içinde sinerek bekledi. Gece boyunca ziyaretçiler gelip gitti ve sonuncu misafir saat on civarında evden ayrıldı. Milo, Lyra on bire kadar yola çıkmazsa, geceyi burada geçireceğini anladı.

Gece yarısı tüm ışıkları söndürdüler.

Milo bir buçuk kilometre ötede bir motel buldu. Odasına yerleştikten sonra peruğunu çıkarıp masaya attı ve sakalıyla uğraşmaya başladı. Yüzü çok kaşınıyordu, ama ne kadar çekerse çeksin, sakalı yerinden kımıldatamıyordu. Belki de Japon yapıştırıcısı kullanmamalıydı. Bir parça sakalı koparmayı her başardığında, derisi de beraberinde geliyordu. Bir saat boyunca çekiştirdikten sonra, aynaya baktı ve yoğun tutamların arasında boşluklar olduğunu gördü. Sakalı kopartarak çıkardığı yerlerdeki derisi zarar görüp kızarmıştı. Yüzü berbat bir isilik geçiriyormuş gibi görünüyordu. Yorgunluktan yatağa yığıldı.

Pazar sabahı sakaldan tıraş olarak kurtulmaya karar verdi, ama bu bir hataydı. Tıraş kremi kıl tutamlarına yapışıp sakalı iyice yapışkan hale getirdi. Bir sonraki girişimi duşa

girip ovuşturarak çıkarmaya çalışmak oldu. Bu da bir başka hataydı. Sakal suyu emip genişledi. Alkolün gevşetebileceğini düşünerek, tıraş sonrası losyonundan sürdü. Acıdan çığlık atmayı kestiğinde, tekrar duşa girip suyun kızaran cildini yatıştırmasına izin verdi.

Elleri titremeyi bırakır bırakmaz, peruğunu ve güneş gözlüğünü takıp Lyra'nın evine geri döndü. Sabahın geri kalanını arabada oturarak geçirdi ve Lyra'nın dışarı çıkmadığını görünce giderek sabırsızlandı. En sonunda, alışveriş poşetlerini taşıyan o ve büyükannesinin kaldırımında evlerine doğru yürüdüklerini gördü. Demek bunca zamandır evde değillerdi! Kimse yokken içeri girip çıkma şansını kaçırdığına inanamıyordu. "Aptal," dedi yüzüne tokat atarak. Tokat fazla hassas bir yerine gelince, haykırdı.

Dakikalar sonra, Lyra seyahat çantasıyla tekrar dışarı çıktı. Arabasını garajdan çıkarıp yola çıktı. Kitap ya da DVD taşımamıştı. Hâlâ evde olmalıydılar. Milo kitapları ve DVD'leri yanında götürürse, Bay Merriam'ın gözünde puan toplardı, ama o, Lyra'yı takip edip Los Angeles'ta nerede yaşadığını öğrenmek istiyordu. Kitapları ve DVD'leri almak için Pazartesi geri dönebilirdi ve bu gecikmeden patronuna söz etmezdi.

Lyra apartmana yanaştığında hava hâlâ aydınlıktı. Milo arabasını onun yanından sürüp bloğun etrafında döndü. Demir kapıya tekrar yanaştı ve Lyra'nın eşyalarını arabasından çıkardığını gördü. Onu görmesi riskine giremeyeceği için uzaklaştı. Bina numarasını yarın almak onun için daha kolay olurdu. Hatta cesareti varsa, kapıyı çalıp kendini tanıtabilirdi.

Dikiz aynasına bakan Milo yanağına ve çenesine yapı-

şan sakalları gördü. Kurt adama benziyordu. Kendini tanıtmak için biraz daha beklemesi gerekecekti.

Evden sekiz kilometre ötede, Milo en sevdiği arabaya servis restoranlarından birini buldu. Sıraya girip iki çift köfteli hamburger, kızarmış patates ve büyük boy içecek sipariş etti. Bardak tutucu içeceği için çok ufak olduğundan bardağını kucağında dengeleyip park edecek bir yer buldu.

Yemeğini bitirdikten sonra, arabasının yerinden kıpırdamadığından emin olmak için Lyra'nın evine geri dönmeye karar verdi. Hatta kapının karşısındaki sokağa park edip bir süre evi izleyebilirdi. Belki şansı yaver giderse, dışarı çıkardı.

Köşeyi dönüp sokağına çıkan Milo, polis arabasından kaçınmak için direksiyonu kırmak zorunda kaldı. Milo, aptal polisin bu kadar acelesi varsa sirenini çalması gerektiğini düşündü. İleriye bakınca iki polis aracının Lyra'nın oturduğu binanın otoparkına girdiklerini gördü. Bir dakika sonra peşlerinden bir ambulans geldi. Önündeki iki aracın şoförleri motorlarını kapatmadan kenara çekmiş olanları görmeye çalışıyordu. Milo onlarla birlikte izlemek için ikinci aracın arkasında durdu. Kimsenin içeri girmemesi için açık kapıyı gözleyen polis memurlarından biri yaşlı bir adama neler olduğunu anlatıyordu. Milo söylediklerinin çoğunu duydu: iki adam bir eve girip bir kadını bağlamış ve evin altını üstüne getirmişti.

Onlar Charlie ve Stack miydi? O ikisi olmalıydı. Milo deliye döndü. Bunu başka kim yapabiliirdi? Bay Merriam Milo'ya güvenmemiş ve yeni gözde ekibini eve göndermişti.

Ağır ol. Sağlam delilleri olmadan karara varıyordu. Zorla girilen ev Lyra'nın evi olmayabilirdi. Başka birinin evi olabilirdi. Bu düşünce zihninde belirir belirmez, onu, Bond kızını gördü. Yanında silahlı iki sivil polis duruyordu. Milo onu sorguladıklarını tahmin etti. Yorgun ve endişeli görünüyordu, ama yine de her zamanki gibi güzeldi.

Kapıdaki polis meraklıları fark etti ve herkes dağılmalarını işaret etti. Milo uzaklaşırken, polisin onu net bir şekilde görmemesi için kapısını çevirdi.

Eve dönene kadar Charlie ve Stack'i düşünüp durdu. Nasıl olmuştu da, ondan önce Lyra'ya ulaşmışlardı? Kitapları ve DVD'leri çoktan bulmuşlar mıydı? Birkaç gün boyunca Bay Merriam'la konuşmamaya kadar verdi. Kemik kırıcılarına güvenmemesi gerektiğini anlamalıydı. Ancak bu, Charlie ve Stack kitapları ve DVD'leri bulmadıysa, işe yarayabilirdi. Cevaplanmamış birçok soru vardı. Milo zihnini boşaltmalıydı. Yarın bir plan kurabilirdi.

Dolambaçlı yoldan eczaneye gitti, müşterilerin bakışlarına katlanarak sakaldan geriye kalanı koparttığında yüzünü yatıştırmasını umduğu bir krem satın aldı. Bir de yapıştırıcıyı çözeceğini umduğu bir losyon aldı. Ne yazık ki, çözücü işe yaramadı. Sentetik kılların sonuncusunu da kopardığında, yüzü sanayide kullanılan kimyasal soymaya maruz kalmış gibi görünüyordu. Saat ikide nihayet yatağına yığıldı ve düzensiz bir uykuya daldı, rüyasında kocaman, kıllı hayvanlar jilet kadar keskin dişleriyle yüzünü kemiriyordu.

Milo ertesi sabah saat dokuzda uyandı. Kalkıp üzerini giydi, peruğunu taktı, beysbol şapkasına uzandı ve dürbününü alıp Lyra'nın evine döndü. Arabasının hâlâ ora-

da olduğunu görünce U dönüşü yapıp arabaya servis yapan restoranda kahvaltı yapmaya gitti. Geri döndüğünde, apartmanı gören köşeye yakın bir yere park edip koltuğuna gömülerek bekledi. Aperatif bir şeyler almak için restorana dönmeyi düşünürken, uzakta onları gördü: bir adam ve bir kadın binaya doğru yürüyorlardı. Kadın Lyra'ya benziyordu, ama emin olamayacağı kadar uzaktaydı. Arabanın koltuğundaki dürbünü alıp gözlerine yaklaştırdı. Lyra'ydı. Ve yanında bir adam vardı – yaklaştıkça, iri yarı bir adam olduğunu fark etti. Erkek arkadaş mıydı? Ona bakış tarzı öyle olduğunu gösteriyordu. Sonra yan tarafındaki silahı gördü. Ah, bir koruma. Akıllı kız. Bir koruma tutmuştu. Adam sert görünüyordu, Milo kendini Charlie Brody ve Lou Stack'in geri dönmesini dilerken buldu. Bu adamın karşısında hiç şansları olmazdı.

Tek kullanımlık cep telefonu çaldı. Numarayı bilen tek kişi Bay Merriam'dı. Milo cevap verip vermemek arasında kaldı, ama merakı baskın çıktı.

“Evet?”

“DVD’leri ele geçirdin mi?” diye sordu Merriam.

Milo’nun neşesi yerine geldi. Charlie ve Stack onları Lyra’nın evinde bulamamıştı.

“Hayır, ama yaklaşıyorum,” diye söz verdi.

“Burada ecel terleri döküyorum, Milo. O diski bul.”

Milo onun sesindeki çaresizliği duydu. Eskiden olsaydı, ona karşı anlayışlı yaklaşırdı. Ama artık değil. Charlie ve Stack yüceltildiğinden beri bu mümkün değildi.

Telefonunu cebine atıp koltuğuna gömüldü. Çift yaklaşıyordu ve Milo, Lyra’nın adama gülümseyerek baktığını görebiliyordu. Sonra aniden bir blok ötede yollarını de-

ğıştırdiler. Apartmana doğru devam etmek yerine köşeyi dönüp farklı bir yöne doğru ilerlediler.

Milo ne yapacağından emin değildi. Şu an dairedeki diski o kadar önemseliyordu. Lyra'nın korumasıyla bir ilişkisi olup olmadığını bilmek istiyordu. Bu olasılığın onu kıskandırdığını hissetti. Lyra bir başkasının değil, onun Bond kızıydı.

Bir saat sonra, caddede kiraladığı arabanın peşinden koşuyordu.

ON BEŞ

Sam ve Lyra evden ayrılıp Lyra'nın uzaktaki yeni evine doğru yola çıktılar. Sam takip edilmediklerinden emin olunca, bir şeyler almak için bir markette durdu. Lyra da onunla birlikte içeri girdi ve hemen şekerleme bölümüne doğru gitti. Taşıdığı sepeti çikolata kaplı fındıklar, çikolata-lı çubuk şekerler ve naneli çikolatalarla doldurdu.

“Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğinde onları yemeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Sam.

“Hemen hemen.”

Lyra sepeti Sam'e verip bir başka sepet aldı ve onu da süt, meyve suyu, elma ve sağlıklı mısır gevrekleriyle doldurdu. Bir kutu çikolata kaplı çörek eklemekten edemedi.

Kasaya vardığında, Sam'in şişe su ve alkol­süz içecekler almış olduğunu gördü.

Sütü, meyve suyunu ve elmaları tezgaha bıraktıktan sonra Sam'e döndü. “Şimdi mutlu musun?” diye sordu.

“Ben her zaman mutluyum,” dedi Sam çekici aksanıyla.

Bir eliyle market poşetlerini tutup diğer elini Lyra'nın

sırtına koyarak onu ilerlemesi için yavaşça yönlendirdi. Adamın eli sadece kısa bir süre sırtında kalmış olsa da, Lyra içinin ürperdiğini hissetti.

“Bu güvenli ev ne kadar uzakta?” diye sordu otoparka doğru ilerledikleri sırada.

“Pek uzakta değil,” diye yanıtladı Sam.

Yarım saat sonra, Lyra’nın aklı tamamen karışmıştı. Daire çiziyor gibiydiler. En sonunda yeni bir siteye sapınca şaşırdı. Birbirine benzeyen çift katlı evler sokağın iki yanına dizilmişti. Biri birinin araba yoluna girip garajın kapısını açan tuşu bulana kadar torpido gözünü karıştırdı, sonra tuşa bastı.

Lyra etrafına bakıp, “Hepsi birbirinin aynısı. İnsanlar nasıl kendi evlerini buluyorlar?” diye sordu.

“Belki de garajları sayıyorlardır,” diye tahmin yürüttü Sam. “Ya da...belki de...adrese bakıyorlardır.”

“Çok komik,” diye karşılık verdi Lyra.

Ev iki katlı ve mobilyalıydı. Her şey – duvarlar, halılar, mobilyalar – bej rengiydi.

Sam bavullarını üst kata taşıırken, Lyra marketten aldıkları şeyleri mutfığa taşıdı. Buzdolabını açıp birinin dolabı çoktan doldurmuş olduğunu görünce şaşırdı. Raflar da çorba, makarna ve her türlü malzemeye doluydu. Marketten aldıkları yiyecekleri de raflara yerleştirdikten sonra evin geri kalanını keşfe çıktı. Üst katta iki yatak odası vardı ve ikisi de küçük koridorun iki ucundaydı. Sam eşyalarını kocaman güzel bir yatağın olduğu büyük yatak odasına koymuştu.

Lyra yatağı denerken, Sam kapıda belirdi. “Senin için uygun mu?”

“Harika. Yatak odasından banyoya kadar parmaklarımı hiçbir yere çarpmadan yürüyebilirim. Ama bence bu odada sen kalmalısın.”

Sam kapı çerçevesine yaslandı. “Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?”

Lyra’yı etkileyen onun söylediği şey ya da söyleyiş biçimi değildi. Ona bakış tarzıydı, sanki onu ilk kez fark ediyordu.

“Evet, öyle düşünüyorum.”

Sam gülümsedi. “Yatakta sen de olacak mısın?” Lyra’nın şaşkın ifadesi onun kahkaha atmasına neden oldu. “Bir kadın nasıl bu kadar hızlı kızarabilir? Yüzün kıpkırmızı oldu.”

“Şimdi de flört mü ediyoruz?”

Sam çarpık bir gülümsemeyle omuzlarını silkti.

“Tanıdığım en kafa karıştıran erkeksin,” dedi Lyra.

“Bunu bilmek güzel,” diye güldü Sam.

“Sana bu yatakta...ben olmadan uyumanı teklif ettim,” diye açıklığa kavuşturdu Lyra, “çünkü düşünceli olmaya çalışıyordum. Benden çok daha iri yarisin ve daha fazla yere ihtiyacın var. Ben diğer yatakta yatarım.”

“Yatak odam bu yatak odasıyla aynı.”

“Senin de büyük boy yatağın mı var?”

“Evet, ama teklif ettiğin için teşekkürler.”

Sam alt kata indi. Lyra da onu takip etti. “Buzdolabı ağzına kadar dolu, raflar da öyle.”

“Evet, biliyorum.”

“Öyleyse, markette durmana gerek yoktu?”

“Evet.”

“O halde, neden durdun?”

“Çikolata.”

“Çikolata sevdiğimi nereden biliyorsun?”

“Dosyanda yazıyor.”

“Hayır,” dedi Lyra şaşkınlıkla.

“Ashına bakarsan, Sidney söyledi,” diye itiraf etti Sam.

Dizüstü bilgisayarını yemek odasındaki masaya koymuştu ve işe koyuldu. Kafasını kaldırmadan sordu, “Mahler’in yapmanı istediği çocuk filmi hakkında herhangi bir şey düşünebildin mi?”

“Birkaç şey düşündüm,” diye yanıtladı Lyra. “Ayrıca...” Cümlesini yarım bıraktı. “Aman Tanrım, unuttum. Kartı değiştirmeliydim.”

“Ne kartı?” diye sordu.

“Parkta bıraktığım fotoğraf makinesinin kartını. Parktaki küçük bir bahçenin ardı ardına fotoğraflarını çekmeye çalışıyordum ve birkaç gündür fotoğraf makinesinin hafıza kartını değiştirmedim.”

“Çocuk filmi çekeceğini sanıyordum.”

“Birden fazla proje üzerinde çalışabilirim,” dedi Lyra. “Yarın oraya gitmek zorundayım, tamam mı?”

“Tamam,” diye kabul etti Sam.

Sam tekrar bilgisayarının ekranına dönünce, Lyra üst kattaki odasına çıktı. Sırtını yatağın başlığına yaslayıp oturdu ve dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koyup çocuk filmi için fikir üretmeye başladı. Kendini işine iyice kaptırdı, iki olası taslağı bitirdiğinde saat sekizi geçiyordu.

Alt kata indiğinde Sam hâlâ bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

“Akşam yemeğini hazırlayacağım,” dedi Lyra. Seçeneklerine göz atmak için mutfığa gitti ve domates soslu köfte ve salataya karar verdi. Akşam yemeğinden sonra tatlı

olarak Sam'e çikolatalı ubuk Şeker ikram etti, ama Sam reddetti.

Sam mutfağı temizlemekte ısrar edince, Lyra günü sonlandırmak için st kata ıktı. Uzun, rahatlatıcı bir duştan sonra, bir havluya sarınıp yatağının üzerinde bavulunu açtı. Büyükannesinin ona verdiğı uzun pamuklu bir pijama takımı çıkardı. Üstün yakasında bir dizi dğme vardı ve pantolonu uzun ve boldu. Takımı yatağın sol tarafına serdikten sonra büyükannesinin kesinlikle onaylamayacağı pembe bir gecelik çıkardı. İpeksiydi ve ince askıları vardı. Geceliğı yatağın sağ tarafına serdi. Biri hiçbir Şeyin olmayacağını garantiliyordu; diğeri ise olasılık sunuyordu. Aklında birkaç fantezi belirdi. Sam onu pamuklu pijamaların içinde görürse, evde kalmaya doğru hızla ilerlediğini düşünürdü. Peki ya onu ipeksi geceliğinin içinde görürse? Baştan çıkar mıydı? Lyra bir saniyeliğine aklının hayal lemine girmesine izin verdi.

“Oyumu sağıdakinden yana kullanıyorum.”

Lyra kaymaması için hemen havlusunu tutup Sam'i kapının girişinde görmeyi umarak arkasına döndü. Orada değıldi. Kapısı çoktan kapanmaya başlamıştı bile.

“İyi geceler,” dedi.

Lyra yatağı oturdu. Sam onun ne düşündüğünü biliyor muydu?

İpeksi geceliğı giyip televizyonu açtıktan sonra yatağı girdi. On bir haberleri yeni başlamıştı ve büyük haber seçkin bir mahalledeki patlamaydı. Enkazın önünde duran sunucu arkasındaki gayet açık olan manzarayı anlatıyordu. Evin enkaza dönüŐmeden önceki görüntüsü ekranda belirdi. Lyra rtleri üzerinden atıp doğruldu. “Bu...?”

Sonra evin sahiplerinin fotoğrafları ekranda belirdi.

“Sam!”

Sam bir anda yatak odasının kapısını açıp koşarak geldi.

“Ne oldu?” diye sordu, gözleri her yanı tarıyordu.

Lyra televizyonu işaret etti. “Bahçe satışı.”

ON ALTI

“Ne dedin?”

Sam hiçbir şey anlamadan ekrana baktı.

“Bahçe satışı,” diye tekrarladı Lyra. “Bilirsin. İnsanlar istemedikleri eşyalarını ortaya koyarlar ve başkaları düşük fiyata o eşyaları satın alır. Lütfen, otur ve şunu izle.”

Sam yastığı kenara itip yüzü televizyona dönük bir şekilde yatağa oturdu.

Lyra televizyonun sesini açabilmek için dizlerinin üzerinde doğrulup kumandaya uzandı.

Sam’in gördüğü en seksi kalçalara sahipti. Adamın gözlerini ondan almasına imkan yoktu.

“Oradaydım, Sam.”

“Ne?”

“Oradaydım,” dedi Lyra televizyona işaret ederek. Rooneylerin evinin fotoğrafı ekrandaydı. “O muhteşem kitapları elinden çıkaran kadın bu. Bazıları ilk baskıydı,” diye ekledi yerine otururken. “Aslına bakarsan, kadın her şeyi atıyordu ve hiçbir şey için para istemiyordu.”

Lyra bakışlarını televizyondan çekip Sam'e baktı. Sam yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Sam kafasını sallayıp televizyona döndü. Cinayet/intihar haberine devam eden sunucu patlama ve ardından çıkan yangının kundaklama olup olmadığının araştırıldığını açıklayan polise söz verdi. Haber görgü tanıklarının sözleriyle son buldu. Hikâyelerini televizyonda anlatmak isteyen çok sayıda tanık vardı. Sunucu cinayeti gören bir kadına söz verdi.

"Onu öldürdüğünü gördüm. Bir lamba daha almak için eve dönmüştüm, lambayı arabama koymak için bahçede ilerlerken, kadının kocası araba yoluna girdi ve bağırmaya başladı. Elbette, kadının silahının olduğundan habersizdi..."

"Kocasını öldürdüğünde orada mıydın?" diye sordu Sam, Lyra'ya.

Lyra hemen yanıtlamadı. Sam'in kısa sabahlığının üzerinde oturduğunu fark etti. Geceliği açık saçık değildi, ama yakası oldukça açıktı. Örtünmesinin iyi olacağını düşündü. Sam hareket edene kadar sabahlığı eteğinden tutup çekti. Üzerine giyerken umursamaz bir tavır takındı.

"Lyra?"

"Evet?"

"Onu öldürdüğünü gördün mü?" diye sordu Sam tekrar.

"Hayır, oradan ayrılmış olmalıyım. Ama düşününce, sanırım dengesiz olduğunu anlamıştım. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. O sırada, kocasına kızmış olduğunu düşündüm. Ona kitaplardan bazılarının çok değerli oldu-

ğunu açıklamaya çalıştım, ama umursamadı. Almayacağım şeyleri yakacağını söyledi. Şu kadarını söyleyeyim, cebinde bir silah olduğunu bilseydim, onunla tartışmazdım.”

Lyra saçlarını arkasına alıp omuzlarına dökülmesine izin verdi. Yanına bir yastık koyup ona yaslandı ve bacaklarını uzatıp bir bileğini diğerinin üzerine attı.

İnsanı öldürüyordu. “Ah, haydi ama!” Sam neredeyse inleyecekti. İnanılmaz derecede uzun, biçimli, muhteşem bacaklar...

Lyra onu yanlış anladı. “Buna inanabiliyor musun? Önce kocasının sahip olduğu her şeyi elden çıkarıyor, sonra eve gelmesini bekliyor ve şu yaptığına bir bak. Tam anlamıyla intikam almak isteyen bir eş,” diye ekledi. “Ama şeytani planı burada bitmiyor. Silahını çıkarıp adamı vuruyor ve sonra, tanıkların anlattıklarına göre, sakın bir şekilde eve dönüp kendini de vuruyor. Onun aklını kaçırmış bir kadın olduğunu düşünüyorum.”

Haber programını reklamlar böldü. Lyra, Sam’a baktı. Ona o kadar yakın oturuyordu ki, düşünmekte zorlanıyordu. Adamın güzel gözlerine bakarken, anlaşılır bir soru sorması imkânsızdı, bu yüzden televizyona dönüp dans eden mısır gevrekleri reklamıyla ilgileniyormuş gibi yaptı, ta ki ne sormak istediğini hatırlayana kadar.

“Ev...” diye söze başladı.

“Evet?”

“Kim havaya uçurmuş olabilir? Neden havaya uçurmak istesinler? Sunucuyu duydun. Rooneylerin çocuğu ya da akrabaları yokmuş. Bu biraz üzücü, öyle değil mi?”

“Sanırım çocuklarının olmaması iyi bir şey.”

Lyra kafasını salladı. “Doğru. Deli bir anneyle yaşamak onlar için zor olurdu.”

“Belki de, evi havaya uçuran her kimse, bir şeyi gizlemek istiyordu. Onu ne zaman gördün?”

“Geçen cuma günü. Şhirden ayrılırken bahçe satışını gördüm.” Ne yaptığını fark etmeden, Lyra Sam’e doğru yaslandı. “Ne hafta sonuydu ama,” diye içini çekti. “Bir cinayete tanık olmayı kıl payı kaçırdım ve sonra evime birileri girdi.”

“Arada bir bağlantı olabilir mi?” diye sordu Sam.

Lyra bir süre düşündü. “Nasıl bir bağlantı olacağını anlamıyorum. Bahçe satışında olduğumu kim bilebilir? Kimseye söylemedim.”

“Rooney’nin nasıl para kazandığını öğreneceğim.”

“Yasal yollarla olmadığına bahse girerim. Neden evliliklerini sürdürdüler? Kadının perişan olduğu belliydi. Neden çekip gitmedi?”

“Belki de o hayat tarzını seviyordu? Ya da adamı seviyordu? Kim bilir? Yüzlerce sebebi olabilir.”

“Hiç eşinle kavga ettin mi?” Lyra burnunu sokmak istemiyordu, ama Sam’in yanında geçirdiği her dakikayla birlikte ona duyduğu merak giderek artıyordu.

Sam bu kez kısa bir yanıt vermedi. “Hayır. Anlaşmalıklarımız elbette oldu, ama büyük kavgalar etmezdik.”

Lyra başka bir soru sormak üzereydi, ama Sam’e böylesine yakın olduğu için düşüncelerini toplayamadı. Sam dikkatini tekrar televizyona verdi ama Lyra gözlerini onun yüzünden alamıyordu.

Sam ona üç senedir evli olduğunu söylemişti. Sorumluluktan kaçacak biri gibi görünmüyordu, öyleyse ne olmuştu? Fazla sert...fazla güvenilirirdi. Aklı başında bir kadın onu nasıl terk edebilirdi? Adam seksi, tapılası, güçlü ve

belli ki akıllı ve cesurdu. Hiçbir kadın isteyerek onu terk etmezdi...Ve bunun tek bir anlamı vardı. Lyra kalbinin sızladığını hissetti ve birden Sam'in evliliğinden bahsetmeye neden yanaşmadığını anladı. Eşi ölmüştü.

ON YEDİ

Kariyerinin başlarında, Sam işini ve özel hayatını ayrı tutmayı öğrenmişti. Bu konuda iyi bir iş çıkarmıştı... ta ki Lyra karşısına çıkana kadar. Onunla tanıştıktan on dakika sonra başının dertte olduğunu biliyordu. Kızın farklı bir yanı vardı. Ona bakarken bile nefesi kesiliyordu, ama en şaşırtıcı olan, hayattaki tüm tutkularının içindeki bir ışığı yakıyor olmasıydı.

Aniden ayağa kalkıp yatak odasından çıktığında, Lyra onun kaba olduğunu düşünmüş olmalıydı, ama o çekici yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Sam'in onu kollarına alıp öpme isteği o kadar güçlüydü ki, bakışlarını kaçırmak için tüm iradesini toplamak zorunda kalmıştı. Lyra geceliğinin üstüne bir sabahlık giymişti, ama o inanılmaz vücudunun kıvrımlarını örten ipeksi kumaşı altında neler olduğunu tahmin edecek kadarını görmüştü Sam.

Odasının kapısını arkasından kapatıp soğuk terler dökerek yatağına yığıldı. Mesafesini korumak giderek zorlaşıyordu. Pişman olacağı bir şey yapmadan ondan bir an önce uzaklaşmalıydı.

Zaten uğraşması gereken çok fazla şey vardı. Geleceği belirsizdi. Bir yanı İskoçya'ya dönüp orada ona teklif edilen işlerden birini kabul etmek istiyorken, diğer yanı Washington, D.C.'deki işine devam etmeyi istiyordu. Son birkaç senedir, kendini tamamen kariyerine kaptırılmış, hayatını değerlendirecek kadar mola vermemişti. Eşi, Beth basit bir ameliyatın ardından çıkan komplikasyonlar yüzünden öldüğünde, neredeyse mahvolmuştu. Bir kez daha o tür bir acı yaşayamazdı. Yaşamayacaktı.

Lyra erkeklerin evlenmek isteyeceği türden bir kadındı ve Sam uzun süreli ilişkilerle ilgilenmiyordu.

Yatağına girdi. Lyra'yı düşündükçe, daha çok sıkılıyordu. Uykusu gelmiyordu. Ellerini başının arkasına koyup Rooneylerin evinde olanlarla Lyra'nın evine giren adamlara konsantre olmaya karar verdi. Arada bir bağlantı var mıydı, yoksa bir tesadüf müydü?

Bir saat sonra, Lyra'nın kapısını açtığını duydu. Anlaşılan o da uyuyamamıştı. Birkaç dakika geçtikten sonra mutfaktan sesler geldiğini duydu. Sam saate baktı. Lyra yatak odasına dönmeyince onun ne yaptığına bakmaya karar verdi. Kot pantolonunu giydi ve otomatikman silahını beline yerleştirip koridora çıktı.

Lyra üst kata çıkıyordu. O merdiven sahanlığına varıp yatak odasına doğru dönene kadar bekledikten sonra, "Uyuyamadın mı?" diye sordu Sam.

Lyra şaşkınlıkla arkasına dönerken duvara çarptı.

Sam ona yaklaştı. "Elinde ne var?"

"Çikolata," diye suçluluk duygusuyla itiraf etti Lyra.

Yerinden kıpırdamadı. Tuhaf bir durumda, ama Sam baş edebilirdi. Evet, karanlık bir koridorda birbirlerine bir

adım mesafede duruyorlardı, evet, yarı çıplaktı ve Lyra'nın üzerinde ise ince bir gecelik ve önü açık bir sabahlık vardı. Ama Sam sıkılmış gibi yaparsa, Lyra ne kadar gergin olduğunu asla anlamazdı. Öncelikle, onun göğsüne bakmayı kesmeliydi. Sonra belki soluklanabilirdi.

Adamın vücudu müthişti. Çıplak göğsü çelik kadar sert görünüyordu ve pazuları şişmişti. İnanılmaz bir fiziği vardı, ama bir FBI ajanıydı, Lyra onun zinde olması gerektiğini düşündü. Sol omzunda ve göğüs kafesinin biraz üstünde birer yara izi vardı. Lyra kollarını onun boynuna dolayıp sert göğsünü göğsünde hissetme isteğiyle doldu. Lanet olası tişörtünü giy, diye içinden geçirdi.

“Bir ısırık ister misin?” diye sordu gergin bir şekilde.

“Belki tadına bakabilirim,” diye yanıtladı Sam. Lyra'ya doğru bir adım daha yaklaşırken, gözlerini ondan ayırmadı.

Lyra az sonra olacaklara tamamen hazırlıksızdı. Çikolatayı ona uzattı, ama Sam çikolatayı görmezden geldi. Genç kadının etrafına yaydığı ısıyı hissedebiliyordu. Yavaşça Lyra'nın çenesini yukarı kaldırıp aşağı doğru eğildi ve dilini onun dudaklarına değdirdi. Lyra'nın hissettiği en erotik duyguydu bu. İçi çekildi. Tüm gücü tükendi.

O herhangi bir tepki veremeden Sam dudaklarıyla onun dudaklarını kavradı ve dilini içeri sokup onunkine değdirdi. Lyra ona doğru erirken aniden geri çekildi.

“İyi geceler,” diyerek gözden kayboldu.

Lyra en az bir dakika kadar neler olduğunu anlamaya çalışarak yatak odasının kapısına baktı ve en sonunda artık çikolata istemediğini anladı. Sam'i istiyordu.

ON SEKİZ

Huzursuz bir gecenin ardından, Sam duşun altında durup sıcak suyun üzerinden akmasına izin verdi. Belki de soğuk duş alması gerektiğini düşündü. Bu onu kendine getirebilirdi.

Avuçlarını önündeki fayanslara koyup başını eğdi. Ne yapıyordu? Lyra'yı o şekilde öpmek onu daha çok istemesine neden olmuştu. Bu hiç iyi değildi.

Davranışlarını anlayamıyordu. Daha önce hiçbir kadına, eşine bile, böylesine güçlü bir tepki göstermemişti, ama Lyra farklıydı. Neredeyse ani bir çekimdi ve yok olmuyordu. Onu en çok endişelendiren şey ise bunun şehvet olmadığını bilmesiydi. Tamam, şehvetti, ama dahası da vardı.

Önceki gece uyumakta çok zorlanmıştı, çünkü sürekli Lyra'nın yumuşak ve dolgun dudaklarını ve onu vücudunda hissetmeyi düşünüp durmuştu.

Sam, tıraş olurken, durumunu düşündü. Alec Buchanan olmasaydı, bu karışıklığa bulaşmamış olacaktı. Giyinir giyinmez, Alec'i arayıp başka birini bulması için ona son

bir tarih verecekti. Yirmi dört saatin fazlasıyla cömert olduğunu düşündü.

Neyse ki, Los Angeles'taki polis akademisi öğrencilerine yapacağı konuşmanın gününü ve zamanını belirlemek Sam'in elindeydi. İki haftalık bir zaman dilimi vardı, ama sorumlu memura birkaç gün öncesinden haber vermesi gerekiyordu. Konuşmayı Cuma gününe ayarlayacak, sonra Pazartesi günü San Diego'da yapacağı konuşmaya gitmek için bir arabaya kiralayacaktı. Şansı yolunda giderse, o gece D.C.'ye kalkan son uçağa yetişebilirdi...ve hayatı eski düzenine dönebilirdi.

Merdivenlerden inerken planının kusursuz olduğunu düşündü. O sırada dönüp tekrar yukarı çıktı. Lyra'nın alarmı çalıyordu ve yatak odasının kapısı aralıktı. Kapıyı tıklatıp içeri baktı.

"Ah, bu haksızlık," diye sızlandı.

Lyra'nın geceliği yatağın ayak ucundan sallanıyordu ve hâlâ derin uykudaydı, sırt üstü yatıyordu ve kolları başının üzerindeydi, arkasını sadece çarşaf örtüyordu. Üzerinde tek bir giysi bile yoktu.

Çıplak yatıyordu. Sam'in bunu bilmesine gerek yoktu! Hayalleri şimdi asla durmak bilmeyecekti. Lanet olsun.

Sam onu uyandırmak için yatak odasına girmede. Bu çok riskliydi. Alarmin çalmaya devam etmesine izin verip Alec'i aramak için mutfığa indi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu arkadaşısı.

"Beni buradan kurtarmalısın." Sam suratını buruşturdu. Sesi çaresiz çıkıyordu.

"Nasıl? Neler oluyor?"

Nasıl mı? Çıplak yatıyor. Olan bu. "Sana yardım ede-

ceğimi söylemiştim, ama bunu süresiz bir şekilde yapamam.”

“Bir saniye,” dedi Alec. Ofisine girip birine talimat verdi. Tekrar telefona dönüp, “Konuşmanı ne zaman yapacaksın?” diye sordu.

“Cuma günü yapıp kurtulmayı düşünüyorum. Alec, bana bu dosyadan bahset. Herhangi bir şey bulabildin mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Alec. “Dedektif O’Malley tek bir ipuçlarının bile olmadığını söylüyor. Hâlâ üzerinde çalışıyorlarmış.”

“Biri neler olduğunu çözene kadar Lyra’nın bir korumaya ihtiyacı var.” Sam’in öfkesi sesinden işitilebiliyordu. Alec’e Lyra’nın gittiği bahçe satışından ve Rooneyler hakkında öğrendiklerinden bahsetti. “Adamın geçmişini araştır. İçimden bir ses uzun bir sabıka kaydı olduğunu söylüyor. Ve Lyra için yarına kadar bir koruma bul, olur mu?”

Sam görüşmeyi bitirip kendine kahvaltı hazırladı. Lyra giyinmiş bir şekilde aşağı indi. Dinlenmiş görünüyordu ve bu iyi uyuduğu anlamına geliyordu.

“Günaydın,” dedi kendine bir kâse mısır gevreği doldururken.

Karşısında oturan Sam organik meyveli tahıl gevreğinden ikinci kaseyi yiyordu.

Tartışmayı o başlattı. “O kâsede ne kadar şeker olduğunun farkında mısın?”

Lyra kocaman bir kaşık alıp yavaşça çiğnedikten sonra, “Hayır, ama çok fazla olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Birkaç tane sıcak çikolatalı dondurma yesen daha iyi.”

“Yapamam. Ne dondurmamız ne de sıcak çikolatamız var. Marketteyken almalıydım.”

“Lyra, bu sağlıklı değil.”

“Sen de çakıl yiyorsun. Hayattaki bazı şeyler, sıkıntı çekmeye değmez. Çakıl yemek de onlardan biri.”

Lyra mısır gevreğini bitirirken Sam ona Alec’le yaptığı konuşmadan söz etti.

“Dedektifler hiç ipucu bulamamış mı? Hiç mi?”

“Henüz değil,” dedi Sam. “Ve yarın yeni bir koruman olacak.”

Lyra duygularını gizlemekte uzmanlaşmıştı. Anne babasının ne düşündüğünü ya da hissettiğini bilmelerine izin vermemek bir zamanlar günü geçirmesinin tek yolu olmuştu.

“Pekâlâ,” dedi umursamazca. Kalkıp kâsesini ve kaşığını yıkadıktan sonra bulaşık makinesine koydu. Gitmek için arkasını döndüğünde Sam, yolunu kesti.

“Dinle...” diye söze başladı.

“Evet?”

“O öpücük hakkında...”

Lyra onun gözlerinin içine bakıp bekledi. Ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordu.

“Gerçekten hoş bir öpücüktü, ama...” Sam duraksadı. Tuhaf bir sessizlik çöktü.

Ona ne söylemeye çalışıyordu?

“Harika bir kadın olduğunu düşünüyorum. Ama...” diye devam etti Sam.

Lyra şimdi anlıyordu. Ona öpücüğün bir hata olduğunu söyleyecekti.

Ah, hayır, diye içinden geçirdi.

Lyra, Sam’e yaklaştı. Yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi, elini yavaşça yanağına koydu. “Sanırım ne söy-

lemeye çalıştığını biliyorum. Beni öpmüş olmana rağmen, benimle evlenmeyeceğini mi söyleyecektin?" Sesinin anlayışlı çıkmasına özen göstererek, "Üzülme, Sam. Seninle asla evlenmem," dedi.

Genç adamın yanağına hafifçe vurduktan sonra dönüp mutfaktan çıktı. Gözden kaybolana kadar gülümsemedi.

ON DOKUZ

“Bu da ne demek oluyor...?”

Sam, Lyra’nın güldüğünü duyunca kafasını salladı. Onunla dalga geçiyordu. Öpücüğün üzerinde hiçbir etkisi olmadığı açıktı, ve eğer o bunu büyütmeyecekse, kendi de büyütmeyecekti.

Sam insanları okuması için eğitilmişti ve Lyra’yı çözmesi hiç uzun sürmemişti. Sıradan seksle ilgilenmiyordu Lyra. Onun herhangi biriyle birlikte olmak niyetiyle bir bara gittiğinden bile şüpheliydi. O tarz biri değildi. Bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermeden önce onunla duygusal bir bağ kurması gerekiyordu.

O sırada Sam’in cep telefonu çaldı – arayan Alec’ti – ve Sam dikkatini dağıtan bu aramayı memnuniyetle karşıladı.

“Yeni bir koruma yarın sabah erkenden orada olacak,” dedi Alec. “Adı Brick Winter.”

“FBI’den mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Alec. “Los Angeles’taki Mead Güvenlik Şirketi’nden. Dedektif O’Malley onu tavsiye

etti, ben de geçmişini kontrol ettim. İyi biri. Ne yaptığını biliyor.”

“Dosyası var mı?”

“Evet. Neden sordun?”

“Bana e-mail ile yolla. Ben de kontrol etmek istiyorum. Lyra’yı herhangi birine emanet etmeyeceğim.”

“Sam, adamın işi bu. Özel Kuvvetler’le Irak’ta iki kez bulunmuş. Canını sıkan ne?”

“Emin ellerde olduğundan emin olmak istiyorum.” Sam sözlerinin ne kadar bariz olduğunun farkında değildi.

“Onu nasıl buldun? Çok sevimli, değil mi?” diye sordu Alec gülümseyen bir sesle.

“ ‘Onu nasıl buldun?’ derken neyi kastediyorsun? O bir iş. Hepsi bu.”

“Harika, değil mi?”

“Fark etmedim.”

Alec güldü. “Yoksa ondan hoşlanıyor musun?”

“Lanet olası dosyayı bana gönder.” Sam görüşmeyi bitirdi.

Yoksa ondan hoşlanıyor musun? Nasıl bir soruydu bu? Alec genç bir kız gibi konuşuyordu.

Sam’in endişeleri ona son derece mantıklı geliyordu. Lyra’yı terk edecekse, en azından onun emin ellere bıraktığından emin olabilirdi. Brick’in işe yarayacağını uman Sam, polis akademisi öğrencilerine yapacağı konuşma için arayıp gün bildirmesi gerektiğini düşündü, ama bir şey ona engel oldu. Yarın, Brick’le konuşup onu değerlendirir değerlendirmez arayacaktı.

Lyra dizüstü bilgisayarını ve cep telefonuyla aşağı iniyordu. Üzerini değiştirip biçimli, bronz bacaklarını gözler

önüne seren mini bir etek ve diğer varlıklarını gösteren beyaz bir tişört giymişti.

“Az önce O’Malley ile konuştum,” dedi. “Ona bahçe satışından söz ettim. O kitapların ve DVD’lerin olduğu kutulara bakmak istiyor, ama ona kutuların çiftliğe varmasının birkaç günü bulacağını açıkladım. Ayrıca, kimsenin onların bende olduğunu bilemeyeceğini de söyledim.”

“Bugünkü programın ne?”

“Kısa film hakkında ne yapmak istediğime henüz karar vermedim, bugün biraz araştırma yapmayı düşünüyordum, ama Sidney’den bir mesaj aldım. Profesör Mahler’e rastlamış, beni ofisinde görmek istiyormuş. Sanırım okula geri dönüyoruz. Ama sonrasında, Paraiso Park’a uğrayıp hafıza kartını değiştirmeliyim. Deri botların var mı...kalın botların?”

“Yanımda yok.”

“O halde arabada beklemek zorundasın. Makosenle rinle o sağlıksız parkta dolaşamaz ve tepelere tırmanamazsın.”

“Bensiz oraya çıkamazsın.”

“Peki. Öyleyse bir dükkâna uğrayıp sana bot alırsın.”

“Ne zaman yola çıkmak istiyorsun?”

“Beş dakika sonra.”

Lyra’nın hazırlanması yirmi dakika sürdü. Botlarını ve sırt çantasını bagaja koydu, yolcu koltuğuna doğru yürürken Sam’e arabayı onun sürmesini isteyip istemediğini sordu. Cevap vermek yerine, Sam onun için yolcu kapısını açarken gülümsemekle yetindi.

Otobanın dışında bir spor mağazası buldular ve Lyra’nın ısrarı üzerine Sam bir çift dayanıklı yürüyüş botu

aldı. Lyra botlara iyice bakıp onayladı. Tepedeki dikenlerin sert tabanını delmemesini umuyordu.

“Bu marka daha pahalı ama değer,” dedi Sam’e.

“Yarın yanından ayrılana kadar o tepeye kaç kez çıkacağımızı düşünüyorsun?”

“Sadece bir kez.”

Gideceğini hatırlatan Sam, Lyra’nın gözlerinde üzüntü gördüğünü sandı. Bir an görünmüş ama sonra kaybolmuştu.

“Lyra – ”

“Buyurun, efendim.” Satıcı Sam’e kredi kartını ve botlarının olduğu alışveriş çantasını verdi.

Lyra, mağazanın girişinde Sam’i bekliyordu. Lyra’ya kapıyı açmak için koşan üniversiteli olabilecek iki satış elemanı kapının kolunu tutmak için birbirleriyle mücadele ettiler.

Sam arkasından gelip kolunu Lyra’nın omuzlarına do-ladı ve satış elemanlarına, “Yoldan çekilecek misiniz?” diye sordu.

Lyra’yı onu kollarının arasında gören hevesli genç adamların yüzleri asıldı. “Onunla birlikte misiniz?” diye sordu biri.

“Yoldan çekilin,” dedi Sam.

“Adamın silahı var,” dedi diğer satış elemanı.

Sanki biri ‘Bedava pizza ve bira,’ diye bağır-mış gibi satış elemanları tezgahın arkasına koştular.

Sam botları arabanın bagajına bıraktı ve bir kez daha yola koyuldular. Lyra Dr. Mahler’in asistanına mesaj yollayıp Mahler’in müsait olup olmadığını sordu.

Cevabı okuduktan sonra, “Asistan da Mahler kadar huysuz,” dedi.

Sam meşgul görünüyordu. O, “Nedenini söylemek ister misin?” diye sorana kadar Lyra onun kendisini duyduğunu düşünmedi.

“Şu mesajı dinle: Saat on bir buçukta Dr. Mahler’in ofisinde ol. Geç kalma, aksi taktirde...”

Sam gülümsedi. “ ‘Aksi taktirde’ ne demek oluyor?”

“Aksi taktirde, saat on bir buçukta ofisinde olmayacağım demek oluyor,” diye omuzlarını silkti Lyra.

“Okula dönmekten hoşlanmıyorum. Peşindeki adamlar şimdiye kadar evinde kalmadığını öğrenmiş olmalılar. Ve nerede kaldığını bilmedikleri için muhtemelen seni okulda bulmayı umuyorlardır.”

“Kampüs çok büyük,” diye dikkatini çekti Lyra.

Sam ona bıkkınlıkla dolu bir bakış attı. “İşlerinde iyilerse, şimdiye kadar ders programını öğrenmişlerdir. Bu da seçeneklerini daraltır.”

“Öyleyse, okulda görünmezsem, ne zaman vazgeçerler?”

“Hayal kuruyorsun.”

Lyra içini çekti. “Biliyorum.”

“Okulda dolaşarak vakit kaybedeceklerini sanmıyorum. Seni bulmak için başka yöntemlere başvuracaklar.”

Lyra şimdi bunları dinlemek istemiyordu, ama anlaşılan Sam dinlemesi gerektiğini düşünüyordu. “Sana ulaşmak için aileni ya da arkadaşlarını kullanabilirler. Muhtemelen arkadaşlarına yardım etmek için elinden geleni yapacağını çözmüş olmalılar. Sidney’in başı dertteyken neler yaptığına bir bak. O eve girmek cesaret isterdi – hem de elinde ne vardı, biber gazı spreyi mi?”

“Daha fazla bekleyemezdim.”

“Biliyorum.”

“Keşke ne istediklerini bilseydim. Polise doğduğum günden beri hayatım hakkında bildiğim her şeyi anlattım ama hiçbir şey bu olayı açıklamıyor.”

İkisi de sessizleşti. Lyra arada bir Sam’in profiline kaçamak bir bakış atıyordu. Çok güçlü ve kendinden emindi. Gitmesini istemiyordu. Ama bunu asla itiraf etmeyecekti.

Sam, “Şimdi ne düşünüyorsun?” diye sorana kadar gözlerini ona diktiğini fark etmedi.

“Seni.”

Sam kaşlarını çatarak ona baktı. “Öyle mi?”

“Gittikten sonra seni bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.”

“Tahmin yürütmem gerekseydi, sanmıyorum derdim.”

“Bu yeterli değil. Bilmeliyim.”

“Neden?”

“İleride seninle tekrar karşılaşacağımı bilirim, bu gece sakın bir gece olur. Biraz televizyon izledikten sonra odalarımıza çekiliriz.”

Sam’in merakı uyandı. “Peki beni bir daha görmeyeceksen?”

“Bu durumda, bu gecenin sakın geçmeyeceğini sana garanti edebilirim.”

YİRMİ

“Sakin bir gece geçireceğiz.” Sam’in sesi sinirli çıktı.

“Akşam yemeğine çıkmak istemiyor musun?” diye sordu Lyra masumca.

“Kastettiğin bu değildi.”

Lyra birkaç akıl çelen öneri daha getirmeliydi, ama Sam’in kaşları çatıldığını görmek ona engel oldu. Onu kıskırtmamaya karar verdi. Sam sabah gdecekti ve Lyra bundan memnun olacaktı. Ağabeylerinin dediği gibi, hem de çok memnun olacaktı. Sam’in öpücükten pişman olması onu üzmüştü. Küçük bir öpücüktü. Harika olduğu doğrudu, dudakları katı ve talepkardı ve dili, Aman Tanrım...

Anlaşılan, öpücükten hoşlanan kendisiydi.

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip önüne bakarken düşüncelere daldı. Sam’in bir kadına kendisini nasıl özel hissettireceğini bildiği açıktı.

Birkaç kilometre ikisi de hiç konuşmadı. Lyra pencereden dışarı bakarak nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Los Angeles’ta yolunu bulmakta hep zorlanmıştı.

“İskoçya’yı özlüyor musun?” diye sordu.

Sam bu soru karşısında şaşırdı. “Evet, özlüyorum.”

“Doğduğun yer nasıl bir yer?”

“Kuzey İskoçya harika bir yer,” dedi Sam. “Vadilerde yürüyüşe çıktığında, etrafın dalgalanan muhteşem dağlarla çevrilidir. Vadilerin çoğunda akik havuzlarına benzeyen çok derin, uzun ve dar göller vardır. Ve ormanlardan, yer-yüzünde bulabileceğin en temiz akarsular geçer. Oradan çıkan balıklar en iyisidir, özellikle de sisin sudan kalktığı serin sabahlarda.”

“Kulağa çok güzel geliyor. Ne zaman oradan ayrıldın?”

“Çok küçükken ailemle birlikte ayrıldım.”

“Birleşik Devletler’e mi?”

“Hayır, ilk başta değil. Babamın çifte vatandaşlığı vardı, Amerikan ve İskoç. Ailesinin büyük bir bölümü İskoçya’da, ama burada büyümüş. Üniversiteden sonra Dışişleri Bakanlığı’nda çalışmaya başlamış ve Edinburg’daki konsolosluğa atandığında annemle tanışmış. Birkaç sene sonra, anne babam diplomatik hizmetten ayrılıp Kincaid klanının hâlâ büyük bir bölümünün yaşadığı kuzey İskoçya’daki küçük bir köy olan Cairnmar’daki aile malikanesine taşınmışlar.”

“Orada mı doğdun?”

“Hayır, Birleşik Devletler’de doğdum. Annem ve babam ziyarete gelmişler ve duyduğum kadarıyla, birkaç hafta erken doğmuşum. Kısa bir süre sonra, Cairnmar’a döndük ve on yaşına kadar orada yaşadım. O günlerde babam tekrar hükümet için çalışmaya çağırıldı ve Paris’e tayin edildik. Sonra, Cezayir, ve ardından Tokyo’ya, liseyi bitirene kadar birkaç yerde daha yaşadım. O sırada, Birleşik

Devletler’de yaşıyorduk, bu yüzden üniversiteye burada gittim. Hukuk okuduktan sonra FBI’a katıldım.”

“Anne baban hâlâ hayatta mı?” Lyra sorularıyla Sam’i yine sıkıştırdığını fark etti. Neden bu kadar ilgi duyduğunu anlamıyordu. Belki de, o kendisiyle tanışmadan önce hayatının tüm detaylarını öğrendiği ve oyun alanına eşitlik getirmek istediği içindi.

“Evet,” diye yanıtladı Sam. “Birkaç sene önce, annem ve babam Cairnmar’a taşındı, onları olabildiğince sık görmek için eve gidiyorum.”

“Tekrar orada yaşamak ister miydin?”

“Bunu düşündüm. Bu ülkeyi seviyorum, ama sanırım kuzey İskoçya’yı her zaman özleyeceğim.”

Otobandan saparken yağmur başladı. Küçük damlalar çok geçmeden şiddetli yağmura dönüştü. Okula vardıklarında, çimenler su altındaydı ve toprak çamura dönüşmüştü.

Yağmur başladığı kadar çabuk bitti. Sam otoparkın kenarında bir yer buldu ve Lyra’nın kaldırırma çıkarken çamura basmaması için geriye giderek oraya yanaştı.

Lyra bagajdaki sırt çantasına uzanırken sordu: “Yürüyüş botlarını şimdi giymek ister misin?”

“Bekleyeceğim.”

Sam sırt çantasını ondan almaya çalıştı, ama Lyra bir askısını omzuna atıp, “Alışkınım,” dedi.

Binaya girene kadar bu Sam’in ona son bakışıydı. Kaldırımlarda yürüyen, banklarda oturan ve pencerelerde duran insanları izlemekle meşguldü. Lyra’yı yanında tutarken, olası keskin nişancı pozisyonlarını analiz ediyordu.

Pek korunaklı olmayan avluda ilerlerken, “Bundan hiç

hoşlanmadım,” diye homurdandı Sam. Ağaçlar binalara yakın bir şekilde büyümüştü ve alanın geri kalanı açıktaydı. Kendilerini atış poligonundaki hedefler gibi hissetti. “Bu yere girip çıkmanın başka bir yolunu bulmalıyız.”

“Endişelenme. Buraya geri dönmeyeceksin.” Lyra ona laf dokundurmak istememişti, ama kulağa öyle gelmişti, bu yüzden hemen, “Endişelenmeyi yeni korumaya bırak,” dedi.

Sam karşılık vermedi. Etrafı taramaya devam ederken, yüzü ifadesizdi. Binaya girdiklerinde de gardını indirmeyip önden ilerlerken Lyra’nın duvarın kenarından yürürmesine izin verdi. Yanından geçen her erkek Lyra’nın adını biliyor gibiydi. Sam en az yirmi kez, “Selam, Lyra,” dediklerini duydu.

Doktor Mahler’in ofisinin kapısı aralıktı, Lyra kapıyı tıklattı.

“İçeri gel, içeri gel,” diye sabırsızca seslendi Mahler.

Önünde bir yığın kâğıdın bulunduğu masasında oturuyordu. Yasal belgelere benzeyen şeylere imza atıyordu. Kafasını kaldırıp Sam’in Lyra’nın yanında durduğunu görünce, dudaklarını birbirine bastırdı. İki kâğıt destesini kenara itip masasının çekmecesinden bir kâğıt çıkardı.

“Yarışma için sana formu imzalatmayı unuttum. Gün sonuna kadar postalanmazsa, kısa çocuk filmi kurula teslim edemezsin.”

Herkesçe bilinen dalgın profesör tiplemesi gibi, çekmecesini karıştırıp üç deste kâğıda göz attıktan sonra nihayet başvuru formunu ve zarfı buldu.

“Arkadaşının hâlâ yanında olduğunu görüyorum...silahıyla birlikte,” dedi sesinde belirgin bir hoşnutsuzlukla.

Sam karşılık vermedi, ama Lyra onu savunma ihtiyacı hissetti. “Silah taşınması gerekiyor.”

“Evet. FBI’ın bu tür kuralları olmalı. Umarım dikkatini dağıtmaz. Dikkatini dağıtacağını düşünüyorsan, bu fırsatı başka bir öğrenciye vereceğim.”

“Dikkatimi dağıtmayacak,” diye ona söz verdi Lyra. “Hatta, yarın gidiyor.”

Mahler’in gergin dudakları gevşedi ve adam formu Lyra’ya uzattı. “Yarışmaya katılmana izin vererek sana kötülük ediyor olabilirim. Bir fikir bulmak için sadece iki hafta var – mükemmel bir fikir,” diye düzeltti. “Kendine karşı dürüst olmalısın, Lyra. Kazanma ya da katılma şansın olmadığını düşünüyorsan, çalışmanı teslim etme. Beni zor duruma düşürür.”

“Dr. Mahler, çalışmamı teslim etmeden önce onaylamayacak mısınız?”

“Bunun için zaman yok. Önümüzdeki iki haftanın her dakikasına ihtiyacın olacak. Şimdi o formu doldur ve bugün postala.”

“Evet, öyle yapacağım.”

Lyra kapıdan çıkarken, Dr. Mahler seslendi, “Her satırını doldur. Telefon numaranı yazmamış olmak gibi küçük bir şey yüzünden diskalifiye edilmek istemezsin. Kapıyı arkandan kapat.”

Lyra, Sam’in yüzünün asıldığını görünce, “Dr. Mahler çok sevimli değil mi?” diye sordu.

“Ona yeni bir isim buldum.”

Lyra boş sınıfta bir yere oturup başvuru formunu doldurdu. Pul almak için iki kapı ilerideki ofise uğradı ve gülümseyen sekreter mektubu onun yerine postalamayı teklif etti.

“Merhaba, Lyra.” Büyük bir kutu taşıyan genç bir adam koridorda yanlarından geçti.

“Merhaba, Jeff.”

İşte yine başlamıştı. Sam bu kez saymaya karar verdi. Lyra’yla birlikte binanın çıkışına varana kadar beş erkek genç kadınla sohbet etmeye çalıştı. Samimiyetleri Sam’in canını sıkıyordu, ama nedenini itiraf etmeye hazır değildi. Dostça davranmak dışında, Lyra hiçbirisiyle ilgilenmiyordu.

“Nasıl oluyor da hayatında hiç kimse yok?”

“Olmadığını kim söyledi?”

“Dosyanı okudum, unuttun mu? Oldukça detaylıydı.”

“Başka bir deyişle, Sidney sana hayatımda kimsenin olmadığını söyledi.”

Uzakta gök gürledi. “Haydi. Gidelim.”

Lyra’nın koşmadan ilerleyebileceği kadar hızlı bir şekilde avludan geçtiler. Lyra’nın bacakları uzundu ama adımları Sam’inkiler kadar uzun değildi.

Fırtına geliyordu. Kara bulutlar toplanırken, gökyüzü giderek koyulaştı.

Arabaya vardıklarında, Lyra yolcu kapısına koşup Sam’in kapıları açmasını bekledi. Sam kumandanın tuşuna basmak üzereyken, kapının yanında çamurun üzerindeki ayak izini gördü. Ayak izlerini takip ederek yolcu kapısına ulaştı.

“Ah, lanet olsun,” diye homurdandı Sam. “Lyra, arabadan uzaklaş.”

Sam dizinin üstüne çöküp arabanın altına baktı. Yanıp sönen kırmızı ışığı görünce geri çekildi. “Gidelim,” dedi.

“Nereye?” diye sordu Lyra, onun tuhaf davranışı karşısında şaşırmıştı. Sam kolunu beline dolayıp onu arabanın

yanından uzaklaştırırken, cebinden telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı.

“Sam, kimi arıyorsun?” Lyra ona yetişmeye çalışırken sendeledi.

“Bomba imha ekibini.”

YİRMİ BİR

Neyse ki, Lyra bomba imha ekibi haberini büyütmemişti, muhtemelen birinin arabanın altına patlayıcı bir alet yerleştirmiş olma düşüncesini algılamakta zorlanıyordu. Sonra bombanın tellerle motora bağlı olduğunu ve Sam çamurun üzerindeki ayak izini fark etmemiş olsaydı, ikisinin de şimdi kampüsün birer parçası olacaklarını öğrenirdi. O soluğu bir binanın, Sam başka bir binanın üzerinde alabilirdi.

Çok korkunç düşüncelerdi. Lyra bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı.

Sam onun bomba imha ekibini izlemesi için kalmasına – bunu istediği söylenemezdi – ya da dedektiflerle ortaklık yerde konuşmasına izin vermedi. Kalabalıktan ve karışıklıktan uzak durmasını istiyordu. Hiçbir aracın otoparka girmesine ve otoparktan çıkmasına izin verilmiyordu. Arabalarına ulaşamadıkları için sinirlenen ve okula bu kadar polisi neyin getirdiğini merak eden düzinelerce insan barikatların arkasında duruyordu.

Sam, Lyra'yı güvenli bir mesafedeki küçük bir kafeye götürdü. O bir fincan çay alırken, Lyra bankta oturdu. Bardağı tutmaya çalışana kadar titrediğini fark etmedi. O kendini yakmadan Sam bardağı ondan alıp masaya koydu ve sonra yanına oturup kolunu omuzlarına attı.

“İlk bomban mı?” diye sordu umursamaz bir tavırla.

Lyra onun saçma sorusuna güldü.

“Bu daha iyi,” dedi Sam. “Artık güvendesin, Lyra. Korkma. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Onu kendisine doğru çekerken kolunu okşuyordu. Vücudu sert ve sıcaktı.

“Yanlış anladın, Sam. Korkmuyorum. Kızgınlım, hem de çok kızgınlım. Cevap istiyorum. Çaresiz olmaktan nefret ederim.”

Lyra ayağa kalkmaya çalıştı ama Sam ona izin vermedi. “Birkaç derin nefes al.”

O'Malley ve başka bir dedektif yanlarına gelip kahvelerini içerken sırayla Lyra'ya sorular sordular. Arada biri ya da ikisi tepkisini ölçmek için Sam'e bakıyordu.

Lyra da cevaplar bulmaya çalışıyordu, özellikle de tehdidin ardındaki sebebi bilmek istiyordu, ama kaçamak yanıtlar veren dedektifler sadece üzerinde çalıştıklarını söylüyorlardı.

Lyra onların neyin üzerinde çalıştıklarını merak ediyordu. Elllerinde herhangi bir ipucu var mıydı? Yoksa suçlular kendilerini ele verene kadar onu oyalıyorlar mıydı?

Bir saatlik sorgulamanın sonunda, “Gitmek istiyorum, Sam,” dedi yorgun bir şekilde.

O'Malley ayağa kalktı. “Kısa bir süre içinde sizinle iletişime geçeceğiz. Umarım elimizde yeterli bilgi olur.”

Sam onların uzaklaşmalarını bekledikten sonra, “Bunun senin için ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyorum,” dedi.

“Buradan ne zaman gidebiliriz?”

“Yeni araba bir dakika sonra burada olacak.”

“Sürdüğün arabanın nesi var? Bombayı çıkardılar.”

“O araba artık suç mahalli.”

“Elbette,” dedi Lyra kendini aptal gibi hissederek. O kadar çok suç dizisi izlemişti ki, bunu bilmesi gerekirdi. Belki de sandığı kadar kontrollü değildi.

Bir dakika sonra Sam’in cep telefonu çaldı.

“Araba geldi,” dedi Sam ona.

“Gitmeden önce botlarımızı bagajdan almalıyız.”

“Üzgünüm ama yapamayız,” dedi Sam. “Onlar da –”

“Suç mahallinin birer parçası,” diye cümlesini onun yerine tamamladı Lyra.

“Doğru.”

Gitmek üzere kalkarken, Lyra elini Sam’in koluna koydu. “Sana bir şey olmadığı için çok mutluyum.”

Sam bunun ardından yaptığı şeye inanamadı. Eğilip Lyra’yı öptü. Küçük bir öpücüktü ve Lyra tepki vermeden geri çekildi, ama genç kadının dudaklarının sıcaklığı ve yumuşaklığı onu daha fazla istemesine neden oldu. Ne yapıyordu?

“Gidelim,” dedi kısık bir sesle. “Hâlâ parka kadar arabayı kullanmak istiyor musun?”

“Evet.”

“Peki,” diye kabul etti Sam. “Gideceğiz, ama takip edilmediğimizden emin olduktan sonra. Biraz zaman alabilir.”

“Benim için mahsuru yok,” dedi Lyra. “Ama birer çift bot almak için spor mağazasına geri dönmeliyiz.”

“Hayır, buna gerek yok.”

“Elbette, gerek var,” diye çıkıştı. “O tepeye botlarım olmadan çıkmayacağım, hepatit, ansefalit kapmak istemiyorsan sen de çıkmamalısın.”

Lyra’nın gülümsemesi Sam’in konuşmasına engel oldu. Bu muhteşem gülümseme çok canlar yakabilirdi – ve muhtemelen yakmıştı.

Simsiyah ve parlak araba FBI sürücüsünün deyimiyle rüya gibiydi.

“Özetlememe izin verin,” dedi hevesli genç adam. “Kurşun geçirmez camları ve kapılarında zırları var. Kaportası ve bagaj kapısı güçlendirilmiş ve tekerlerin üzerindeki kanatlar onları vurmaya zorlaştırıyor. Nişancının tekerlere aşağıdan ateş etmesi gerek, ancak bu imkânsız... üzerinden geçmediğiniz sürece.”

“Tank gibi yapılmış, ama endişelenmeyin, 850 beygirlik motoruyla bir yarış arabasından daha güçlü. Bir bombanın bile bu bebeği parçalayabileceğini sanmıyorum,” diye abarttı.

Lyra’ya yolcu kapısını açtı ve Lyra ona teşekkür ettiğinde göz kırptı.

“Bu arabanın içindeyken güvende olacaksınız, Bayan,” dedi kapıya asılırken.

Şoför koltuğuna doğru yürüyen Sam arabaya binmek üzereyken Lyra’nın, “Torpido gözünde ödünç alabileceğim bir silah var mı?” diye sorduğunu duydu.

“Sanmıyorum, ama kartımı verebilirim. Adım Ed. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa...”

Lyra’nın “Bir silaha ihtiyacım var,” demesine izin vermeden Sam kapıyı kapattı.

Silah olmadığından emin olmak için torpido gözünü açtı.

“Silah istiyorum,” diye ısrar etti Lyra. “Herhangi bir silah olur.”

“Hayır.”

“Pekâlâ. Kendi silahımı kendim alırım.”

Sam’in çenesi kasıldı. “Hayır, almayacaksın.”

Lyra gülümsedi. “Peki.”

Sam onun gülümsemesinden hiç hoşlanmadı. “Silah filan almayacaksın. Kendini öldürürsün.”

Ah, lütfen. “Sam, dosyamı okudun – tabii hakkımda gerçekten bir dosya varsa.”

“Var ve okudum.”

“Öyleyse, Teksas’taki bir çiftlikte doğup büyüdüğümü biliyorsun.” Başka bir deyişle, Lyra’nın parçalara ayırıp temizledikten sonra tekrar birleştiremeyeceği ve etkileyici bir isabetle ateş edemeyeceği bir silah yoktu. Ağabeyleri ona nasıl ateş edeceğini öğretmişlerdi ve çiftliği her ziyaret ettiğinde alıştırtma yapardı.

“Ne zaman bir silaha ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Kardeşlerim bana hep böyle söylerdi,” diye açıkladı. “Çingiraklı yılanları öldürmek için, elbette.”

“Burada yılan falan yok.”

“Ah, evet, var. O patlayıcıyı arabaya yerleştiren iki adam kesinlikle yılan.”

Sam bu konuda ona karşı gelemezdi.

“Kemerini tak, Lyra,” dedi Sam kontaktaki anahtarı çevirirken.

Bu arabada yolculuk etmek harika bir histi. Motor mırıldıyordu ve gaz pedalına hafifçe dokunmak bile onları

uçuruyordu. Sam beş farklı otoyola girip bir düzine üst geçitten geçerek labirentleri andıran ara sokaklara saptıktan sonra nihayet kimsenin onları takip etmediğine ikna oldu ve başka bir spor mağazası bulup arabayı park etti.

Neyse ki, mağazada aynı marka botlardan onların numarasında vardı. Lyra ikisi için de çorap seçip tezgaha bıraktı. Onun itirazlarına aldırmayan Sam parayı ödedikten sonra yeni botlarını giyip mağazadan çıktılar. Lyra eteğinin altına giydiği yürüyüş botlarıyla gülünç görüldüğünün farkındaydı, ama yapmak üzere oldukları şey için gerekli bir aksesuardı bu.

“Aç mısın?” diye sordu Sam tekrar yola çıkınca. “Sen ayakkabılarını değiştirirken, satış elemanı sokağın ilerisinde güzel bir sandviççi olduğunu söyledi.”

“Ah, hayır, tepeye tırmanmadan önce yemek yiyemeyiz. Durup sonrası için su almalıyız, ama yemek olmaz. Yiyecekleri midende tutamazsın.”

“Elbette tutarım.”

Kırk beş dakika sonra, Sam birasını viski ve şarapla karıştırmış bir adam gibi öğürüyordu. Berbat koku gözlerinin sulanmasına neden oldu ve Lyra’nın farklı dilde küfrettiğini düşündüğü kelimeler homurdanıp durdu. Arada sırada, “Ah...inanılmaz...” dediğini duyuyordu.

Lyra yasadışı atılan çöplerdeki zehirli atıkların kokusuna alışmaya başladığını itiraf etmeye utandı. Tepenin zirvesine ulaşip öteki tarafa baktıklarında, aşağıdaki bahçeyi işaret etti. “Şaşırtıcı değil mi?”

Sam durup bunu tartışmak istemiyordu. “Acele et,” dedi, “ki buradan bir an önce gidebilelim.”

Sonra tekrar öğürünce Lyra kahkaha attı. “Hâlâ aç mısın?”

“Lyra, işini bitir.”

Rengi değişmeye başlamıştı.

“Peki.”

Fotoğraf makinesi Lyra’nın bıraktığı yerdeydi ve hafıza kartını değiştirmesi sadece bir dakikasını aldı.

“Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim,” dedi Sam.

Anahtarları cebinden çıkarıp bagajı açtı ve ikisi de arabaya yaslanarak ayakkabılarını değiştirdiler. Lyra sırt çantasını açıp küçük metal bir dosya kutusu çıkardı, yeni hafıza kartını dikkatle dosyasına koyup diğerlerinin önüne yerleştirdi.

Sırt çantasının fermuarını çekerken Sam dikkatini çekti. Sam parka giden tek yola dikkatle bakıyordu, başını eğip kulak kesildi. Aniden, “Lyra, arabaya bin. Biri geliyor,” dedi.

Lyra hiçbir şey duymamış olsa da, soru sormadı. Bagaj kapısını kapatıp kapıya koştu. Sam arabayı geri geri çıkarırken, emniyet kemerini yeni takmıştı.

Parka doğru gelen kuru gri bir araba yana yatarak köşeyi döndü ve düz yolda hızını artırıp üzerlerine doğru ilerlemeye başladı.

“Sıkı tutun,” diye emretti Sam.

Bagajda atmak istedikleri çöpler olduğunu düşünerek, “Belki de buraya gelme sebepleri...” diye söze başladı Lyra.

Gri arabanın yolcu tarafından bir el ateş edildi.

“...bizi vurmaktır,” diye cümlesini tamamladı Lyra.

Araba ters yöne doğru ilerlerken neredeyse onların arasını sıyrıyordu.

Sam çoktan telefondaydı ve FBI’a parkın yerini verip onlara ateş eden arabayı tarif ediyordu.

Lyra arka pencereden bakmak için koltuğunda döndü. Arabada en az iki adam olduğunu biliyordu, şoför ve onlara ateş eden yolcu, peki ama daha fazlası var mıydı? Renkli camlar görmesine engel oluyordu.

Sam'in ajanla konuşmasının bitmesini bekledikten sonra, "Sam, plakayı alabilmem için geri dön," dedi.

"Seni buradan götüreceğim."

"Bu fırsatı kaçıramazsın. Parkın sadece tek bir girişi ve çıkışı var ve eğer onları sıkıştırırsan..."

"Hayır. Hayatını riske atamam."

"En azından, tekerlerine ateş et. Ya da benim ateş etme-me izin ver."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"İşte geliyorlar."

Neredeyse görünmez bir şekilde yolun kıvrımına vardıklarında, gri araba aniden etraflarında dönüp onlara doğru hızlanırken aracın arka tarafı savruldu.

"Tank kullandığını unutma," dedi Lyra.

Sam telefonu ona attı. "Pekâlâ. Bir kez geçeceğiz, hepsi bu. Onları olabildiğince parkta tutmaya çalışacağım."

Gri arabadaki adamlar durmaksızın ateş ediyorlardı, ama mermiler hedeflerini ıskalıyordu.

Başka bir hayatta, Sam yarış arabası pilotu olabilirdi. Bir anda rüzgârla yarışırken, gri arabanın arkasına geçmek için aniden döndüler. Cep telefonu elinde hazır olan Lyra plakanın fotoğrafını çekti.

Siren seslerini duyan saldırganlar arabayı geri vitese aldılar ve vites dişlerini kopartarak Sam'in etrafından dola-nıp tepenin üzerinde gözden kayboldular.

Sam onları takip etmedi. Parka doğru gelen iki arabanın

üstünde yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Kenara çekip destek araçlarının geçmelerini bekledikten sonra arabayı girişe doğru sürdü.

“Bekleyip görmek istemiyor musun – ” diye söze başladı Lyra.

Sam onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Bunu sana son kez söylüyorum, tatlım, seni buradan götüreceğim.”

YİRMİ İKİ

Milo hayatının en kötü günlerinden birini daha yaşıyordu.

Sorunları sabah üniversiteye gidip etrafa göz atmaya karar verdiğinde başlamıştı. Birkaç gündür Lyra'yı görmemişti ve onu okulda görebileceğini düşünmüştü. Kalabalığa karışıp dikkat çekmemek için uşak peruğunun perçemlerini kısaltıp ten rengini dengelemek için bronzlaştırıcı losyonun yarısını yüzüne ve kollarına sürdü. Renk güzel bir bronzdu. Yüzünde oldukça iyi durduğunu düşündü, üstelik hassas cildini pek yakmıyordu. Dişlerini beyazlatmakta biraz aşırıya kaçmış olabilirdi. Yine de, üniversite öğrencileri genç oldukları için dişlerinin beyaz olacağını düşünerek denemek istemişti... ayrıca göze batmamayı istiyordu.

Evden çıktığında on yaş genç göründüğüne emindi.

Daha sonra, bronzlaştırıcı losyonun şişesindeki talimatları okuması gerektiğini anladı, çünkü yüzü ve kolları giderek kararıyordu ve turuncu ton daha fark edilir bir hale

bürünüyordu. Bir saat içinde hoş bir bronzluktan korkunç bir mandalinaya dönüşmüştü.

Milo insanların bakışlarına aldırmadan okulda dolaştı. Bir binaya girdi ve öğrencilerin konferans salonuna girdiklerini gördü, ama birinin ona orada ne aradığını sormasından korktuğu için içeri girmedi. Üzerinde kimliği yoktu, ama birinin sorma ihtimaline karşı iyi bir yalan uydurmuştu, kuzenini aradığını söyleyecekti.

Tekrar dışarı çıkıp bir bank buldu ve Lyra'nın geçmesini umarak bekledi. Yüzlerce öğrenci önünden geçti, ama Lyra yoktu. Bank rahatsızdı, o nedenle diğer binaları denemeye karar verdi. Koridorlarda dolaşp aralık kapılardan içeri bakmaya başladı, ama Lyra'dan hiç iz yoktu. Sıkılmaya başlamıştı, pes etmeye karar verdiği sırada dikkatini sınıflardan birinin dışındaki pano çekti. İsmi görünce kalbi hızla atmaya başladı. "Lyra Prescott, Parklar," yazıyordu. Ve yanında parantez içinde, "Paraiso Park," yazıyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Kalın gözlüklü, tuhaf görünen bir öğrenci panoya yaklaştı. Başka bir ilana bakarken Milo'ya dönüp bakmadı bile.

Milo panoya vurup sordu, "Bu liste ne için?"

Kafasını Milo'ya doğru çeviren öğrencinin gözleri kocaman oldu. "Ne?"

"Bu liste ne için?"

Öğrenci gözlerini Milo'nun yüzünden ayırmakta zorlandı. "Bunlar projeler. Şuradaki," dedi bir isme işaret ederek, "alışveriş merkezleri hakkında. Konusu – " Kafasını çevirdi ama yanında kimse yoktu.

Milo koridorda hızla ilerlemeye başladı. Paraiso Parkı. Lyra orada olmalıydı. Muhtemelen parkta dolaşp okul

projesi için düşüncelerini not alıyordu. Oraya sık sık gittiğini düşünüyordu.

Lyra'nın ne tür bir proje hazırladığını merak etti. Proje kulağa sıkıcı geliyordu. Bir park hakkında ne yazılabilirdi ki? Alışveriş merkezi kolay olurdu. Dükkânlar ve yemek katı hakkında yazılabilirdi. Farklı yiyecekleri listelemek bile iki sayfayı alırdı. Ama bir parkın nesi ilgi çekici olabilirdi?

Belki de, söz konusu park bir dönmedolabın, atlı karıncanın ve trenin olduğu türde bir parktı. Öyleyse, sorun olmazdı. Milo trenleri severdi. Zamanını öyle bir yerde geçiriyorsa, o zaman işler yolunda gidecek demektir.

Yeni bir kiralık arabaya ihtiyacı vardı. Büyük şirketleri tercih etmeyip güvenilir bir şirketi seçti. Farklı bir sahte kimlik kullandı ama gişedeki eleman ona bakıp durduğu için bir şeylerden şüphelenmiş olabileceğini düşündü.

Çoğu kiralık araba şirketinin minimum yaş sınırlaması olduğunu bildiği için, "Yaşım yirmi beşin üzerinde," dedi Milo. Belki de çok genç görüldüğü için adam ona yardımcı olmakta tereddüt etmişti.

Görevli kafasını salladı ve nihayet bilgisayara bir şeyler girmeye başladı. "Elimizde sadece birkaç araba kaldı ve hepsi eski model," dedi. "Şehirde bir konferans var."

Milo, üzeri çiziklerle dolu, rengi solmuş mavi bir teneke parçasıyla otoparktan ayrıldı. Arabayı ilk çalıştırdığında motor tekledi, ama sonra ısınıp öksürmeye başladı. GPS'i olmadığı için bir benzin istasyonunda durup harita aldı. En sonunda küçük parkın yerini buldu ve istasyondaki birkaç kişiye oraya nasıl gidebileceğini sordu.

Milo parka yaklaşırken şoke oldu. Park şehrin kötü bir

bölgesindeydi. Emlakçılar müşterilerini daha çok bir geçiş alanına benzeyen sahayla bu muhite çekebilirdi, ama bir kenar mahalleye dönüştüğünden asla bahsedemezlerdi. Her köşe başında, duvarlarında çete işaretleri olan terk edilmiş bir bina vardı ve hâlâ açık olan birkaç dükkânın kapılarında ve pencerelerinde ise parmaklıklar göze çarpıyordu. Milo daha güzel bir kiralık araba bulamadığına sevindi, yoksa parkın içindeyken muhtemelen soyulurdu ve o zaman eve nasıl dönerdi? Neyse ki kullandığı külüstür yığının kimse çalmak istemezdi.

Milo en sonunda parkın girişini buldu ve düz uzun yolda yarım kilometre kadar ilerledi. Yol birkaç kez kıvrıldıktan sonra büyük bir tepeye ulaştı. Ne yazık ki, dönmedolap ya da tren yoktu. Tepenin etrafından döndü. Berbat bir koku alıyordu, ama pencereleri kapalı olduğu ve klima çalıştığı için kokunun motordan geldiğini sandı.

Lyra'dan ya da başka bir insandan iz yoktu, ama Milo bir süre beklemeye degeceğini düşündü. Lyra ortaya çıkabilirdi. Etrafında dönüp arabasını saklayabileceği iyi bir yer arayarak parkın girişine doğru gitti. Dalları kamuflej için kullanmayı düşündü, ama bu çok fazla zaman ve çaba gerektirirdi. Terk edilmiş park barınakları yeterince korunma sunmuyordu. Arkasına arabayı saklayabileceği kadar büyük bir çöp yığını vardı, ama yığının etrafındaki sivri nesnelerin tekerleri patlatmasından korktu. En sonunda arabasını parkın girişinin karşısındaki sokakta yanmış bir evin arkasına bırakmaya karar verdi.

Arabayı gizledikten sonra, saklanabileceği bir yer bulmak için parka döndü. Lyra'yı izleyebileceği avantajlı bir konum bulmak istiyordu, hatta eğer yeterince yakınsa ve

yalnızsa, onunla konuşmaya bile çalışabilirdi. Bu kez hazırlıklıydı. Bahçe satışında ona gülümsediğinde aralarında güçlü bir bağ hissetmişti ve onun da bunu hissettiğine emindi.

Sıcak bir sabahtı ve her adımda koku daha da güçleniyordu. Neredeyse tepenin eteğine varan Milo yolda durmuş alnını silerken bir arabanın yaklaştığını duydu. Nereye saklanacaktı? Nereye saklanacaktı? Hızla yukarıya çıkamazsa tepeye saklanamazdı. Daire çizdi. Araba kısa bir süre içinde yolun kıvrımına varacak ve ortaya çıkacaktı. Sol tarafında kuru çalılar vardı, panik içinde kuru çalılar arasına saklandı.

Koku felaketti. Yüzü berbat bir şeye gömüldü. Gömleğinin koluyla sildikten sonra gömleğini kaşlarına kadar yüzüne çekti.

Parka gelen Lyra mıydı? Onu tekrar gördüğü sürece her şeye katlanabilirdi. Araba durdu, Milo, kapılarının açılıp kapandığını duydu. Kuru otlar ve çalılarla kaplı çöplüğün içinde sinen Milo yakalanmaktan korktuğu için kafasını kaldırma riskini göze alamadı.

Birden torpido gözüne sakladığı silahı hatırladı. Silahı olmadan aşkını nasıl koruyabilirdi? Hiç düşünmemiştir. Aptal, dedi kendi kendine. Aptal.

Birkaç dakika boyunca çıt çıkmadı, sonra uzaktan bir erkek sesi duydu, arabaya yakındı. Yanında biri vardı. Milo bir kadın sesi duyduğunu sandı. Birkaç dakika konuştuktan sonra tekrar arabaya bindiler. Milo, Lyra'nın başka bir adamla arabada olup olmadığını bilmemeye dayanamadı. Gizlice baktı. Arabanın yolcu tarafı ona doğru dönüktü ve

işte Lyra oradaydı, ön camdan dışarı bakıyordu. Milo'nun kalp atışları hızlandı. Lyra başını biraz çevirirse, yüzü ona dönük olacaktı.

Acı acı bağırان tekerler onlara doğru başka bir arabanın geldiğine işaret etti. Milo bakmak için doğrulmaya başladı, ama sonra silah sesi duyunca yine çöplerin arasına sindi. Biri Lyra'nın arabasına ateş ediyordu. Charlie! Charlie ve yardımcısı Stack olmalıydı. Aptal serseriler. O ikisinin hiç adabı yoktu. Lyra'nın Paraiso Park projesini nasıl öğrenmişlerdi? Milo muhtemelen onunla aynı şekilde öğrendiklerini düşündü.

Silah sesi giderek yaklaşıp arttı. Mermilerden biri yakınındaki çürümüş bir muz kabuğuna isabet edince Milo kafasını eğdi. Lyra'nın canını yakarlarsa, onları öldürecek-ti. Silah sesleri, tiz sesler çıkaran tekerler ve gürleyen motorlar duydu. Sirenler yanıp sönerек yanından geçerken her şey sona erdi.

Milo kafasını kaldırdı. Hiç kimseyi göremeyince, çöp yığınının arasından çıkıp arabasına doğru koştu. Terk edilmiş binadan uzaklaşırken, ellerinin titremesine engel olmak için direksiyonu sıkıca tuttu. Lyra saldırganlar tarafından vurulmaktan kıl payı kurtulmuştu ve Milo bu yüzden derin bir suçluluk duyuyordu. Aşkını büyük bir tehlikeye atmıştı. Hepsi onun suçuydu. Bay Merriam'a Lyra'dan hiç bahsetmemeliydi.

Gözleri doldu. Milo'nun Lyra'yı kurtarmasının tek yolu, ondan vazgeçmekti.

YİRMİ ÜÇ

İyi haber Sam'i ve Lyra'yı öldürmeye çalışan iki adamın tutuklanmış olmasıydı. Kötü haber ise, Lyra'nın evine giren iki adamın onlar olmamasıydı.

Sam, Lyra'yı adamların tutulduğu polis merkezine götürdü. Tek tarafı aynalı bir camın arkasında küçük bir odada beklerken, Sam diğer iki ajanla konuşmak için koridora çıktı. Arabayı getiren adam, Ed onu görünce içeri girdi.

"Arabaya baktım, tek bir mermi bile isabet etmemiş. Serseriler ya kötü nişancı ya da Ajan Kincaid onlar için fazla hızlıydı." Kafasını sallayarak tekrarladı: "Tek bir mermi bile."

Sam, Lyra'nın arkasından yaklaşıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Onları getiriyorlar mı? Hazırlar mı?"

"Evet, herhangi bir şey söylediler mi?"

"Evet. Avukat istiyorlar."

İki adam sorgulama odasına alındı. Henüz yerlerine bile oturmamışlarken, Lyra, "Onlar evime giren adamlar değil," dedi.

“Emin misin?” diye sordu Sam. “Bana maskeli olduklarını söylemiştin.”

Lyra camdan tekrar baktı. “Maskeliydiler,” dedi, “ama bu adamlar çok daha kısa boylu ve kilolu. Biber gazı spre-yi sıkıttığım adamın gözleri kapkaraydı ve boyu en az bir doksandı. Neredeyse senin kadar uzun boyluydu,” diye ekledi. “Diğeri de uzun boyluydu, ama zayıftı. bu ikisi,” diye karşısındaki masada oturan adamlara başıyla işaret etti, “çok daha kısa boylu ve gözlerinin rengi ise... aynı adamlar değiller.”

“Max Sidney ile buraya geliyor. Seslerini tanıyacak kadar onların yanında bulundu.”

“Bunlar kim? Kimlikleri var mı?”

“Önemi yok. İkisi de sistemde. Flynn çetesinin üyeleri.”

“Daha önce hiç duymadım.”

“Michael Flynn adında yerel bir mafya babasının infazcıları.”

“Benden ne istiyorlar? Tüm bunlara neden olmak için ne yaptım?” Lyra kollarını göğsünde birleştirip pencereye doğru bir adım attı. “Oraya gidip onlara sormak istiyorum.”

“Senden hiçbir şey istemiyorlar. Onlar için sen sadece bir işsin.”

Lyra geri çekilip Sam’e baktı. “Bir iş mi?”

“Onlar kiralık katil, Lyra.”

“Öyleyse, Tanrı’ya şükür hapisteler.”

Sam kafasını salladı. Lyra’ya bu adamları gönderen her kimse daha fazlasını göndereceğini söylemedi. Saate bakıp, “Lyra, neredeyse beş olmak üzere ve açlıktan ölüyorum. Gidelim,” dedi.

Lyra, Sidney gelene kadar beklemek istiyordu, ama onun da midesi guruldamaya başlamıştı. O ve Sam kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişlerdi. Patlayıcılardan kurtulmak, mermilerden saklanmak ve polis merkezinde ifade vermekle o kadar meşgullerdi ki, yemek yemeyi düşünmeye fırsatları olmamıştı.

Kadının biri kapıyı açıp kafasını içeri uzattı. "Ajan Kincaid? Size bir telefon var."

"Burada kal. Hemen dönerim."

"Akşam yemeğini ben hazırlıyorum," dedi Lyra.

"Yemek pişirebiliyor musun?"

"Pek sayılmaz ama yemeği ben hazırlayacağım."

Sam dışarı çıkana kadar bekleyen Lyra, cep telefonunu çıkarıp Noel restoranını aradı.

"Merhaba, Tim, ben Lyra. Sipariş vermek istiyorum."

"Ödeme aynı kredi kartıyla mı olacak, tatlım?" dedi hattın öteki ucundaki ses.

Lyra, "Evet," diye yanıtlayıp Noel'in spesiyallerinden birkaçını sipariş etti. "Yarım saat sonra gelip alırım."

Sam geri döndü. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Bir şey dışında, sanırım benden çok iyi bir polis memuru olurdu. Sadece suçlu olduğunu bildiğim çok sayıda şüpheliyi vurmaktan başımı derde sokabilirdim."

Sam ona kapıyı açtı. "Yerinde olsam, bunu başvuruma yazmazdım."

Eve dönmeden önce Sam bir kez daha takip edilmediklerinden emin oldu.

"Yolu biraz uzatmak zorundayız."

Lyra ona yolu tarif etti. "İşte orada, köşede. Yan taraftaki otoparka gir, lütfen."

Restoranı arayıp, “Geldik,” dedi.

Çok fazla beklemek zorunda kalmadılar. Aşçı önlüğü giyen iri yarı bir adam iki büyük poşetle arabaya geldi.

“Bagajı aç...aah, hayır, açma,” dedi Lyra. “Kokmuş botlarımız orada. Yemekleri arka koltuğa koymak zorundayız.”

Arabadan inip arka kapıyı açtı. Tim poşetleri içeri yerleştirip kapıyı kapattı ve Lyra’yı iki yanağından öptükten sonra hemen içeri döndü.

“Fransız mı?” diye sordu Sam.

“Hayır.”

“O zaman neden seni iki yanağından öptü?”

Lyra gülümsedi. “Beni seviyor.”

“Seni bu şekilde öpmesine izin vermemelisin,” dedi Sam.

Lyra gözlerini devirdi. “Tim benim arkadaşım.”

“Kaliforniya’nın yarısı senin arkadaşın,” dedi Sam.

“Rooney’nin kimin adına çalıştığını öğrenebildin mi?” diye sordu Lyra birden bahçe satışını hatırlayarak.

“Evet.”

“Neymiş?”

“Merriam adında bir adam için çalışıyormuş,” diye yanıtladı Sam. “Rooney onun için para aklamış. Bir süredir Merriam’ı takip ediyorduk.”

“Ne iş yapıyor?”

“Büyük bir tahsilat şirketi var.”

Garaja girdiklerinde, Sam, “Yemek harika kokuyor,” dedi.

Lyra iki poşeti içeri taşıırken, Sam botlarını havalandırmak için garajın duvarının dibine koydu. Sırt çantasını o içeri taşıdı.

“Akşam yemeğini hazırlamaktan kastın bu mu?” diye sordu sırtarak.

“Isıtıyorum,” dedi Lyra ve tek kaşını kaldırarak kaplardan birini poşetten çıkardı. “Böylelikle, yemeği ben hazırlamış oluyorum.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, teşekkürler, sanırım halledebilirim.”

“Birkaç telefon görüşmesi yapacağım.”

Sam’in üst kata çıkması Lyra’nın konuşmasını duymasını istemediğini gösteriyordu. Belki de kız arkadaşıyla konuşacaktı. Lyra, Sam’e kız arkadaşının olup olmadığını hiç sormamasının tuhaf olduğunu düşündü. Ama artık önemi yoktu. Sabah Sam gitmiş olacaktı. Ve kendine bundan memnun olduğunu hatırlattı.

Sidney, Lyra masayı kurarken aradı ve göz altına alınan iki adam hakkında uzun uzun konuştular. Lyra ona parktaki silahlı saldırı hakkında tüm detayları verdi ve Sidney yüzlerce soru sordu.

“Flynn’in serserileri seni nasıl buldu? Seni takip mi ediyorlardı?”

“Hayır. Birilerinin bizi takip etmiş olması imkânsız. Sam bundan emin oldu.”

“Öyleyse parkta olduğunu nereden biliyorlardı? Hedef sen olmayabilirsin. Belki de hareket halindeki araçtan açılan sıradan bir ateşti.”

“Bu sıradan bir saldırı değildi, Sidney. Bize ateş etmek için oradaydılar. İlk kez yanımızdan geçip iskaladıklarında geri dönüp tekrar denediler.”

“Bu orada olacağını bildikleri anlamına geliyor. Film projeni başka kim biliyor?”

“Bunu herkes öğrenebilir. Sınıfımdaki öğrencilerin çoğu, laboratuardaki teknisyenler...sayısız insan. Hatta proje konu başlıklarımız sınıfın dışındaki panoya asıldı – herhangi biri görmüş olabilir. Ah, ayrıca geçen hafta Mia’nın partisine gitmiştik, unuttun mu? Birçok kişiye filmimden bahsettim. Sonra, elbette, Belediye Binası’ndakiler, halk kütüphanesindeki referans kütüphanecileri, arşivciler – ”

“Pekâlâ,” dedi Sidney onu durdurmak için. “Anlıyorum. Herkes bilebilir. Ama oraya hangi gün ve hangi saatte gideceğini herkes bilmiyordu.”

“Bu doğru. Yakınlarda bir yerde beklemiş olmalılar.”

“Polis kiralık katiller olduklarını mı söyledi?”

“İşlerinde pek iyi değiller,” dedi Lyra. “Mermiler arabamıza isabet bile etmedi.”

“Bunu hafife alma. Konuşmuyorlar, ama Max kimin adına çalıştıklarını öğrenmenin an meselesi olduğunu söylüyor.”

“Bu iyi.”

“Kalıp sorgulamayı izlemek istedim ama Max gitmemiz gerektiğini söyledi. Kendinden çok...emin.”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Yeterince değil...bilirsin. Ya Sam?”

“Yarın erkenden gidiyor, o yüzden ona veda yemeği hazırlıyorum.”

“Luigi’den mi yoksa Noel’den mi?”

Lyra güldü. “Noel’den.”

“Yine de bir korumaya ihtiyacın var.”

“Yarın sabah yeni biri gelecek.”

“Sam neden gidiyor?”

“Başka işleri var. Genelde bu tür işler yapmıyor. Alec’e iyilik yapmak için yardım ediyor.”

“Tuhaf konuşuyorsun... gerginsin. Sesinden anlayabiliyorum.”

“Sadece yorgunum. Akşam yemeği soğuyor. Yarın konuşuruz.”

“Kendine iyi bak.”

“Sen de.”

Lyra yemeği masaya koyduktan sonra Sam’e haber vermek için üst kata ıktı.

Kapıyı tıklattı. “Sam?”

“Evet?”

Lyra, kapıyı açıp içeri bakmak gibi bir hata yaptı. Duştan yeni çıkan Sam kalçasındaki havluya doğru düzgün sarınamamıştı. Göğsündeki ve bacaklarındaki su damlları parlıyordu.

“Akşam yemeği hazır.” Lyra’nın sesi boğuk ıktı.

Aceleyle aşağı inerken ayağı takıldı, tırabzanlara tutunmasaydı bir yerini kırabilirdi. Merdivenlerde ayaklarının çıkardığı ses dengesini kaybetmiş bir fili andırıyordu. Sam’i yarı çıplak görmemiş olsaydı, ayağı takılmazdı. Ama onu görmüştü ve o görüntüyü aklından çıkarmak uzun zamanını alacaktı. Sam’e bakmak bile boğazının kurumasına neden oluyordu.

Bir erkek nasıl bu kadar kusursuz olabilirdi?

Sam kaslarını saran beyaz tişörtü, rengi solmuş kot pantolonu ve yumuşak deri ayakkabılarıyla içeri girdiğinde, Lyra fırındaki yemeği çıkartıyordu.

Mutfak küçüktü. Lyra fırının kapağını kapatıp sıcak tepsiyi başının üzerinde tuttu ve Sam’in geçebilmesi için sırtını buzdolabına yasladı.

“Biftek mi, tavuk mu?” diye sordu.

“Sen hangisini istiyorsun?”

“Tavuk.”

Yemek sırasında havadan sudan sohbet edip aileler ve evleri hakkındaki teorilerini paylaştılar. Sam’in yaşadığı tüm o egzotik yerleri duyduktan sonra, Lyra hayatının oldukça sıradan ve sıkıcı olduğunu düşündü, ama o Sam’in anlattıklarıyla nasıl ilgilendiyse, Sam de çiftlik, büyükannesi ve film yapımcısı olma hayalleriyle ilgili anlattığı şeylerle oldukça ilgilenmiş görünüyordu.

Sam bir kez bile eşinden bahsetmedi ve Lyra burnunu sokmaktan korktuğu için onun hakkında hiçbir şey sormadı. Lyra, Gigi’ye tekrar evlenip evlenmeyeceğini sorduğunda ona söylediklerini hatırladı: sadece tek bir gerçek aşk vardı. Belki Sam de eşi hakkında böyle düşünüyordu.

Lyra salatasını karıştırdı, tavuk göğsünden küçük bir parça kesip geri kalanını aralarındaki tabakta bıraktı. Sam akşam yemeğini bitirip tavuğu ve sebzeleri silip süpürdü.

“Harika bir yemekti,” dedi.

“Teşekkür etmek için sana veda yemeği hazırlamak istedim, yeterince zaman olsaydı, büyükannemin yemeklerinden birini yapardım. Ailedeki asıl aşçı odur. Sana yemek yapamamış olması çok kötü.”

“Belki bir gün yapar.”

“D.C.’yi ziyaret etmedikçe, sanmıyorum.”

“Ya da İskoçya’yı.”

Lyra kalkıp tabaklarını lavaboya götürdü. Sam boş yemek tabağıyla gelip, “Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum,” dedi.

Lyra arkasını dönüp lavaboya doğru eğildi. “Neyi?”

“O lanet olası tepeye her gün inip çıkmanı. O koku... günde üç kez duş alırdım ben.”

“Aslına bakarsan, günde iki kez duş alıyordum,” diye düzeltti Lyra. “Ve ikinci duşumu almak üzereyim. Hep kokunun saçıma sindiği hissine kapılıyorum.”

Sam öne doğru eğildi. “Harika kokuyorsun.”

Lyra bulaşık makinesini doldurmaya başladı, Sam ona engel oldu. “Bana bırak.”

Lyra karşı çıkmadı. Muhtemelen psikolojikti, ama tepeden bahsetmek bir an önce temizlenmek istemesine neden olmuştu.

Saçlarını yıkayıp kuruttuktan yirmi dakika sonra kendini daha iyi hissetti. Terk edilmişlik hissi hariç. Kendi kedi-ne Sam gittiğinde her şeyin daha iyi olacağını söyledi. Sam gereksiz bir şekilde dikkatini dağıtıyordu. Yine de, bu son geceleriydi ve Lyra onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu...onu öpmüştü.

Pamuklu pijamalarını ve sabahlığını giydi ve yatağındaki yastıklara yaslanıp televizyonunu açtı.

Sam kapısını tıklattı. “Müsait misin?”

“Sayılır.”

Sam kapıyı açıp içeri girdi. “Çalışıyor olabileceğini düşündüm.”

“Bu gece değil.”

“Parkla ilgili belgeselinin fazladan bir kopyası var mı? Yoksa evinde mi?”

“Ekstra kopyalar sırt çantamda ve hafıza kartları da var. Film ayrıca dizüstü bilgisayarımda. Neden sordun?”

“İzlemek istiyorum.”

“Laboratuarda izlemiştin, değil mi?”

“İzledim, ama aklımda başka şeyler olduğu için dikkat edemedim.”

“Peki.” Lyra kalkmaya yeltendi, ama Sam ona olduğu yerde kalmasını, dizüstü bilgisayarını ve sırt çantasını ona getireceğini söyledi. Lyra birden kendini korunmasız hissetti; filmin sıkıcı olacağını, anlatırsa daha iyi olacağını söylemek ya da hızlandırması gerektiği gibi bahaneler saymak istedi...

Sam dizüstü bilgisayarını ona verdi. “Benimle izlemek ister misin?” diye sordu.

Lyra’ya düşünmesi için fırsat vermedi. “Kenara kay,” dedi ve onun yanına oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını yatağa uzattı.

“Sıkılacaksın,” diye uyardı onu Lyra. Arkasına koyması için ona bir yastık verdi.

“Sıkılmayacağım.”

“Çok uzun değil.”

Lyra Sam’in yanına yanaşıp dizüstü bilgisayarında videoyu açtı ve sonra bilgisayarı onun kucağına itti.

“Bana kalırsa – ”

“Endişelenmeyi bırak.”

“Bana neden tekrar izlemek istediğini söyle.”

“Tepe bende bir izlenim bıraktı,” dedi Sam. “Parkı kendi kişisel çöplükleri gibi kullanan aşağılık insanların plakalarını aldığını fark ettim. Şimdi yüzlerinin görünüp görünmediğine bakmak istiyorum.”

“Ah, görünüyor,” dedi Lyra. “Neredeyse hepsi bir noktada dönüyor ve eğer görüntüyü durdurursam, onlara yakından bakabilirsin.”

“Öyle mi?” Sam kafasını çevirip ona gülümsedi. O ka-

dar yakındı ki, gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyordu. Zümrüt, diye içinden geçirdi. Zümrütler kadar parlaktı.

“Bunu nasıl başardın?”

“Her şey kameranın açısıyla ilgili.”

“Hazır mısın?” diye sordu Sam.

Kafasını sallayınca filmi başlattı.

İkisi de belgesel boyunca hiç konuşmadı. Lyra eleştirel bir gözle izledi. Sesin boğukluğunu duyunca suratını buruşturdu. Neden aynı anda hem doğuya hem batıya bakan iki kamera kullanmamıştı? Ve neden anlatımın uzayıp gittiği yerlerdeki kusurları fark etmemişti?

Filmin harika olduğunu düşünen Sam bu düşüncesini dile getirdi.

“Neden izlerken bu kadar gerildin?” diye sordu.

“Sen izlediğin için gerildim,” diye itiraf etti Lyra.

Sam güldü. “Belgeseli başkalarının izlemesi için hazırladığını sanıyordum. Bu kadar berbat bir şeyi açığa çıkarmak istemenin sebebi bir şeyler yapılmasını istemen değil mi?”

“Evet ama yanlarında oturup yorumlarını dinlemedim.”

Sam dizüstü bilgisayarını kapatıp yatağın yanındaki masaya koydu. Bir süre sessizce düşündükten sonra, “Projeni o parkta yaptığını bilen insanlar arasında sana sorular soran, özellikle ilgi gösteren biri oldu mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Lyra.

“Evine giren adamlar bunu öğrenmiş olabilirler mi?”

“Olabilirler. Evin her yanında dosyalarım ve not defterlerim vardı. Parkın ismini görmüş olabilirler. Sidney notlarımı karıştırdıklarını söyledi, ayrıca tepenin kirletilmeden önceki ve sonraki hallerinin fotoğrafları vardı.”

“Oraya gidip geldiğin sırada seni takip etmiş olabilirler.”

Takip edilme düşüncesi Lyra’nın tüylerini ürpertti. “Birkaç kez başka birinin orada olduğunu düşündüm,” dedi, “ama hayal gücüm olduğunu sandım. Park öylesine ıssız bir bölgede olduğu için gergindim.”

“Bu filmi buradaki FBI ofisine ve D.C.’deki ofisime göndermek istiyorum.”

“Tepenin temizlenmesi için bir şey yapılır mı?”

“Ah, elbette, eğer doğru ellerde olursa.”

Lyra bunu duyduğuna sevindi. “Güzel.”

Sam dosyayı gönderdikten sonra, “Bu yeterli olmalı,” dedi. Dizüstü bilgisayarını Lyra’ya verip gitmek üzere ayakkabılarını giydi, ama Lyra’ya bakınca, midesi düğümlendi. Yapmak istediği en son şey o kapıdan dışarı çıkmaktı.

Neredeyse çıkmak üzereyken Lyra ona seslendi. “Sam?”

Sam arkasını döndü. “Evet?” diye sordu sabırsızca.

“Yardıma ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum.”

Neredeyse umursamaz bir şekilde, “Önemi yok. Alec benden istediği için buradayım,” dedi Sam.

“Biliyorum, ama – ”

“Kim olsa aynı şeyi yapardım.”

“Ben sadece – ”

“Lanet olsun, Lyra, buradan gitmeliyim.”

Sam’in öfkesi Lyra’nın kendi öfkesini tetikledi. “Öyleyse, git. Benden uzaklaşmak için sabırsızlandığını biliyorum.”

Odada ilerleyip Sam’in karşısında durdu.

“Git,” dedi tekrar. “Seni hiç özlemeyeceğim.”

“Öyle mi?” dedi Sam onu kollarına alırken.

YİRMİ DÖRT

Sam'ın uzun vedalara inandığı çok açıktı.

Lyra'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını onun-
kine yaklaştırıp dudaklarını zaptederek dilini diline sürdü.
Onu tamamen keşfetmek, her yerini öpmek ve ona tama-
men sahip olmak istiyordu. Dili Lyra'nın ağzına girip çı-
karken öpücük derinleşip şehvetli bir hal aldı. Lyra kolla-
rını onun boynuna dolayıp parmaklarını saçlarının arasına
soktu. Ona sarılıp tadına baktı ve tutkuyla titrerken tüm
düşünceleri unuttu.

Kafasını kaldırdığında, Sam bakışlarını onun yüzünde
dolaştırıp baş parmağını yavaşça dolgun dudaklarının üze-
rinde gezdirdi.

“Beni özleyeceksin, tatlım,” dedi boynunu öperken.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Lyra nefes nefese. Ke-
limeler ağzından zor çıktı. Sam kulak memesini emerken
konsantre olamıyordu. İçini çekti. Sam onun kulak me-
mesinden boynunun başlangıcına doğru öpücükler bırak-
tı.

“Tenin çok yumuşak,” diye fısıldadı Sam. Onun sıcak ve tatlı nefesi Lyra’nın içini ürpertti. Dili tenini gıdıklayınca, genç kadın tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Sam elini onun pijamasından içeri sokup sırtını okşadıktan sonra beline geçti. Dudaklarını tekrar ele geçirirken, parmaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Geri çekildiğinde, o da Lyra kadar düzensiz nefes alıyordu. Lyra kontrolün hâlâ elinde olduğunu düşünürken, aşağı bakınca düğmelerinin açılmış olduğunu gördü.

“Kalbin çok hızlı atıyor,” dedi Sam elini üzerine koyarken. “Gümbürdediğini hissedebiliyorum.”

Sam ona daha yakın olmak istiyordu. Geri çekilip tişörtünü başının üzerinden çıkardıktan sonra yere attı ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Lyra ellerini iterek onu durdurdu. Gözlerinin içine bakarak, parmaklarını pantolonunun belinden içeri sokup yavaşça düğmeleri gözdü, parmakları yıkıma neden oluyordu. Acı verici yavaşlığı kasıtlıydı ve Sam’i deli ediyordu.

“Çok yavaş,” dedi kısık bir sesle.

Sam arka cebinden bir prezervatif çıkarıp komodinin üzerine bıraktıktan sonra soyundu.

Hiç utangaç değildi. Onun biçimli vücuduna bakan Lyra nedenini anladı.

Genç adam Yunan bir savaşçı gibiydi, kasları göğüslerinden bacaklarına kadar uzanıyordu. Lyra onun gücünü hissedebiliyordu.

“Sıra sende,” dedi Sam.

Lyra da utanmadı, ama kendini korunmasız hissetti, Sam’in de onun vücudunu beğenmesini istiyordu. Üstünü çıkarıp yatağa attıktan sonra pijama altının belindeki

kurdeleyi çözdü. Kumaş ayaklarının dibine düştü. Artık tamamen çırlçıplaktı, pijamasının içinden çıkıp Sam'e doğru döndü ve onun tepkisini bekledi. Yanaklarını sıcak bastığını hissedebiliyordu ve kızardığını düşündü.

Tutku içine saplanırken, Sam'in çene kası seğirdi. Uzun ve boğuk bir nefes verdi. "Ah, Lyra...çok güzelsin." Sesi titredi.

Uzanıp Lyra'yı kendisine doğru çekti. Yumuşak göğüsleri göğsüne değdi ve içinde dolaşan his ihtiyacını daha dayanılmaz hale getirdi.

Lyra yanağını onun göğsüne sürttü. Baş döndürücü kokusunu içine çekerken, sarı tüyleri tenini gıdıkladı. Yukarı uzanıp genç adamın çenesinin altını ve sonra boynunun başlangıcında nabzını öptü.

Sam hareket etmeden duramadı. Lyra açlıkla onu öperken, genç kadını yatağa yatırıp vücudunu vücuduyla örttü. Ağırılığıyla onu ezmemeye özen göstererek kollarının üzerinde dengesini korudu.

Gözlerine bakarak fısıldadı. "Bana neden hoşlandığını söyle."

"Bundan," diye yanıtladı Lyra dudaklarını onunkilere değdirerek. "Bu hoşuma gidiyor."

Onu iyice öpüp diliyle ağzını keşfe çıktı. Omuzlarından tuttu. Vücudu sıcak çelik gibiydi. Her öpücük bir öncekinden daha ateşliydi.

Sam yavaşlamaya çalıştı. Eğer Lyra onu deli etmeye çalışıyorsa, bu konuda kesinlikle başarılıydı.

"Bu hoşuma gitti," dedi Sam. Lyra'nın göğüslerine varana kadar yavaşça aşağıya doğru indi. Genç kadının göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü ve her iki göğsünü de

yaladı. Lyra'nın yaptığı şeyden hoşlandığını biliyordu, çünkü genç kadın huzursuzca ona doğru hareket edip sırtını yukarı kaldırıyordu. Sam aşağıya inip göbek deliğinin etrafına öpücükler kondurdu ve Lyra haykırıp tırnaklarını omuzlarına geçirene kadar aşağıya indi. Yatağa uzanıp onu üzerine çıkardı ve neredeyse vahşi bir şekilde öptü.

"Seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Henüz değil," derken Lyra kendi sesini tanıyamadı.

Sam'in kontrolü ondan önce kaybetmesini istiyordu. Dişleriyle onun kulağını sıkıştırdı ve altında kasıldığını hissedince gülümsedi. Sert karnını okşadı, aşağı doğru indi ve dokunup öpmeye devam ederek inmeyi sürdürdü. Sam onu kavrayıp sırt üstü çevirdi. Hareketleri sertti ama tutkusu ondan aşağı kalmıyordu. Bacaklarını araladığında, Lyra ellerini onun ensesinde kenetleyip beklentiyle titredi.

Sam genç kadının bacaklarının arasına yerleşti, onu hissetmek mahvolma sebebiydi. Yavaşça ona süründü ama aniden nefesini içine çektiğini duyunca durdu. Yan tarafına dönüp komodine uzandı.

Lyra'yı kollarının arasına aldığı anda nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Genç kadın ona kendini harika hissettiriyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Ağır-dan alıp zevki uzatmaya çalıştı, ama fazla dayanamadı. Geri çekilip tekrar hamle yaptı. Lyra bacaklarını onun etrafına dolayınca daha hızlı, sert ve kontrolsüz bir şekilde gidip gelmeye başladı. Daha önce hiçbir kadın Sam'e böylesine saf bir tutku yaşatmamıştı. Bu tutku onu tüketmekle tehdit ediyordu. Tekrar tekrar hamle yaparken duramıyor ve hızını ayarlayamıyordu.

Lyra da kontrolünü yitirmişti. Doyuma ulaştığında tüm

vücudu kasıldı ve mutlulukla haykırdı. Onun canını mı yakıyordu? Lyra tırnaklarını Sam'in sırtına geçirip vücudunu ona doğru yaklaştırarak karşılık verdi.

Lyra'nın orgazmı Sam'inkini tetikledi. Zevk dalgaları üzerine vurdu. Daha önce bu tür bir şey yaşamamıştı. Tüm gücünü tüketmişti, genç kadının üzerine yığılıp başını onun boynuna gömdü. Kesik kesik soluyordu, kalp atışlarının normale dönmesi biraz zaman aldı.

Vücutları terden parlıyor ve kalpleri aynı anda gümbür gümbür atıyordu.

En sonunda Sam, Lyra'nın üzerinden kalkacak enerjiyi kendinde buldu. Hiçbir şey söylemeden kalkıp banyoya gitti. Suyun aktığını duyunca Lyra onun duş aldığını sandı, ama birkaç dakika sonra genç adam yatağa döndü.

Lyra yüz üstü dönmüş ama üzerini örtmemişti, bu Sam'in çok hoşuna gitti. Vücudundan ve ondan utanmaması güzeldi.

Genç kadının omzuna dokundu. "Lyra?"

Lyra kafasını kaldırdı. "Evet?"

"Performans değerlendirmesi ister misin?"

Lyra bir şey söylemek üzere ağzını açtı, ama sonra kapattı. "Ne?" diye sordu.

"Performans değerlendirmesi. Nasıl bir performans gösterdiğini bilmek istersin, değil mi?"

Lyra ne söyleyeceğini bilemedi. Dirseğinin üzerinde doğrulup gözlerini kısarak Sam'e baktı. Şaka mı yapıyordu? Sonra onun gözlerindeki ışıltıyı fark etti. Tamam, bu oyunda varım, diye içinden geçirdi.

"Evet, lütfen. Değerlendirmeni duymayı çok isterim. Nasıldım? Geliştirme ihtimalim var mı?"

Sam yanına uzanıp başının altına yastığı aldıktan sonra, “İstekli oluşuna yüksek puan veriyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Ve çaba harcadığın da bir gerçek.”

“Öyle mi?”

“Elbette,” dedi Sam. “Tekniğin kesinlikle ortalamanın üzerinde.”

Eğleniyor gibiydi. Gülümsemesi yavaş ve pişmanlıktan uzaktı.

“Daha iyi olabileceğimi mi söylüyorsun?” diye sordu Lyra.

“Sana bu konuda yardım edebilirim.”

“Bu çok iyi olur,” dedi Lyra gülümseyerek. “Şimdi performansını değerlendirme sırası bende.”

Sam kendisini hazırlamak istercesine ellerini birleştirip, “Pekâlâ,” hazırım,” dedi.

Lyra onun üzerine çıktı. “Isınma için hiç fena değildin.”

YİRMİ BEŞ

Tükenmişti. Lyra sabahın ikisinde derin bir uykuya daldı, ama beşi biraz geçte Sam'in boynunu öpmesiyle uyandı.

Bu adamın insanüstü güçleri olmalıydı. Ona kaç kez uzandığını unutmuştu. Üç mü? Dört mü? Kendine karşı dürüst olması gerektiğini düşündü. Kendi de istemişti. Yine de...biraz uyuması gerekmiyor muydu?"

"Sam?" diye mırıldandı.

"Hımm?"

"Ne yapıyorsun?"

"Veda seksi için seni uyandırmaya çalışıyorum."

"Veda seksi yapmamış mıydık?"

Lyra, Sam'e bakabilmek için kollarının arasında döndü, tam ona doyumsuz olduğunu düşündüğünü söyleyeceken, genç adamın sıcak vücudu, uykulu gözleri ve çekici dudakları fikrini değiştirdi. Onu öptü. Belki kendi de doyumsuzdu.

Sevişmeleri acelesiz değil, çılgınca ve şiddetliydi. Sam ona karşı şefkatliydi, ama Lyra onun içindeki açlığı hissedebiliyordu. Çözüldüğünü hissetti. Hissettiği duygular

korku verici ve aynı zamanda harikaydı. Sam'e tutunurken güvende olduğunu biliyordu.

Sam'in doyumunu yıkıcı ve canlandırıcıydı. Lyra'nın kalçalarını kendine doğru sıkıca tutarken onun ismini söylediğinde sesi kısık ve boğuktu. Gücünü topladığında doğrulup Lyra'yı alnından öptü. Lyra parmak uçlarını onun tıraşsız yüzünde gezdirdi.

Sam onun yumuşak yanağına dokundu. "Sakalların canını mı acıttı?"

Lyra'nın gözleri kapanıyordu, soruya cevap vermedi. "İyi geceler," dedi.

Bir dakika içinde uykuya daldı.

Sam istemeyerek yataktan kalkıp duş almak ve giyinmek için banyoya gitti. Yerini alacak korumanın ne zaman geleceğinden emin değildi ve hazır olmak istiyordu.

Tıraş olup çantasını topladı, haki pantolonunu giyip silahını ve kılıfını beline taktı. Yaptığı şeyin saçma olduğunu bilse de, yalın ayak ve üstsüz bir şekilde Lyra'ya bakmak için koridorda ilerledi. Lyra gayet iyiydi. Ona dair her şey müthiş...ve inanılmazdı.

İyi olacaktı. Alec yeni korumanın – Brick Winter'ın – ona iyi bakacağına söz vermişti. Brick Winter. Brick nasıl bir isimdi? Sam onu bizzat kontrol etmeliydi. Alec ona kefil olmuştu, ama Sanı iyice araştırırsa, adam hakkında tuhaf bir şey bulacağına bahse girebilirdi. Hem Brick isimli bir adamı kim ciddiye alırdı ki? Holywood'da olabilirdi, ama gerçek dünyada olamazdı.

Sam ayakkabılarını ve yere bıraktığı giysilerini almak için Lyra'nın odasına döndü. Her şeyi çantasına tıkmayı

bitirdiği sırada kapının tıklatıldığını duydu. Silahının çık-
çıtını açtı ve ayakkabılarını giymeden alt kata indi. Gözet-
leme deliğinden bakıp geleni görünce kapıyı açtı.

Paspasın üzerinde bir film yıldızının durduğuna yemin edebilirdi. Sam genellikle erkeklerin nasıl görüldüğünü fark etmezdi ama Brick ismi gibiydi. Rekabet söz konusu olursa, Sam'in onu alt etmek için çok uğraşması gerekirdi. Ama bu işin üstesinden gelecekti. Kesinlikle.

Sam yerini alacak korumayı bir saniyede süzdü. Daha önce böylesine yakışıklı birini nerede gördüğünü bilmi-yordu. Belki de bir film afişinde görmüştü? Bu, koruma olarak çalışan birinin yüz hatları olamazdı. Profili çok bi-çimli ve kusursuzdu. Yara izleri, yıpranmış cilt, gece yarısı nöbetlerinden edindiği göz altı torbaları neredeydi? Bir oyuncu ya da model olmalıydı. Belki de bu onun bir son-raki büyük aksiyon/macera filminde rol kapana kadar yarı zamanlı yaptığı bir işti.

Brick elini uzatıp kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve bu Sam'i ikna etmeye yetti. Lyra'nın onun gibi birinin yanında güvende olması imkânsızdı.

Sam, Brick'in elini sıktı, sonra da onun omzuna vurup bir hata olduğunu; Lyra'nın ona ihtiyacı olmadığını söy-ledi. Zahmete girdiği için ona teşekkür eden Sam, şaşkına dönen Brick'i geri gönderdi.

Sam esneyerek mutfığa girdi ve kendine bir bardak portakal suyu doldurup bir dikişte bitirdi. Lyra'yla seviş-mek onu susuz bırakmıştı. Düşününce gülümsedi. Bir gün daha kalabilir, hatta belki Lyra'nın peşindeki adamları yakalayabilirdi. O zaman D.C.'ye geri döndüğünde, onun için endişelenmek zorunda kalmazdı.

Evet, plan buydu.

Soğuk bir şişe su alıp Lyra'nın yanındaki komodine bıraktıktan sonra pantolonunu çıkarıp yatağa girdi. Lyra'nın sırtı ona dönüktü, onu kendine doğru çekip bir kolunu beline attı ve birkaç saat daha uyudu.

Lyra nihayet uyandığında saat ondu. Sam'in yattığı tarafa uzandı, ama boştu, yine de onun uzandığı yerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp kulak kesildi. Evin geri kalanından hiç ses gelmiyordu. Sam gitmişti. Buna şaşırmadı. Ona sabah erkenden gideceğini söylemişti. Tüm o muhteşem veda sevişmelerinin amacı buydu.

Lyra melankoliyle mücadele etti, sonra derin bir üzüntüye kapıldı, ardından acı verici bir pişmanlık ve en sonunda haklı bir öfke geldi. Nasıl çekip giderdi? Tamam, belki buna mecburdu, ama ona söyleyebilirdi...peki ne söyleyecekti? Geri döneceğini mi? Bu yalan olurdu ve Sam başından beri her konuda açık sözlü olmuştu.

Uzun bir düşünce bile kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Saçlarını kuruttuğunda, umursamamaya karar vermişti. Sam onu bu kadar kolay terk edebiliyorsa, demek onun için tek gecelik ilişkiden daha fazla bir şey ifade etmemişti.

"Ondan kurtulduğuma sevindim," diye homurdandı. Dudak parlatıcısını sürerken aynaya bakıp ekledi: "Çok sevindim."

Kendi yalanına inanamıyor olması çok kötüydü.

Aşağı inip yeni korumayla tanışma vakti gelmişti. Dizüstü bilgisayarını sırt çantasına atıp cep telefonunu şarjdan aldı ve aşağı indi. Sırt çantasını kanepenin yanına bırakıp mutfığa geçti.

“Merhaba,” diye seslendi.

Köşeyi döner dönmez donup kaldı. Sam tezgâha yaslanmış, süt içiyordu. Lyra’nın ağzı açık kaldı. “Buradasın.”

Sam’in bakışları, önceki gece aralarında geçenlerin Lyra’nın zihnine hücum etmesine neden oldu. Kalp atışları hızlandı. Sam’e sarılıp onu gördüğüne ne kadar sevindiğini söylemek istedi ama onun kırılğanlığını görmesine izin veremezdi.

Sam’in elindeki süt kutusuna uzanıp umursamaz bir şekilde süttten bir yudum aldı. “Sabah erkenden gitmen gerekiyordu,” dedi.

“Görev değişimi olmadı,” dedi Sam omuzlarını silke- rek. Kutuyu Lyra’nın elinden alıp tezgâha koyduktan sonra onu kollarının arasına alıp öptü.

O sırada bir telefon çaldı.

Sam geri çekilip, “Seninki mi benimki mi?” diye sordu.

“Benimki,” dedi Lyra içini çekerek.

Oturma odasına gidip telefonunu çantasından çıkardı ve arayanın kimliğine baktı. “Ah hayır,” diye inledi.

“Ne oldu?” diye seslendi Sam mutfaktan.

“Peder Henry arıyor,” diye karşılık verdi Lyra. “Büyü- kannem yine başlamış olmalı.”

Sam pederin ona söylediklerini dinleyen Lyra’nın yüz ifadesinin sinirden korkuya dönüşmesini izledi. Konuşma bitince, Lyra telefonunu çantasına bırakıp, “San Diego’ya gitmeliyim,” dedi.

“Ne zaman?”

“Hemen.”

“Peki. Bana nedenini söyle. Ne oldu?”

Lyra parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. “Eşya- larımı toplayıp yola çıkmalıyım.”

Sam yanından geçmeye çalışırken, onu durdurdu. “Söyle,” diye tekrarladı sakince.

“Pederin kutsal su meselesi yüzünden aradığını sanmıştım.”

“Ne yüzünden?”

“Kilisenin kurnasındaki kutsal su. Gigi – büyükannem – ara sıra su çalardı.”

“Anlıyorum,” dedi Sam hiçbir şey anlamasa da

“Bu kez mesele su değilmiş, gerçi petunyaları için biraz almış.”

Lyra neden bahsediyordu? Sam arabaya bindiklerinde onun daha detaylı bir şekilde açıklayacağını umdu. Kız şimdi mantıklı konuşamayacak kadar üzgündü. Şu anda Sam’in ihtiyacı olan tek şey esas olayı duymaktı.

“Su değilse, pederi asıl endişelendiren şey neymiş?”

“Gigi ile öğle yemeği yiyormuş. Gigi’nin yemeklerine bayılır, o yüzden büyükannem onu öğle yemeğine davet etmiş.”

“Anlıyorum.”

“Bana verandadaki salıncakta oturmuş, buzlu çayının tadını çıkarırken, bir arabanın yavaşça evin önünden geçtiğini söyledi. Yolcu koltuğundaki adamın dikkatle Gigi’nin evine baktığını fark etmiş. Birkaç dakika sonra araba tekrar geçmiş. Peder plakayı almaya çalışmış, ama plakanın üzerine çamur bulaşmış. Bunu bilerek yapmış olabileceklerini düşünmüş. Telaşla içeri girip pencerenin kenarından izlemiş. Elbette, araba geri dönmüş. Bu kez arabadaki adamlardan biri inip Gigi’nin posta kutusuna bakmış. Peder dışarı fırlayıp ona posta kutusuna dokunmamasını; oranın özel mülk olduğunu söylemiş. Adam Prescottların evini

aradığını söylemiş. Prescott denen kadının onlara bulaştığına pişman olacağını eklemiş. Peder polisi arayacağını söyleyince, oradan uzaklaşmışlar.”

“Polisi aramış mı?” diye sordu Sam.

“Hayır, beni aradı. Her zaman önce beni arayacağına söz vermişti.”

Sam Lyra’nın pederden neden böyle bir söz vermesini istediğini bilmek istiyordu, ama bunu sormak için onun sakinleşmesini bekleyecekti. Lyra’nın elleri titriyordu.

“Bensiz hiçbir yere gidemeyeceğini biliyorsun.”

“Alec’in başka bir koruma göndereceğini sanmıştım.”

“Yarın. Yarına kadar kalıyorum. Sonra yeni biri gelecek.”

“Büyükannemin evinde olsam bile mi?”

“Evet, orada olsan bile.”

“Kalmak zorunda olduğun için kızgın mısın?”

“Kızmadım,” diye güldü Sam. “Programda küçük bir değişiklik oldu, hepsi bu.”

Lyra üst kata koştu. Gigi’nin evinde giysilerle dolu bir dolabı olduğu için yanına çok fazla şey almasına gerek yoktu.

Sam çantasını almış, onu oturma odasında beklerken aşağı indi. Mutfığa koşup seyahat çantasının fermuarlı gözüne birkaç çikolata attı. En sonunda soluklanmak için durup, “Pekâlâ. Gidelim,” dedi.

Trafik yavaştı ve San Diego’ya yolculuk sonsuzluk kadar uzundu. Her kilometrede büyükannesini görmek isteyen Lyra’nın sabırsızlığı arttı. Los Angeles’a bir saatlik mesafedeyken telefonu çaldı. Arama büyükannesinin ev telefonundan olduğu için Lyra hemen yanıt verdi.

“Lyra, tatlım, ben Gigi,” dedi büyükannesi.

“İyi misin?” diye sordu Lyra.

“İyiyim,” diye onu temin etti büyükannesi. “Peder Henry’nin kiliseye dönmesi gerekti ama Harlan Fishwater burada tamiratla meşgul. Peder Henry ondan sen gelene kadar kalacağına dair söz vermesini istedi. Bunun gerekli olduğunu hiç sanmıyorum. Kendime bakabilecek durumdayım.”

“Gigi, yoldayım ve birazdan orada olacağım. Ben varana kadar Harlan’ı göndermeyeceğine söz ver.”

“Peki, söz veriyorum. Ama acele etme. Endişelenecek bir şey yok. Sana söylediğim gibi gayet iyiyim.”

Gigi telefonu kapattı ve Lyra arabanın koltuğuna gömüldü. Büyükannesinin sakın olması onu rahatlatırsa da, endişelenmeden duramıyordu.

Sam’e baktı. “Gigi acele etmememi söyledi. Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Güçlü bir kadın olmalı,” dedi Sam.

“Evet, öyledir,” dedi Lyra.

Bir süre düşündükten sonra ekledi. “Sam, Peder Henry’ye bağırان adam Prescott denen kadının onlara bulaştığına pişman olacağını söylemiş. Beni kastetmiş olmalı, değil mi? Evime giren iki adam bir şey arıyorlardı. O şey her neyse, Gigi’nin evine götürdüğümü düşünüyorlar.”

“Öyle görünüyor,” diye itiraf etti Sam.

“Anlaşılan aradıkları değerli bir şey,” diye devam etti Lyra. “En azından onlar için.”

“Almak isteyebilecekleri değerli bir şeyinin olmadığını söylemiştin,” diye ona hatırlattı Sam.

Lyra zihnindeki bir ışık aniden yanmış gibi oturduğu yerde doğruldu. “Ama vardı,” dedi. “Kitaplar.”

“Bahçe satışından aldığı kitaplar mı?”

“Evet, çok değerliler. Tam olarak ne kadar ettiklerini bilmiyorum, ama bir klasiğin imzalı ilk baskısı binlerce dolar eder. Şimdi anlıyorum. Kitapları geri istiyorlar.”

“Kitapların neden bykannende olduğunu düşünüyorlar?” diye sordu.

“Bahçe satışından sonra San Diego’ya gittim.” Lyra olanları idrak edince duraksadı. “Aman Tanrım. Beni takip etmişler.”

YİRMİ ALTI

“Bana aileden bahset,” dedi Sam trafiğin içinde manevra yaparak arabayı kullanırken.

“Dosyamda yazmıyor muydu? Bu arada, ne zamandır hakkımda bir dosya var?”

“O adamlar evine girdiğinden beri.”

“Ah.”

Sam güldü. “Hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

“Diğer şeride geçmelisin.”

Gigi’nin evine giden sapağa yaklaşıyorlardı ve Lyra nihayet rahatlamaya başlamıştı. Kısa bir süre içinde büyükannesinin iyi olduğunu kendi gözleriyle görecekti.

“Ailem hakkında zaten konuşmuştuk. İki erkek kardeşim ve bizi yetiştiren bir büyükannem var...başka ne bilmek istiyorsun?”

“Anne baban ne zaman ‘o insanlar’ oldular?”

“Büyükannemin aklının başında olmadığını ilan etmeye çalıştıklarında. O ikisi, büyükannemin tek oğluna bıraktığı oldukça cömert güven fonunu tükettikleri için

şimdi harcamalarına dikkat etmek zorundalar. Bu hayat tarzlarını etkiliyor.”

“Peki ya çiftlik?”

“Büyükbabam ölmeden önce çiftliği kardeşlerime ve bana bıraktı.”

“Peki, baban ne iş yapıyor?” diye sordu Sam.

“Çalışmıyor. Golf oynar ve görüşmelere gider. Çok sosyal insanlar.”

“Onlar senin anne baban ve ne olursa olsun onları seviyorsun.” Sam bunu ciddiyetle söylemiş olsa da, cümlenin içinde bir soru gizliydi.

“Büyükanne mi üzdükleri sürece sevmiyorum...hem de para için.”

“Kardeşlerin bu konu hakkında ne düşünüyor?”

Lyra gülümsedi. “Onları da Gigi büyüttü. Büyükanne-min başka bir yere yerleştirilmesine izin vermelerine im-kân yok. Yanımda olmaları güzel bir duygu. Işıktan sağa dön,” diye tarif etti. “Tek çocuk olduğun için ailenle çok yakın olduğuna bahse girerim.”

“Öyleyim.”

“Çocukken kendini hiç yalnız hissettin mi?”

“Bazen. Ya sen? Tek kız olarak...”

“Kardeşlerimle aram iyiydi. Küçükken sürekli onları takip ederek onları delirtirdim.” Pencereden bakarken Lyra bir an Teksas’taki çiftliği özledi.

“Eşim Beth’in de kardeşleri vardı.”

Sam ilk kez karısından söz ediyordu, Lyra onun gözle-rinde üzüntüye dair bir iz göreceğini sandı ama Sam aile-sini hatırlayıp gülümseyerek arabayı sürmeye devam etti.

“Seni severler miydi?” diye sordu.

“Kız kardeşleri severdi. Erkek kardeşlerinin benden hoşlanmaları uzun zaman aldı. Gençtik, belki de evlenmek için çok gençtik, ama üç senedir birlikteydik.”

Lyra ellerini kucağında birleştirdi. “Ne kadar genç ya da yaşlı olduğunuzun önemi yok. O senin aşkıydı.”

Sam güldü. “Çok romantiksin, Lyra.”

Sam haklıydı ama Lyra bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyordu. Kusursuz aşkı bulmayı istemenin nesi yanlıştı?

“Kardeşlerine gelince...” dedi Sam.

“Evet?”

“Yakında seni arayacaklar.”

“Neden?”

“İki FBI ajanı her an kapılarını çalabilir. Onlara gönderdiğin kutulara el koyacaklar.”

“Lütfen bana ajanların Owen ve Cooper’a evime giren adamlardan söz etmeyeceklerini söyle.”

“Muhtemelen etmeyecekler.”

“Muhtemelen mi?” Lyra sesini yükseltti. “Kardeşlerimi tanımıyorsun. Öğrenirlerse deliye dönerler.”

“Gigi’den bir süre çiftlikte kalmasını isteyebilirler. Bu iyi olur,” diye tahminde bulundu Sam.

“Gigi demişken...bilmen gereken birkaç şey var.”

“Ne gibi?”

“Demokrat olman gibi. Olup olmaman umurunda değil. Büyükkannemin yanındaiken, koyu demokratsın.”

“Neden?” Sam gözlerini yoldan ayırıp ona baktı.

“Böylesi daha kolay.”

“Başka?”

“Seksten bahsetme.”

Sam gözlerinden yaş gelene kadar güldü. “Arabayı bir yere vuracağım. Neden büyükannenle seks hakkında konuşmak isteyeyim ki?”

“Konuşma işte. Gigi dar görüşlü değildir ama sakın bu konuya girme. Bir gece yatak odama girmiş – ”

“Ve sen yalnız değildin.”

“Elbette yalnızdım!” diye bağırdı Lyra. “Büyükanne-min evindeydim.”

“Sonra ne oldu?”

“Uyurken herhangi bir şey giymekten hoşlanmadığımı keşfetmiş.”

“Hey, Gigi ve benim ortak bir noktamız var. Aynı şeyi ben de keşfettim. İşte konuşabileceğimiz bir konu.”

Lyra onun dalga geçmesini duymazdan geldi. “O geceden beri, Gigi bana her fırsatta eski moda pijamalar alıyor.”

Sam ciddileşti. “Onunla senin hakkında konuşacağım.”

“Biliyorum. Ben de onunla konuşacağım. Birbirimizden sır saklamayız. Onu endişelendirmekten ve tehlikeye atmaktan nefret ediyorum.”

“Bunların hiçbirinden sen sorumlu değilsin.”

Lyra onun gözlerine yerleşen endişeyi fark etti. “Gigi ve ben ciddi meseleler hakkında konuştuktan sonra, havadan sudan konuşabiliriz.

“Başka?”

“Yemek. O harika bir aşçıdır. Yarına kadar üç kilo alacaksın,” dedi Lyra.

“Neden bahsedeceğimi biliyorum,” dedi Sam muzip muzip gülerek.

“Neden bahsedeceksin?” diye sordu Lyra temkinli bir şekilde.

“Uzun vedalardan.” Sam uzanıp elini onun kalçasında

gezirdi. "Ona upuzun vedalardan bahsetmeme ne dersin?"

Lyra şakacı bir şekilde onun eline vurdu. "Uzun vedalar demişken...yeni koruma ne zaman geliyor?"

"Alec'le konuşup sana haber veririm." Sam konuyu değiştirmek için hemen sordu, "Yaklaştık mı?"

"Geldik. Diğer uçtaki büyükannemin evi. Garaj arkada."

Gigi mutfağın kapısını açıp verandaya çıktı ve onları karşılamak için bekledi. Arabadan inip yaklaştıkları sırada konuşmaya başladı. "Seni gördüğüme her zaman sevindiğimi biliyorsun, Lyra, ama kendimi koruyamayacağımı düşünmen beni üzdü. Her şeyi bırakıp buraya gelmene hiç gerek yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Lyra onu yanağından öptü. "Bunu biliyorum," dedi, "ama bir şey oldu ve bu konuda seninle konuşmam gerekiyor."

Sam çantalarla birlikte yanlarına geldi ve Lyra onları tanıştırdı. "Büyükanne, FBI ajanı Sam Kincaid ile tanışmanı istiyorum. Sam, bu Gigi."

Sam çantasını bırakıp yaşlı kadının elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"FBI ajanı mı? Hem de aksanlı. İskoç aksanı mı?"

Sam gülümsedi. "Evet, hanımefendi."

"Nezaketime ne oldu? İçeri girin, içeri girin."

Gigi yoldan çekilip kapıyı onlar için tuttu. "Ajan Kincaid, geceyi burada mı geçireceksiniz?"

"Evet."

Gigi hiç istifini bozmadı. "Lyra, Ajan Kincaid'i konuk odasına alır mısınız?"

“Lütfen bana Sam deyin.”

“Elbette,” dedi Gigi. “Tek bir sorum var.”

Lyra onun yüzlerce sorusu olduğunu biliyordu ama muhtemelen akşam yemeğinden sonraya kalacaklardı. O zaman, Sam hayatının soru yağmuruna tutulacaktı.

“Evet?”

“Şu anda görevde misin?”

Sam kafasını salladı. “Evet.”

“Ve Lyra ile çalışıyorsun?”

“Doğru.”

“Bir sürahi taze çay hazırlayacağım.”

Lyra, Sam’i üst kata çıkardı. Gürültüyü duyabiliyorlardı, Lyra, Gigi’nin hünnerli ustasının yine bir proje üzerinde çalıştığını düşündü.

Lyra açık mavi yatak odasına girdi. Çift kişilik yatağın Sam’e ufak gelmesinden endişe etti, ama yatak iyi durumdaydı. Banyoyu paylaşacaklarını söyledi.

Lyra eşyalarını odasına bırakmak için koridorda ilerlerken eski evin döşemeleri gıcırdadı. Odanın duvarları soluk sarıya boyalıydı. Beyaz yorgani, beyaz perdeleri ve şifoniyerin üzerindeki bir dizi parfümle kadınsı bir odaydı. Sam çantalarını bir sandalyeye koyup kapıya doğru onu takip etti. Lyra bir şey söylemek için arkasına dönünce onunla çarpıştı. San onu sabitlemek için kollarını tuttu ve ikisi de hareket etmedi, vücutları birbirlerine değiyordu. Lyra’nın tek yapması gereken kafasını kaldırıp ona bakmaktır ve ona karşı koyamadı. Sam yüzünü ellerinin arasına alıp onu hafifçe öptü.

Lyra da onu öperek karşılık verdi. Kollarını onun boynuna dolarken Gigi seslendi, “Lyra, tatlım, yukarısı çok sıcaksa bana haber ver.”

Lyra, Sam'den uzaklaştı. "Daha da sıcak olabilir."

"Hayır, olamaz. Haydi, sana evin geri kalanını göstereyim."

Gigi'nin evi Lyra'nın deyimiyle "düzdü." Ön kapı oturma odasına, oturma odası yemek odasına ve yemek odası da mutfığa açılıyordu. Mutfığın arkasında Gigi'nin çalışma odasına dönüştürdüğü küçük bir oda vardı.

"Gigi'nin odası alt kattaki koridorda banyonun karşısında," dedi Lyra, çekiç sesi giderek artıyordu.

Gigi bir önlük takmıştı ve ellerini kurulama bezine siliyordu. "Gelin ve birer bardak çay için."

Bodrumdan yukarı çıkan Harlan, Lyra'ya selam verdi ve Sam'le tanıştırıldı.

"Buzlu çay ister misin, Harlan?"

"Hayır, teşekkürler. Çocukları almalıyım. Geç oluyor."

"Evet, geç oluyor," dedi Gigi. "Yarın sabah görüşürüz."

"Unutma, geç kalacağım. Yeni raflar için gerekli olan malzemeleri almalıyım."

Sam ustayı kapıya kadar geçirip birkaç dakika onunla verandada konuştu.

"Ajan Kincaid çok yakışıklı," dedi Gigi açık kapıdan bakarken. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet, bence de yakışıklı."

"Neler olduğunu duymak için akşam yemeğini yemeyi bekleyemeyeceğim, Lyra. Bir şey olduysa, bilmeliyim."

Lyra konuyu açmadan önce Sam'in dönmesini bekledi. Gigi mutfak masasında ikisinin karşısına oturdu.

"Nereden başlayayım?" diye sordu Lyra, Sam'e.

"Bahçe satışından," diye yanıtladı Sam.

Lyra son birkaç gün içinde olanları anlatırken, büyü-

kannesi sessizce oturup dikkatle onu dinledi. Lyra'nın anlatacakları bittiğinde, Gigi ellerini masanın üstünde birleştirip bir süre düşündü.

“Sidney ve senin ciddi bir şekilde yaralanmamış olmanız bir mucize.” Birkaç saniye duraksadıktan sonra devam etti: “Bugün buraya gelen o iki adamın paketleyip çiftliğe gönderdiğin şeyleri aradıklarına mı inanıyorsun?”

“Böyle bir olasılık kesinlikle var,” diye yanıtladı Sam. “Los Angeles'taki ofisle görüştüm, bu konuyla birkaç kişi ilgileniyor. Durumdan haberleri olması için buradaki polisi bilgilendirecekler.”

“Sam, Alec Buchanan'ın iyi bir arkadaşı,” diye açıkladı Lyra. “Şimdilik benim korumalığımı yapıyor.”

Gigi, Sam'in eline hafifçe vurdu. “Lyra'nın emin ellerde olduğuna eminim.”

Lyra, Gigi'nin bu kadar sakin olmasına sevindi. “İçeceklerimizi alıp verandaya çıkalım mı? Burası biraz havasız,” diye öneride bulundu.

“Siz önden gidin. Ben havalandırmayı açacağım,” dedi Gigi.

Sam salıncakta Lyra'nın yanına oturdu, kolunu salıncığın arkasına attı. Arada sırada eli Lyra'nın ensesine değiyordu.

Gigi de onlara katıldı. “Bahçemi bu halde gördüğünüz için çok utaniyorum. Berbat halde. Neden hiçbir şeyin büyümediğini bir türlü anlamıyorum. İki senedir böyle! Eskiden çok güzel bir bahçem vardı, değil mi, Lyra? Şimdi kutsal su bile işe yaramıyor.”

Sam verandadaki salıncaktan kalkıp Gigi'yle birlikte basamaklardan indi. Eğilip bitkilerden birinin yaprağını

kopardı ve incelemek için kaldırdı. Bir dizinin üzerinde toprağı birkaç santim kazdı. “Bu bitkilere ne sıkıyorsun?” diye sordu.

“Kutsal su, elbette...” Gigi herkes böyle yapıyormuş gibi konuştu.

“Kutsal su dışında?”

“Geçen sene her türlü gübreyi ve böcek ilacını denedim ama bu sene sadece kutsal su kullandım.”

Verandaya dönerken Lyra, Gigi’nin koluna girdi.

“Bahçecilik yeteneğime ne oldu?” diye sordu Gigi.

Lyra anlayışlıydı. “Belki seneye...”

Sam iki akıllı kadının neler olduğunu anlayamamasına şaşırdı.

“Sebebi zehir,” dedi.

Gigi durup Sam’e döndü. “Anlayamadım, Sam. Ne dedin?”

“Sebebi zehir,” diye tekrarladı Sam.

Gigi işaret fişegi gibi yerinden fırladı. “Biri çiçeklerimi mi zehirliyor?”

“Aslına bakarsan, çiçekleri değil. Toprağı zehirliyor.”

Lyra, Sam’i dürttü. “Emin misin?”

“Ah, yapma. Şuna bir bak. Bu toprağa bir tür bitkikıran karıştırılmış.”

“Lyra?” dedi Gigi burnundan soluyarak.

“Evet, Gigi.” Lyra, Gigi’nin gözlerindeki bu bakışı hayatı boyunca sadece birkaç kez görmüştü ve neler olacağını biliyordu.

“Git ve benim otuz sekizliğimi getir.”

YİRMİ YEDİ

Lyra, Gigi'yi sakinleştirmek için orada olmasaydı, Sam öfkeli kadının silahını alıp karşı komşusunun evine yürüyeceğine emindi. Onun tetiği gerçekten çekeceğini sanmıyordu, ama silahı caydırıcı bir araç olarak kullanmaktan kaçınmayacağını düşünüyordu.

“Solan çiçeklerden Bayan Castman’ın sorumlu olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Lyra.

Gigi öfkeli bir şekilde bir ileri bir geri yürüyüşüne ara verip cevapladı. “Bundan elbette o sorumlu! Başka kim bu kadar şeytanca bir şey yapabilir? Bahçeme olanları öylesine sakin karşılayınca, bir şeyler olduğunu anlamıştım.”

Komşusunun küçümseyici sesini taklit eden Gigi mırıldandı, “Ah, bu sene petunyalarınızla sorun yaşamana üzüldüm...Belki de üretim çiftliği sana kötü bir parti satmıştır...Bu kadar uğraşmana rağmen karşılığını alamaman çok üzücü...Seneye daha iyi olacağına eminim.’ Bahse girerim kiliseden taşıdığı o su şişeleri benden kurtulmak için oynadığı bir oyundu. İçimden oraya gidip diktiği tüm çiçekleri koparmak geliyor.”

Gigi verandadan aşağı inmeye başlayınca, Sam onun yanına koştu. Koluna girip eline hafifçe vurdu. “Biliyor musun, Gigi, bunu halletmenin başka bir yolu olabilir. Bayan Castman’ın bu durumdan sorumlu olduğunu itiraf etmesini istiyorsun, değil mi?”

Gigi durup düşündü. “Evet, bahçemi mahvettiği gibi bahçesini mahvedersem, sanırım yaptığı şeyi asla itiraf etmez.” Kurumuş ve solgun çiçeklerine üzüntüyle baktı. “Korkarım hiçbir şey onları geri getirmeyecek.”

“Bu doğru,” diye ona katıldı Sam.

Gigi omuzlarını dikleştirip gözlerinde öfkeyle Sam’e baktı. “Ne yapabiliriz?”

“Sanırım bu küçük bir gizli iş gerektiriyor,” dedi Sam.

“FBI gizli işi gibi mi?”

“Kesinlikle,” dedi Sam onu verandaya geri götürürken.

Gigi bu konuyla bir FBI ajanının ilgilenmesine çok sevindi. Oturup hava kararana kadar sohbet ederek güneşin okyanusun ufkunda gözden kaybolmasını izlediler.

Sam ve Lyra o kadar aç olmadıklarını düşünseler de, daha sonra Gigi onlara mutfığa gelmeleri için seslenip önlerine taze ekmek ve balıklı sebze çorbasının bulunduğu kâselerini koyduğunda, birden açlıktan gözleri döndü.

“Uzun bir gün oldu,” dedi Gigi. “Ben yatıyorum.”

Tabakları temizledikten sonra Lyra kollarını başının üzerine uzatıp esnedi. “Sanırım ben de yatacağım.” Sam’i yanağından öpüp üst kata çıktı.

Sam’in cep telefonuna bir mesaj geldi. Alec üçüncü kez Sam’in geri gönderdiği korumayı soruyordu. Sam konuşmayı ertelemekten vazgeçip onu aramak için verandaya çıktı.

“Neler oluyor, Sam?” diye söze başladı Alec.

“Aramışsın?”

“Brick’in nesi vardı?”

“Doğru kişi değildi.”

“Nasıl doğru kişi değildi?” Alec’in bıkkınlığı açık ve net bir şekilde duyulabiliyordu.

“Lyra’yı onunla bırakmak içime sinmedi.”

“Anlıyorum.” Alec merak uyandıran bir keşif yapmış gibi kelimeyi uzattı.

“Neyi anlıyorsun?” diye sordu Sam sinirli bir şekilde. Alec’e tahmin yürütme fırsatı vermedi. “Şu anda San Diego’dayız. Lyra’nın Los Angeles’a ne zaman döneceğini bilmiyorum.”

“Arabanın altına patlayıcı yerleştirildiğini duydum,” dedi Alec ciddi bir sesle. “Ve parkta yapılan silahlı saldırıyı. Anladığım kadarıyla, tutuklanmışlar.”

“Konusmuyorlar.”

“Tahliye de edilmiyorlar.”

Bir süre dava hakkında konuştular, her ikisi de kimin neden yapmış olabileceği hakkında fikir yürüttükten sonra Alec, “Yapman gereken şeyler yok mu? Konuşma yapmak ve D.C.’ye geri dönmek gibi?” diye sordu.

“Evet, var, ama bir iki gece daha kalabilirim. Birinin görevi devralmasına ihtiyacım olduğunda seni ararım. Muhtemelen yarından sonraki gün.”

“Brick’in devralmasına ne dersin—”

“Asla olmaz,” dedi Sam hemen. “Yeterli olduğunu sanmıyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun? Adam Özel Kuvvetler’deydi,” diye Sam’e hatırlattı Alec.

“Kapatmalıyım, Alec. Sonra konuşuruz.”

Sam görüşmeyi bitirdiğinde Alec hâlâ bir şeyler söylüyordu.

Bütün kapıların kilitli olduğundan emin olduktan sonra yatmaya hazırlanmak için üst kata çıktı.

Banyodan çıktığı sırada Lyra yatak odasının kapısını açtı. “Sana havluların nerede olduğunu söylemeyi unuttum.”

“Buldum.”

“Öyleyse iyi geceler.”

Lyra kapıyı kapatmak için geri çekildi ama Sam ona doğru yürüyordu. Üstü çıplaktı ve üzerinde sadece haki pantolonu vardı, ama giyinik olup olmamasının hiç önemi yoktu: her haliyle Lyra’nın nefesini kesiyordu. Genç kadını geri geri kendi odasına sokup kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Lyra kafasını salladı. “Gigi’nin evinde birlikte uyuyamayız.”

“Sessiz oluruz.”

Lyra’yı kollarının arasına alıp elini ensesine koyarak saçlarını kavradı. Onu çenesini kaldırmaya zorlarken dudakları dudaklarını zaptetti. Dilini içeri sokup onunkine sürttü.

Lyra’nın direnci giderek zayıflıyordu, ama, “Hayır, yapmamalıyız,” diyecek kadar gücü kendinde buldu.

“Tamam, yapmayız.”

Sam, genç kadının boynunu emerek ayak parmaklarına kadar karıncalanmasına neden oluyordu. Avuçlarını göğsüne koydu ve öpücükleri daha talepkâr ve baştan çıkarıcı bir hal aldı. Lyra pijamalarını kimin çıkardığından emin

değildi. Kendisinin çıkarmış olduğunu düşündü ama Sam de yardım etmiş olabilirdi.

Dudakları tekrar tekrar onunkileri buldu ve yumuşak göğüsleri ona değince inledi. Erkeğin dokunuşları daha samimi bir hal alınca, saçlarından tutup işkence etmeyi bırakması için ona yalvardı.

“Beni yatağa götür,” dedi.

Sam doyuma ulaşırken iki kez onu ağzıyla susturmak zorunda kaldı. Kendi doyumunu öylesine güçlüydü ki, tüm vücudu kasıldı. Sam’in ismini haykırmak istedi ama bunun yerine onun boynuna doğru inledi.

Dakikalar boyunca birbirlerine sarılı kaldılar. Ardından Sam onu yavaşça alnından öpüp iyi geceler diledikten sonra gitti.

Lyra suyun aktığını duydu. Derin bir özlem hissetti. Sam’in konuk odasına geri döneceğini biliyordu ama onunla uyumasını isterdi.

Birden tüm bunların muhtaç bir insanın düşünceleri olduğunu fark etti. Hiç iyi değil, diye geçirdi içinden. Hem de hiç iyi değildi. Bu tür şeyleri düşünüp endişelenerek uykuya dalmak istemiyordu, bu yüzden olumlu şeylere odaklandı. Sam’in gülümsemesini ve içini çekmeyi istemesine neden oluşunu, onu kollamasını ve felaketlerin karşısındayken bile sakinliğini korumasını düşündü.

Uykuya dalarken, Sam yatakta yanına uzandı. Lyra gözlerini hafifçe araladı. Sam’in silahının komodinin üzerinde olması geceyi onun yanında geçireceği anlamına geliyordu. Onun kollarını etrafında hissederek yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Lyra gürültüye uyandı. Bir an için deprem olduğunu

sandı; ev hareket ediyormuş gibiydi. Yatakta doğrulup Sam'i aradı, ama yanında değildi. Zihnini toparlayınca gürültünün bir ritminin olduğunu fark etti. Bütün bu gürültüye aşağıdan biri sebep oluyordu.

Ah, hayır. Gigi bu kez Harlan'a ne yaptırıyordu? Ayak-kabı mağazası açmaya yetecek kadar rafı vardı. Daha fazla raf taktırıyor olamazdı, değil mi?

Lyra ve Gigi evde yalnız olsalardı, Lyra sabahlığıyla aşağı inerdi, ama evde iki erkek varken Lyra giyinmeden aşağı inerse Gigi kalp krizi geçirirdi. Kendi kendine söylenerek duş aldı ve lacivert bir etek ve beyaz bir bluz giydi. Aşağı indiği sırada Sam onu almak için yukarı çıkıyordu. Yüzünde aptal bir gülümseme vardı.

Hemen şüphelenerek, "Ne?" diye sordu Lyra.

Sam kafasını salladı. "Gel ve kendin gör."

Gürültüyü takip eden Lyra, Gigi'nin yatak odasının duvarına kocaman bir delik açmakla meşgul olan Harlan'ı buldu. Tozu ve alçıyı çalışma alanında tutmak için şeffaf plastik bir perde asmıştı. Lyra'yı görünce maskesini kaldırıp el salladı ve sonra işine geri döndü.

Lyra birkaç saniye baygınlık geçiriyormuş gibi durduktan sonra aniden dönüp mutfığa gitti. Kendine bir bardak portakal duyu doldururken Gigi içeri girdi.

"Günaydın. Bugün geç uyandın. Saat neredeyse dokuz."

Kapının girişinde duran Sam dikmeye yaslandı. Lyra bir sandalye çekip oturdu, ama orada fazla kalmadı.

"Harlan yine raf mı takıyor?" diye sordu.

"Hayır, tatlım. Panik odam üzerinde çalışıyor."

Ayağa fırlayan Lyra neredeyse portakal suyunu dökcekti. "Ne? Ne dedin?"

“Panik odası. Herhalde ne olduğunu biliyorsundur.”

Lyra sandalyesine çöküp Sam’e baktı.

Sam kollarını göğsünün üzerinde birleştirip, “Büyü-kannene dün aldığı habere aşırı tepki gösteriyor olabileceğini açıklamaya çalıştım...” diye söze başladı.

“Öyle mi düşünüyorsun?” demek istedi Lyra.

Karşısında oturmuş sabırsızlıkla fikrini duymak isteyen Gigi’ye baktı. “Bence harika bir fikir,” dedi.

Gigi kafasını salladı. “İşte duydun, Sam. Benimle aynı fikirde.” Gülümseyerek Harlan’ın ne yaptığına bakmaya gitti.

Sam bir sandalye çekip ters bir şekilde oturdu ve ellerini sandalyenin arkasına koydu. Eğilerek, “Bir panik odası,” dedi.

“Evet, biliyorum. Neden olmasın? Evet, bu ev ufak, ama Gigi’nin yatak odası yeterince geniş ve ihtiyacı olmayan bir dolabı var o bu yüzden neden panik odası yaptırmasın? Bu ona kendini daha güvende hissettirir.”

Sam ensesini ovuşturup gülmeye başladı. “Kısa bir süre sonra, karşı komşunuza gidip yaşlı bir kadını Gigi’nin çiçeklerini öldürdüğünü itiraf etmeye zorlamak zorundayım. Panik odasının beni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyorum. Kutsal suyu duyduktan sonra her şeyi normal karşılamam gerekirdi.”

Gigi kapıdan kafasını uzattı. “Tost ister misin, Lyra? Sam?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Sam, tatlım, Lyra’ya haberi verdin mi?”

“Vermek üzereydim.”

Gigi koridorda gözden kaybolunca Sam tekrar Lyra’ya döndü.

“Başka haberler de mi var?” diye sordu Lyra. “Harlan başka ne inşa ediyor?”

“Kardeşlerin Gigi’yi aradı. Eve dönmesini istiyorlar. Çiftliği kastettiklerini düşünüyorum. Kardeşlerin evine giren adamları duymuşlar...aslına bakarsan, her şeyi biliyorlar.”

“Nasıl duymuşlar? Onlara bunu kim söylemiş?”

Lyra’nın öfkelenmesine fırsat vermeden, Sam, “İki FBI ajanı kapılarına gidip o kutulara el koydu, unuttun mu?” dedi.

“Kardeşlerime söylemek zorundalar mıydı?”

“Kutuları almak istiyorlarsa, evet. Herhangi bir sebep olmadan evinizden bir eşya alıp gidemezlerdi.”

“Onları aramalıydım.”

“Gigi burayı tekrar arayacaklarını söyledi.”

“Onlarla baş edebilirim,” dedi Lyra, Sam’e. Uzun bir tartışmayla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Onlar onun ağabeyleriydi ve büyüdüğünü, kendi kararlarını alabilecek durumda olduğunu kabullenemiyorlardı.

“Bir şey daha var,” dedi Sam, Gigi boş bir kahve fincanıyla içeri girerken. İkisi huzursuzca birbirlerine baktılar.

Bu hiç iyi değildi. “Ne oldu?”

Gigi yanıtladı. “Anne babanın bir sorun çıktığından haberleri var.”

Lyra’nın omuzları çöktü. “Nasıl öğrendiler?”

“Baban FBI ajanları oradayken çiftliği aramış ve kahya ona söylemiş. O ve annen öğleden sonra burada olacaklar.”

Gigi ve Sam, Lyra’nın tepki vermesini beklediler. Lyra hiçbir şey söylemedi, ama kan yüzüne hücum etmişti ve çenesi kenetlenmişti. Yavaşça sandalyesini geriye itip kalk-

tı. Mutfaktan dışarı çıkarken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Sam.

Lyra cevap verirken arkasına dönmedi. “Harlan’a panik odasını bir an önce bitirmesini söylemeye.”

YİRMİ SEKİZ

Bayan Edit Castman iskambil kule gibi yıkıldı. Dışarıda çiçekleriyle ilgileniyordu, bu yüzden Sam'in kapısını çalıp kendini FBI ajanı olarak tanıtmaya gerek kalmadı. Sam yalnızca onun, bahçesine girdi, lacivert eşofman üstü silahını uygun bir şekilde örtüyordu. Çiçeklerine övgüler yağdırıp kendisinin de bahçecilikle uğraştığını, ama onun kadar iyi olmadığını ve ondan birkaç tavsiye almanın çok hoşuna gideceğini söyledi.

Kadın şüpheli bir şekilde ona baktı. "Yabancı mısınız?"

"Evet."

"Buraya bir Amerikalının işini elinden almaya gelmediniz, değil mi?"

"Hayır, bunun için gelmedim."

Kadın gözlüğünü çıkarıp camlarını önlüğüne sildi. Bunun deliklerinden çenesine uzanan kırışıklıkları derin kraterler oluşturuyordu ve ağzı sürekli aşağıya doğru bakıyor gibiydi. Sam'in onu değerlendirmesi sadece bir saniyeyi aldı: Bayan Castman mutsuz bir kadındı.

Çiçeklerin hiçbir zaman ona karşı gelmedikleri için mutluluk ve gurur kaynağı olduklarını söyledi.

Sam daha detaylı bir açıklama duymak istemediğinden kafasını sallayıp anlamış gibi yapmakla yetindi.

“Herkes benim gibi çiçek yetiştiremez,” diye böbürlendi kadın. “Karşıdaki evin bahçesindeki kurumuş çiçeklere bir bakın. Hiç açmadılar bile.”

“Gerçekten çok kötü görünüyorlar,” diye ona katıldı Sam.

“Kötü değil, solmuş görünüyorlar.” Bayan Castman kıs kıs gülüp sesini alçalttı. “Orada yaşayan kadın çiçeklerime kutsal su döktüğümü sandığı için o da öyle yapıyor.”

Sam, Bayan Castman’ın sadece mutsuz olmadığına karar verdi. Kötü kalpli ve başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alan bir kadındı.

“Vay canına, şunlara bakın!” dedi Sam mor çiçeklere işaret ederek. Kadının dikkatini kendi bahçesine çekmek istiyordu. “Daha önce hiç bu şekilde açan çiçekler görmemiştim. Harika bir tarzınız var. Kendi bahçemi bu bahçenin yarı güzelliğine erdirmek için her şeyimi verirdim.”

“Kendi ülkenize dönecek misiniz?”

“Evet.”

“Öyleyse, çiçeklerimi geliştirmek için ne kullandığımı size gösterebilirim. Buralarda kalacak olsaydınız, size söylemezdim. Rakibim olmanıza izin veremem.”

O sırada Harlan alçı parçalarını kamyonunun arkasına yüklüyordu. Orada olması tesadüf değildi. Sam onun tannık olarak orada bulunmasını istemişti.

Kadın başıyla Harlan’a işaret ederek, “O genç adam sürekli o kadının evinde,” dedi kısık bir sesle. “Bir şey-

ler döndüğünü biliyorum ama ağzımı açmıyorum. Burada daha fazla yaşamak zorunda olmadığım için memnunum. Sonbaharda Pennsylvania'ya taşınıyorum. Evimi görmeye geldiklerinde karşı evdeki şamatadan bahsetmediğime emin olabilirsiniz.”

Sam, Gigi'nin Bayan Castman'ın taşınacağını duyunca sevineceğini biliyordu. Küçük arka bahçede onu takip edip garajının kapısını açmasını bekledi. Işık içeri süzüldü ve Bayan Castman taşıdığı çiçek sulama kabını bir banka bıraktı. Toprak ve gübre kokusu durgun havada asılı kaldı. Bahçecilik aletleri eski bir masanın üzerindeydi. Beton zeminde torbalar dolusu gübre vardı ve duvardaki raflarda sıvı gübre ve böcek ilacı şişeleri diziliyordu.

“Özel bir gübre karışımı kullanıyorum,” diye itiraf etti Bayan Castman şişelerden birine uzanırken. “Bu benim gizli formülüm,” diye eklerken şeytani gülümsemesi Sam'e eski sessiz filmlerdeki çılgın bilim adamlarını hatırlattı.

Kadın birkaç şişedeki sıvıyı bir kovaya dökerken, Sam kenara çekildi. Rahatlıkla görülebilecek bir yerde üzerinde 'Bitki-Kıran' yazan siyah bir şişe vardı.

Şam şişeyi alıp Bayan Castman'a doğru uzattı ve kibar bir şekilde, “Bu böcek ilacını komşunuzun çiçekleri üzerinde mi kullandınız, yoksa toprağa mı karıştırdınız?” diye sordu.

Bayan Castman'ın eli boğazına gitti. “Ne? Neden bahsediyorsunuz?”

Şişeye uzandı, ama Sam şişeyi ondan uzaklaştırıp üzerindeki uyarıyı okudu. “Uyarı: Bitki-Kıran toprak tarafından emilirse, bir sene boyunca bitki gelişimini olumsuz

etkileyebilir.” Şoke olan kadına baktı. “Demek her sene Bayan Prescott’un bahçesine bundan döküyorsunuz, öyle mi?”

“Eşyalarımın burnunuzu sokmaya hakkınız yok!” diye bağırdı kadın.

“Ortalıkta duruyordu,” diye karşı çıktı Sam, “ayrıca beni içeri siz davet ettiniz. Öyle değil mi, Harlan?”

O sırada, Harlan köşeyi dönüp açık kapının girişinde durdu.

“Ama ben...” diye kekeledi Bayan Castman. “Ben yapmadım...”

“Ah, bana kalırsa, siz yaptınız, Bayan Castman. Şahitler olabilir, biliyorsunuz,” dedi Sam birkaç şahidin olduğunu ima ederek. Rozetini çıkardı. “Sessiz kalma hakkına...”

“Bir dakika, bir dakika. Sessiz kalma hakkı derken neyi kastediyorsunuz? Polis misiniz?”

“FBI.”

Kadın derin bir nefes aldı, Sam onun gözlerini devirerek hızla bir şeyler düşünmeye çalıştığını görebiliyordu. “Ben hiçbir kanunu çiğnemedim. O kadın böyle yaptığını mı söyledi? Sizi o mu çağırdı? Sadece çiçeklerini yetiştirmek isteyen zavallı, yaşlı bir kadını tutuklamaktan başka yapacak bir işiniz yok mu – ”

“Kaç kural çiğnediğinizi bilmek ister misiniz? İzinsiz özel alana girmek ve vandalizmden başlayalım – ”

“Tamam. Tamam. Kötü bir niyetim yoktu.”

“Neyi kastediyorsunuz?” diye sordu Sam, kadının yaptığı şeyi itiraf etmesini umarak.

“Çiçeklerinin kurumuş olduğunu fark ettim ve...Zaten solacaklardı...Hapse girmek istemiyorum,” diye yalvardı kadın. “Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?”

Sam düşünüyormuş gibi yaptı. “Sizi tutuklamalıyım,” dedi. “Komşunuzun bahçesi kazılmak zorunda ve tüm o kirlenmiş toprağın boşaltılması lazım. Sonra yeni toprak ve dikilmesi için getirilecek çiçeklerin masrafı var –”

“Ben öderim,” dedi kadın hemen. “Doğru olanı yapacağım. Her şeyi yenileteceğim.”

Sam kafasını salladı. “Peki, ama sizi uyarıyorum, komşunuzun bahçesine adımınızı atarsanız, hapse girersiniz.”

Bayan Castman üretim çiftliğini aramak için içeri koşarken, Sam Gigi’nin evine döndü. Harlan mutfak kapısının yanında bekliyordu.

“Teşekkürler, Harlan.”

“Yardım etmeme gerek bile olmadı.”

“Bayan Castman yaptığı şeyi itiraf ettiğini duyduğunu biliyor. Başka sorun çıkarırsa, polisi çağırırsın.”

“O kötü bir yaşlı kadın,” dedi Harlan.

Sam onunla aynı fikirdeydi.

Harlan, Gigi’nin yatak odasında çalışmaya geri dönerken, Sam, “Lyra’nın anne babası burada ne yaptığını sorarsa...” diye söze başladı.

“Onlara bir dolap yaptığımı söyleyeceğim.”

Sam gülümsedi. “Lyra mı–”

“Hayır,” diye sözünü kesti Harlan. “Onlarla tanıştım.”

Lyra oturma odasındaydı, ayaklarını tabureye dayamış kanepede oturuyordu. Dizüstü bilgisayarını kucağındaydı ve hızla bir şeyler yazarken kendi kendine söyleniyordu.

“İyi misin?” diye sordu Sam.

Lyra kafasını kaldırıp baktı. “Çocuk filminin senaryosu üzerinde çalışmaya çalışıyorum. Bir düzine taslak hazırladım, ama hiçbirinden memnun değilim. Ne yapmak iste-

diğimi bilmiyorum.”

“Harika bir şey bulacağına eminim,” dedi Sam.

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Lyra, Sam’in ona güven duymasını takdir ediyordu.

Bodrumdan yukarı çıkan Gigi temiz havlular taşıyordu. Çarşaf dolabına ulaşmak için oturma odasında ilerlerken Sam’i gördü.

“Bayan Castman ile konuştun mu?”

“Konuştum.”

“İtiraf etti mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Sam.

“Güzel,” dedi Gigi kafasını sallayarak. “Şimdi oraya gidip ona gününü göstereğim.” Havluları koltuğun koluna koyup kapıya doğru yöneldi.

Sam koşup onun önünü kesti. “Ne kadar kızgın olduğunı biliyorum...ve kızmakta haklısın. Bahçene zarar verip tüm emeklerini boşa çıkardı. Ama hasarı telefi edeceğine ve sana yeni çiçekler vereceğine söz verdi.”

“En azından bu kadarını yapsın,” dedi Gigi öfkeyle.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Sam onu sakinleştirmek için. Gigi’nin inatçılığı ve Bayan Castman’ın huysuzluğu yüzünden, Sam ikilinin arasında çıkabilecek savaşı gözlerinin önüne getirdi. “Asıl istediğin intikam, değil mi? Ve herkesin çok iyi bir çiçek yetiştiricisi olduğunu bilmesi?” Bunu düşünmesi için Gigi’ye zaman tanıdıktan sonra devam etti, “Bayan Castman bahçende çalışması için birilerini tutacak.”

Gigi’nin gözlerinde ışık belirliyordu. “İyi olur. Herkes çiçeklerimi neden değiştirdiğini öğrenecek. Hatfield üretim çiftliğinden alışveriş yaptığını biliyorum. Kasabada bir

tek onlar var ve oradaki herkes dedikoduyu sever.” Gölümseyip Sam’in yanağına hafifçe vurdu. “Teşekkür ederim, Sam.”

Gigi havluları aldı, salondan çıkarken adımlarında bir hafiflik vardı.

Sam’in büyükannesini idare edişini izleyen Lyra hayretler içindeydi. Daha önce birinin Gigi’yi bu şekilde büyülediğini hiç görmemişti.

Kafasını çeviren Sam onun gülümsediğini gördü. “Ne oldu?”

“Teşekkür ederim,” dedi.

Sam gülümseyerek karşılık verdi. “Gigi’yi sevdim.”

YİRMİ DOKUZ

Christopher ve Judith Prescott sevilesi insanlar değillerdi, ama Sam öyle olmalarını beklememişti. Sahneye çıkan aktörler gibi eve giriş yaptılar. İkisi de kızlarına selam vermedi. Sam mutfak kapısında durup bir araya gelişi gözlemledi. Lyra'nın anne babasını birkaç kelimeyle özetlemesi gerekseydi; gösterişli, çalımli ve iddialı olduklarını söylerdi.

Lyra'nın annesi çekiciydi. Yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Sam dermatologların ve plastik cerrahların her türlü övgüyü hak ettiklerini düşündü. Babası uzun boylu, zayıf ve oldukça bronz tenliydi. İkisinin de saçlarında sarı tutamlar vardı – biri kuaförde, diğeri güneşin altında edinmişti bunları.

Lyra onlara hiç benzemiyordu. Kemik yapısını ve güzelliğini hâlâ hoş bir kadın olan büyükannesinden almıştı.

Lyra'nın babası nihayet kızına baktı. “Lyra.”

“Baba.”

“Büyükannen nerede?”

“Üst katta,” dedi Lyra. “Telefonda. Görüşmesi bitince aşağı iner.”

“Peki bu beyefendi kim?” diye sordu annesi. “Nasıl davranman gerektiğini hatırla ve bizi tanıştır.”

Lyra, Sam’in yanına gidip onu anne babasıyla tanıştırdı. Lyra babasının hep uzun boylu bir adam olduğunu düşünmüştü, ama iki adam el sıkışırken babası Sam’in yanında cüce gibi kaldı.

“FBI,” diye tekrarladı babası. “Ve burada olmanızın sebebi Lyra’yı korumak mı? Çok stresli bir iş olmalı.”

Lyra’nın annesi bir şişe su almak için mutfığa gitti. “Perrier yok mu?” diye seslendi. Kimse ona cevap vermedi. Kendine bir bardak çay alıp oturma odasına döndü. “Tatlım, bir içki ister misin?”

“Annemin içki bulundurmadığını biliyorsun,” diye ona hatırlattı Christopher.

“Biliyorum. Buzlu çayı kastetmiştim.”

“Hayır, şimdi değil. Aşağı inmesi neden bu kadar uzun sürdü? Lyra, git ve ona bak. Burada olduğumuzu bilmiyor olabilir.”

“Geldiğinizi biliyorum,” dedi Gigi odaya girerken.

“Genelde misafirlerini bekletmezsin, anne,” dedi oğlu onu yanağından öperken.

“Christopher, sen misafir değilsin. Benim oğlumsun. Merhaba Judith.”

Judith de onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Sam her şeye rağmen, Gigi’nin ikisini de gördüğüne sevindiğini fark etti. Rahat bir koltuğa oturup onların hareketli hayatlarını anlatmalarını dinledi. Arada sırada, Lyra’nın anne babası kibarca onu da sohbete dahil ediyor,

fikrini alıyor ya da geçmişî hakkında sorular soruyorlardı, ama genellikle kendilerine odaklanıyorlardı. Sam onların böylesine hoş ve cana yakın olmalarına rağmen, aynı zamanda benmerkezci olabilmelerine şaşırdı. Bir kez bile Lyra için endişelenmemişler ve hayatı hakkında hiçbir soru sormamışlardı.

“La Jolla’daki yeni evinize taşındınız mı?” diye sordu Gigi onlara.

“Hayır, ama taşınma araçları haftaya gelecek. Maddi durumumuz yüzünden, Prescott Anne,” dedi Judith üzgün bir sesle, “New York’taki evimizi satmak zorunda kaldık.”

“Çatı katını mı?”

“Evet,” dedi Judith başını eğerek.

Kanepede Sam’in yanında oturan Lyra ona doğru eğildi. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Annesi satılan çatı katından biri ölmüş gibi söz ediyordu.

“Nerede kalıyordunuz?” diye sordu Gigi oğluna.

“Houston’daki dairede.”

“Bizimle gelmeni istiyoruz,” dedi Judith.

“Bu doğru,” diye ona katıldı Christopher. “Valizlerini toplamanı istiyorum, yarın erkenden yola çıkarız.”

“Bu gece Coronado’da kalıyoruz,” diye açıkladı Judith.

“Sizinle hiçbir yere gitmiyorum. Christopher, mahkemede anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Hayatımı kontrol edemezsin.”

“Ne kadar endişelendiğimizi görmüyor musun?”

“Ne için?”

“Senin için,” dedi Christopher, sesinden samimiyet akıyordu. “Lyra’yı suçlamıyorum...”

Lyra içini çekip fısıldadı. “İşte yine başlıyoruz. Ama...”

“Ama seni tehlikeye attı,” dedi Christopher.

“Lyra’nın bencil olmasıyla ilgisi yok,” diye araya girdi Judith. Sözlerine devam ederken Lyra’ya bakmadı bile. “Lyra’nın bencillikle hiçbir ilgisi yok.”

“Ama...” diye fısıldadı Lyra.

“Ama düşüncesizlik etti,” diye sözünü bitirdi Judith.

“Buraya tehdit amaçlı gelen adamlar...” Christopher kafasını salladı, bronz yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Buna müsaade edemem, anne.”

“Endişelenmenize gerek yok,” dedi Gigi. Kibarca ellerini kucığında birleştirdi. “Bu gece burada bir FBI ajanı kalacak ve yarın da çiftliğe gideceğim. Telefondaki Cooper’dı. Ajan Kincaid o adamları yakalayana kadar orada olmamı istiyor, ki yakalayacağına eminim.” Sam’e gülümseyerek ekledi. “Ayrıca, arkadaşlarımı özledim ve onları yeniden görmek istiyorum. Bu ev boş olmayacak,” dedi onlara. “Harlan her gün burada çalışıyor olacak. Bir–”

“Rafları olan muhteşem bir dolap daha inşa ediyor.”

Gigi kaşlarını çatarak baktı. “Ama Lyra–”

“Gigi, senin hazırlanman gerekmiyor mu?”

“Aman Tanrım, saate bakın. Harlan her an gelebilir.” Gigi yerinden fırlayıp, ayağa kalkmasına izin vermeden oğlunun omzuna hafifçe vurdu.

“Dışarı mı çıkıyorsun?” diye sordu Christopher.

“Tamirciyle mi?” diye araya girdi Judith.

“O bir usta,” diye açıkladı Gigi. “O ve ailesi birazdan beni alacak ve St. Anges’a akşam yemeğine gideceğiz. Üzerimi değiştirmeliyim. Siz ikiniz, arayı açmayın.”

“Tehdit edilirken evden çıkman doğru mu?”

“Tehdit edilmedim,” diye ısrar etti Gigi. “Ayrıca, Harlan’ın ailesi ve kiliseden birçok insan yanımda olacak. Beni merak etmeyin.”

“Ama anne...”

“Sonra görüşürüz. Coronado’nun keyfini çıkarın.”

Christopher ayağa kalktı. “Öz annem benimle bir saat geçirmek istemiyor mu?”

Lyra kaskatı kesildi. Babası Gigi’yi onunla vakit geçirmemekle suçlamaya nasıl cüret edebilirdi? Kendisi onun yanında kaç saat geçirmişti? Öne doğru eğildi, karşılık vermeye hazırdı ama Sam elini koluna koyarak ona engel oldu.

“Sen de kilise yemeğine gidecek misin, Lyra?” diye sordu Judith. “Bay Kincaid ve sen akşam yemeğini bizimle birlikte otelde yiyebilirsiniz.”

“Bana kalırsa, Gigi’den uzak durmalı,” dedi babası. “Büyükannesini yeterince tehlikeye attığını düşünüyorum.”

“Bana kalırsa, sizden de uzak durmalıyım,” dedi Lyra.

“Chris, haklı,” diye ona katıldı Judith. “Tehlikeli olabilir. Bizim Bay Kincaid gibi korumalarımız yok.”

Christopher, Sam’e döndü. “Anladığınıza eminim. Annem giderek gençleşmiyor ve onun için endişeleniyoruz. Keşke onu bizimle yaşamaya ikna edebilsek.”

Sam omuzlarını silkti. “Bana oldukça güçlü bir kadın gibi görünüyor.”

Anne babası gittiğinde, Lyra çığlık atmaya hazırdı. Kapıyı kapatmak üzereyken annesi, “Vazgeçmeyeceğiz,” dedi. “Gigi’yi çok seviyoruz ve bizimle yaşarsa daha mutlu olacağını biliyoruz. Bu konuda bizimle neden mücadele ettiğini anlamıyorum. Tek istediğimiz onunla ilgilenmek.”

“Hayır,” dedi Lyra öfkeyle. “Onun sizinle ilgilenmesini istiyorsunuz.”

OTUZ

Lyra anne babasının davranışlarından utanıyordu. Onları değiştiremeyeceğini kabul etmişti ama Sam'in onların Gigi'nin iyiliğini düşündükleri yalanına tanık olmasını istemezdi. İkisi de ikiyüzlülerdi ve açgözlülükleri Lyra'nın midesini bulandırıyordu.

Çocukların anne babalarını sevmesi gerekirdi, ancak bu noktada utanç devreye giriyordu. Daha fazla para almak için kalkıştıkları onca oyundan sonra, Lyra'nın onları sevmesi mümkün değildi. Ve onların da Lyra'yı sevmediği açıktı. Anne babası gittikten sonra Lyra, Sam'in yüzüne bakmakta zorlandı, ama çikolata almak için mutfağa giderken başını dik tuttu.

Onun rahatsızlığını gören Sam kafasını dağıtmak istedi. "Kardeşlerinle konuştun mu?"

Soru Lyra'nın irkilmesine neden oldu. "Ne? Ah, evet, Cooper'la konuştum. O ve Owen çiftliğe gitmem ve onların deyimiyle 'ortalık yatışana kadar' orada kalmam gerektiğini düşünüyor."

“Senin için endişeleniyorlar.”

“Biliyorum,” dedi Lyra. “Tekliflerini kibarca reddettim.”

Sam gülümsedi. “Aferin. Benim de bazı haberlerim var.”

Lyra’nın elini tutup onu kanepede yanına oturması için çaktı. Pencere açıldı, serin okyanus esintisi perdeleri kenara itti. Oturup dakikalar öncesine kadar odaya hâkim olan gerginliğin dağılmasına izin vermek güzeldi.

“Dinliyorum,” dedi Lyra.

“Kutuları alan Teksas’taki ajanlar aradı. Bütün kitapları, DVD’leri ve CD’leri incelemişler. Hiçbir şey bulamamışlar.”

“O kitaplar çok değerli.”

“Evet, biliyorum. Değer biçtirecekler.”

“Kitapları onları isteyen insanlara geri vermenin bir yolunu bulursam, belki...”

Sam kafasını salladı. “Peşinde oldukları şey kitaplar değil. Düşün. O kitaplar insan öldürmeye değecek kadar değerli olabilir mi? Hayır, bu insanların istediği başka bir şey olmalı.”

Lyra bir süre düşündükten sonra bıkkınlıkla, “Haklısın,” dedi. “Binlerce dolar değerinde olsalar bile birkaç kitap için insan öldürmek hiç mantıklı değil. Bu da bizi en başa döndürüyor. Ne istiyor olabilirler?”

“Öğrenene kadar vazgeçmeyeceğiz,” diye ona söz verdi Sam.

Lyra başını onun omzuna koydu ve birkaç dakika sessizce oturdular.

“Gigi ne zaman dönecek?” diye sordu Sam.

“Bilmiyorum. Muhtemelen dokuz-dokuz buçuk civarı gelir. Harlan ve eşi çocukları yatırmak isteyecektir.”

“Kaç saatimiz var?”

“Beş.”

“Gigi ona iş vererek yardımcı oluyor, öyle mi?”

Lyra kafasını kaldırıp baktı. “Demek anladın? Harlan bir süredir işsiz. Bir inşaat şirketinde iyi bir işi vardı, ama şirket kapandı. Başka bir şirket bulması uzun sürmez. Bu sırada...”

“Bir panik odası inşa ediyor.”

“Yine de, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum,” dedi Lyra.

Tekrar başını Sam’in omzuna koyup sordu, “Sam, burada ne kadar kalacaksın ve yeni koruma ne zaman gelecek?”

“Los Angeles’a dönene kadar gelmeyecek,” dedi Sam. “Gigi’yi havaalanına götürdükten sonra yola çıkarız.”

“Ve sağ salım uçağa bindiğinden emin olduktan sonra,” diye ekledi Lyra.

“Yukarı çıkalım.”

“Ah, hayır. İyi bir fikir değil.”

Sam onu kucağına oturtup kollarının arasına aldı ve tutkuyla öptü. Lyra karşı koyamadı; tadı harikaydı.

“Yukarı çıkalım,” diye tekrarladıktan sonra Sam onu bir kez daha öptü.

Lyra’nın yukarı çıkmamaları için gösterebileceği birçok sebebi vardı, ama sonuçta, yukarı çıktılar.

Sam Lyra’nın onun karşısında utanmasına izin vermedi ve Lyra kendini tamamen ona bıraktı.

Sam onu çıplak görmeye bayılıyordu ve doyuma ulaştıktan sonra yanına kıvrılması hoşuna gidiyordu. Gözleri-

nin buğulanmasını ve öpüşmelerinin ardından dudaklarının dolgun ve kırmızı görünmesini seviyordu. Ama onun yatağını terk etmekten nefret ediyordu.

Lyra, Gigi'ye kapıyı açmak için tam zamanında giyinip alt kata indi.

"Akşam yemeği harikaydı," dedi büyükannesi içeri girerken. "Peder Henry her şeyden memnun görünüyor."

"Çok güzel," dedi Lyra.

Büyükannesi kaşlarını çatarak ona yaklaştı. "Yüzüne ne oldu? Tahriş olmuş gibi görünüyor."

Lyra yanağına dokundu. "Gerçekten mi?"

Lyra yüzünün neden tahriş olduğunu biliyordu: Sebebi Sam'in sakallarıydı. Suçlu, Gigi'nin yanında durmuş, sırıtıyordu.

"Lyra, Los Angeles'a gitmeden önce Peder Henry'ye yarın bir çek bırakacağına söz verdim."

"Elbette, bırakırım," diye söz verdi Lyra. "Ona ne kadar vermeliyim?"

"Yüz bin şimdilik yeterli."

Lyra hiç tereddüt etmedi. Soru sormasına ya da açıklama beklemesine gerek yoktu.

"Ve Harlan..." diye devam etti Gigi.

"Çiftlikte olacağın için ona da önceden parasını ödeme mi ister misin?" diye sordu Lyra.

Gigi kafasını sallayıp Harlan'a ne kadar ödemesi gerektiğini söyledi. "Bu işini bitirmesi için gereken malzemeleri de karşılamalı. Acele edip üç hafta içinde bitirmeli, çünkü yine tam zamanlı çalışmaya başlayacak."

Lyra çok sevindi. "İş mi buldu?"

"Kendi şirketini kuracak ve ilk işi kilise okuluna ek bina

yapmak. Okul çok kalabalık,” diye ekledi Gigi. “Yarın pederi gördüğünde, etrafına bak.”

Lyra, Sam’e döndü. “St. Agnes’teki kilise ve okulun çok işi var.”

“Yoksul bir mahalle,” diye ekledi Gigi. “İnsanlar zorlanıyor.” Lyra’nın yanağından öptükten sonra Sam’e onu da öpebilmesi için eğilmesini işaret etti. “Ben yatmaya gidiyorum.”

“Gigi, konuk odasında yatmayı kabul edersen, çok sevinirim,” dedi Sam. “Ben kanepede yatarım.”

Lyra bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. “Harlan’ın çalışma alanını kapattığını biliyorum, ama toz yine de uçuşuyor, o yüzden yatak odanda yatmamalısın.”

“Ama Sam, kanepede rahat edemezsin,” diye karşı çıktı Gigi.

“Elbette, ederim,” dedi Sam. “Uyuduğum yerin önemi yok.”

“Çarşafı çoktan değiştirdim,” dedi Lyra büyükannesine, ki bu koca bir yalandı. Sam misafir odasında hiç yatmamıştı ve çarşafı hâlâ temizdi. Neyse ki Gigi’nin bütün çarşafı beyazdı.

Lyra büyükannesinin üst kata çıkmasını bekledikten sonra Sam’e yaklaşıp fısıldadı. “Artık oyun oynamak yok.”

“Peki.” Sam onu kendisine doğru çekip öptü.

Lyra da onu öptü. “Ne yapıyorsun?”

“Oyun oynuyorum.”

“Demek sana söylediğimin tam tersini yapıyorsun? Belki de üzerinde ters psikolojiyi denemeliyim.”

“Kulağa iyi geliyor. Dene.”

Sam’in gözlerindeki ışıltı Lyra’nın kalp atışlarını hızlandırdı. “Tamam. Sam, bana kalırsa, biraz oynaşmalıyız.”

“Tamam.” Sam onu tekrar öptü, bu kez daha ateşliydi.

Lyra geri çekildiğinde titriyordu. “Battaniyeler Gigi’nin odasının karşısındaki çarşaf dolabında.” Sam’dan uzaklaşması neredeyse imkânsızdı ama iradesini topladı.

Daha sonra, yatağında uyumaya çalışırken, Sam’in onu ne kadar önemseydiğini fark etti. Duygularını frenlemekte başarılı olmuştu ama artık serbesttiler. Elbette onu önemsiyordu. Onu korumak için hayatını tehlikeye atıyordu. Lyra yastıklarını yumruklayıp rahat etmek için başının arkasına koydu. Kafasını dağıtmaya çalıştı ama başaramadı. Sam’le ilgili düşünceler zihninde belirip duruyordu.

Kendisi de Sam’in sakinliğine uymuştu. Genç adam böylesine rahat, kendinden emin ve kontrollüyen, kendisinin çıldırması mümkün değildi. Sam’in arabanın altındaki bombayı bulduğunda ona sakinlikle bomba imha ekibini çağıracağını söylemesini hatırladı. Sinirleri bozulmuş gibi görünmüyordu, öyleyse Lyra neden korkacaktı ki? Endişelenecek bir şey yokmuş gibi onu uzaklaştırmıştı. Ve parkta üzerlerine ateş edilirken de oldukça kontrollüydü.

Sam’in kötü espri anlayışı onu güldürüyordu. Ve onun fiziksel olarak, yaşayan en seksi erkek olduğunu düşünüyordu. Daha önce hiçbir erkeğe ona verdiği gibi bir karşılık vermemişti. Sam’in ıslıl ıslıl gözleriyle ona bakması, erimesi için yeterliydi.

Hâlâ uykusu gelmemişti. Onu düşünmeyi bırakmalıydı. Zihnini boşaltıp rahatlamayı denedi. Ama bu bir dakika sürdü, sonra Sam tekrar düşüncelerinde belirdi. Uykusuzluğunun sebebini daha fazla göz ardı edemezdi. Bu adama âşık olmuştu.

Harika. İşte bu harika! Lyra kendine kızdı. Daha dik-

katli olması gerekirdi. Sam bir daha asla evlenmezdi. Eşinin adını söylemek bile onun için yeterince zordu. Hayır, evlilik asla olmayacaktı.

Lyra evli olmadığı bir erkekle aynı eve taşınamazdı. Bu Gigi'yi öldürürdü. Sam'in de ondan böyle bir şey isteyeceği yoktu. Hem kendine saygısı olan bir kadın sadakatin olmayacağını bile bile bir adamın peşinden D.C.'ye gider miydi? Genellikle bu tür düşünceler bir erkekle tanıştıktan bir sene sonra aklında belirirdi. Bu kadar çabuk değil.

Neden bu kadar endişeleniyordu? Bu ilişki hiçbir yere varmayacaktı. Sam'i seviyorsa ne olmuştu? Yırtıcı anne babası Gigi'nin etrafında köpekbalıkları gibi dönüp dururken, onları uzakta tutmak Lyra'nın göreviydi. Onu bir kez mahkemeye sürüklemişlerdi ve bir fırsatını bulduklarında, Lyra bunu yeniden yapacaklarını biliyordu. Kardeşleri yardımcı olurdu, ama asıl sorumluluk ona düşecekti. Gigi hayatta olduğu sürece, Lyra onu koruyup kollayacaktı.

Lyra battaniyeyi çenesine kadar çekip derin bir nefes verdi. Her şeyi düşünmüştü: Sam iyi bir adamdı, ama düzgün bir ilişkiyle ilgilenmiyordu, aynı şey onun için de geçerliydi. Bunun üzerine, nihayet pek derin olmayan bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, valizlerini toplayıp Harlan'ı panik odası üzerinde çalışırken bırakarak havaalanına doğru yola çıktılar. Gigi rampada gözden kaybolana kadar Sam ve Lyra güvenlik noktasından onu izlediler.

Havaalanından ayrıldıktan sonra bir çekle St. Agnes'in yolunu tuttular. Siyah bir papaz cüppesi giyen Peder Henry okul bahçesindeki çocukları izliyordu. Çocukların onu

çok sevdikleri belliydi. Çocuklar art arda, "İzle beni, Peder. İzle beni," diye etrafına üşüşürken ellerini arkasına atmış duruyordu.

Bir tür atlama oyunu oynayan kızlar ve erkeklerden oluşan bir grup birinci sınıf öğrencisi Lyra'nın ilgisini çekti. Sam'i ve Peder Henry'yi bırakıp onların ne yaptıklarını görmek için bahçede ilerledi. Hepsi de uydurdukları oyunu açıklamak istedi. Her birinin sesi bir diğërininkine karıştığı için kuralları açıklamayı bitirdiklerinde, Lyra'nın oyun hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden ona gösterdiler. Çocuklar oyun alanındaki işaretlerin üzerinde atlayıp zıplarken birkaç yeni kural daha uydurdular, ama Lyra'nın en çok dikkatini çeken oyunlarını yaratırken çok eğleniyor olmalarıydı.

Birden projesinin ne olacağını ve ona ne isim vermesi gerektiğini buldu: Oyun Sanatı.

Bu çocukları saatlerce aynı yerde tutacak oyuncaklar ya da küçük bilgisayar oyunları yoktu. Elektronik ekranları yoktu. Motorlu oyuncakları yoktu. Süslü hiçbir şeyleri yoktu. Hayal güçlerinden başka hiçbir şeyleri yoktu. Ve eğlenceleri oldukça etkileyiciydi.

El ele tutuşan iki küçük kız sohbet ederek Peder Henry'nin yanına gittiler.

Sam ilgisini çekmek için uğraşan küçük çocukların yanındaki Lyra'yı izledi. Lyra her birinin söylediklerine duyduğu en ilginç şeymiş gibi tepki veriyordu. Yüzünde büyük bir mutluluk vardı. Ve içtenlik. Ona nasıl karşı koyabilirdi?

Nasıl?

OTUZ BİR

Milo, Bay Merriam'a çok kızgındı. Lyra saldırganlar tarafından neredeyse öldürülecekti ve Milo'nun onların kim olduklarından hiç şüphesi yoktu: Merriam'ın iki kuklası, Charlie Brody ve Lou Stack'ti. Bir hışımla Bay Merriam'ın odasına dalıp masasına doğru yürüdü, ama istifasını vermek üzereyken Bay Merriam ona yüz dolarlık banknotlarla dolu bir zarf verdi.

"Bu ne?" diye sordu Milo kararlılığını yitirerek.

"Son zamanlarda çıkan karışıklıklar yüzünde sana aylık ücretini ödemeyi unuttum...biliyorsun, Rooney meselesi."

"Ah, evet. Teşekkürler." Milo aynı zamanda ona borçlu olduğu parayı da unutmuştu. "Çılgıncaydı," diyerek Merriam'a katılırken zarfı ceketinin cebine doktu.

Bay Merriam her zaman nakit öderdi, bu yüzden Milo'nun onun adına çalıştığına dair hiçbir kayıt yoktu. Milo eskiden patronunun onun şirketin maaş bordrosunda olmayı hak edecek kadar iyi olmadığını düşündüğünü ve

onun için yaptığı işlerden biraz utandığını sanıyordu, ama sonra Bay Merriam'ın ona yardım ettiğini anlamıştı. Tomarlar halinde para alan Milo'nun hiçbir zaman gelirini belgelemesi ya da vergi ödemesi gerekmiyordu. Gerçekten güzel bir anlaşmaydı. Patronu aslında düşünceli davranıyordu...en azından Bay Merriam şimdiye kadar hep düşünceli olmuştu.

“Bana verebilecek haberlerin var mı?” diye sordu patronu.

“Henüz değil.”

Bay Merriam hayal kırıklığını gizlemedi. “O disk benim sonum olacak. Charlie ve Stack, Rooney'nin ofisinin altını üstüne getiriyor. Ofis binası ona aitti ve Charlie'nin söylediklerine göre, Rooney'nin her yerde bir saçmalığı varmış. Henüz hiçbir şey bulamamışlar. Görünüşe bakılırsa, o binayı yakmak zorunda kalacağım. Bahçe satışındaki kızdaki haber var mı? Ayrıca, DVD'leri ve kitapları başka birinin almadığından ne kadar eminsin? Oradaki yüz kişiden herhangi biri almış olabilir. Ben bittim, Milo, buraya kadarmış.”

“Hayır,” dedi Milo anlayışla. “Babs Rooney satışa yeni başlamıştı – daha doğrusu her şeyi bedava dağıtmaya diyebiliriz – ve insanlar değerli şeylerin peşindeydi. Belki eninde sonunda işe yaramaz şeylere de saldırmış olabilirler, ama hiç kimse o eski kitaplardan oluşan yığına dönüp bakmıyordu – özellikle de düz ekran televizyonların dışarı taşındığını görenler.”

“Sanırım diskin ya Rooney'nin evinde yandığını ya da o kızın alıp henüz bakmadığını varsaymak zorundayım. Bakmış olsaydı, çoktan parmaklıkların arkasında olurdum. Sanırım ofisimi temizlemenin vakti geldi.”

“Bir yangın daha mı?” diye sordu Milo. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Üç yangın? Rooney’nin evi, ofisinin bulunduğu bina ve burası? Efendim, üç yangın çıkarsa polisin aradaki bağlantıyı çözeceğini düşünmüyor musunuz?”

“Hayır, burayı yakmayacağız. Birkaç şeyden kurtulmam gerekiyor. Çoğunu yok edebilirim ama talihsiz bir kazanın yaşandığı bir ofisten aldığım kasa var. Sahibi yirminci kat-tan düştü. Ofisinde açık bir kasa duruyordu ve bir kasaya ihtiyacım olduğu için bu durumdan faydalandım. Ne yazık ki, o sırada kasanın sahibinin adını üzerine yazdırdığını bilmiyordum. Onu atacak bir yer bulmalıyım.”

“Kasayı nasıl kaldıracağız?”

“Rooney’nin ofisindeki kasa gibi değil. İki kişi rahatlıkla taşıyabilir. İki güçlü adam.”

“Çalınmasından korkmuyor musunuz?”

Patronu onun bu sözüne güldü. “Bir şansım var, sayende, Milo, harika bir şansım var. Biri bana bulaşırsa, peşinden seni, Charlie’yi ya da Stack’i göndereceğimi bilir.”

Milo, Bay Merriam’ın bunu iltifat etmek amacıyla söylediğini biliyordu, ama ismini kendilerini kanıtlamamış iki yeniyetme olan Charlie ve Stack’le aynı cümle içinde kullanması onun için bir hakaretti.

“Kasayı Paraiso Park’a götürmelisiniz. Charlie ve Stack’in size buradan bahsettiklerine eminim,” dedi Milo alaycı bir şekilde.

Bay Merriam kafasını salladı. “Paraiso Park da ne oluyor?”

Milo patronunun yüzüne dikkatle baktı. Şaşırmış görünüyordu. Paraiso Park’taki silahlı saldırıdan haberi olmayabilir miydi?

Bay Merriam'ın bir şey söylemesini bekledi ama Merriam ona aklını kaçırmış gibi bakmaya devam etti. Milo onun sorusunun içten olduğu sonucuna vardı. Bay Merriam'ın parktan haberi yoktu. Ve bu Charlie ve Stack'in patronlarına Lyra'yı oraya kadar takip edip ona ateş açtıklarını söylemedikleri anlamına geliyordu. Onu öldürselerdi, Lyra, kitapların ve DVD'lerin nerede olduğunu onlara söyleyemezdi ve bu patronlarını deliye döndürürdü. Milo onları ispiyonlayabileceğinin farkındaydı ama iyice düşündü. Charlie ve Stack'in kontrolden çıkıp Lyra'ya ateş açtıklarını söyleseydi, o zaman Bay Merriam onun da parkta olduğunu anlayacaktı. Bunu ona nasıl açıklardı?

Paraiso Park konusunu açtığına göre, bunu kendi avantajı doğrultusunda kullanabilirdi. Bay Merriam'a parkın nasıl bir çöplüğe dönüştüğünü anlattı. "Charlie ve Stack'e kasayı oraya gömdürebilirsiniz... arka taraflarında bir yere."

Bay Merriam sandalyesinde sallanıp sosis büyüklüğündeki parmaklarını masasında tıkırdattı.

"Hımm. Sence belediye orayı temizler mi?"

"Hayır, efendim, ama diyelim ki temizlediler. Ne fark eder? Parmak izlerinizi silerseniz, kasanın bulunması neyi değiştirir, değil mi?"

"Bu doğru," diye ona katıldı Merriam. "Bir de şu kız meselesi var. Onu da artık bir çözüme kavuşturmak istiyorum."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Milo. "Ama, efendim, söylemem gereken bir şey var. Hayal kırıklığına uğradım...evet, işi bitirebileceğime yeterince inanmadığınızı için hayal kırıklığına uğradım. Charlie ve Stack'i bu mese-

leye dahil etmeniz canımı sıkıyor. Kızın evine girmeleri ve tüm olanlar. Yeteneklerimi kanıtladığımı sanıyordum...” Milo konuşmasını hazırlamıştı, ama gergin bir şekilde konuşuyordu.

Bay Merriam şaşkın görünüyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Gerçekten aptal rolü mü yapıyordu? Milo yine öfkelen-diğini hissetti. Söylediklerini tekrarlayamadan Bay Merriam’ın telefonu çaldı.

“Buna bakmalıyım.”

Milo kafasını salladı. Bekleyecekti.

Bay Merriam telefonu yanıtladıktan sonra, “Bir saniye,” diyerek Milo’ya baktı. “Bu özel bir görüşme.”

Milo patronunun kiminle konuştuğunu anlamak için ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. Bay Merriam ona seslendi, “Bana kalırsa, biraz yardıma ihtiyacın var, Milo. Charlie’yle konuşup sana döneceğim.”

Milo patronunun hakaretine anlam veremedi. Neden yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordu? Ayrıca, Charlie ve Stack Bay Merriam’ın özel odasına nasıl sızmışlardı? Arabasına binince, gözleri dolana kadar direksiyonu yumrukladı.

Lyra’yla, güzel Bond kızıyla ilişkisini bitirmesi gerekeceğini biliyordu, ama Bay Merriam’la yaptığı görüşme bunu pekiştirmişti. Onunla birlikte olursa, Charlie ve Stack bunu öğrenirdi. Bay Merriam değerli DVD’sinin Lyra’da olduğunu düşündüğü sürece, Lyra tehlikedeydi. Güvende olması, Milo’ya bağlıydı.

Milo kendi geleceğini onun için feda etmeye hazırды, ama belki bu işi halletmenin başka bir yolu olabilirdi. Bir plana ihtiyacı vardı.

Sonra birden aklına geldi. Çok basit ve zekiceydi. Milo yalan söyleyecekti.

Bay Merriam o gün öğleden sonra ona telefon açtı.

“Charlie ve Stack ofisimdeler ve sana yardımcı olacaklar – ”

“Onları buldum!” dedi Milo, Bay Merriam’ın tek bir kelime daha etmesine izin vermeden.

“Ne? Ne dedin?”

“Onları buldum...kitapların, DVD’lerin ve birkaç CD’nin olduğu kutuları.”

“Bekle. Charlie, Stack, Milo onları bulmuş. Ona yardım etmenize gerek kalmadı. Evet, Milo onları bulmuş,” diye tekrarladı Merriam heyecanla.

Bay Merriam haberi Charlie ve Stack’e verdiğinde, Milo ona inanmadıkları için bunu yaptığını düşündü. O iki aptal onları tek başına bulacağına inanmıyorlar mıydı?

“İyi iş çıkardın,” dedi Bay Merriam, Milo’ya. “Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Telefonu kulağında olan Milo öfkeden deliye döndü. Charlie ve Stack şimdi de patronunun ofisinde takılıyorlardı. Sırada ne vardı? Birlikte öğle yemeğine mi çıkacaklardı? Milo kıskançlığına engel olamadı. O ofiste oturmuş öğle yemeği yiyenin kendisi olması gerekiyordu. O iki ahmak değil. Dilini tutup Bay Merriam’a neler hissettiğini söylemedi, Lyra’nın daha önemli olduğunu ve bunu onun için yaptığını kendisine hatırlattı. Patronuyla tartışmak planlarını bozabilirdi.

“DVD kitaplardan birine sıkışmış olabilir diye hepsine teker teker baktım ve bütün DVD’leri kontrol ettim,

kutuların hepsinde üzerlerindeki etiketler gibi filmler var. Aradığınız DVD'nin Rooney'nin evinde yandığını düşünüyorum.”

“Umarım haklısındır. Onları nerede buldun?”

Milo bu soruya hazırlıksız yakalandı. “Onları nerede mi buldum?” diye tekrarladı zaman kazanmak için. “Büyükannesinin garajında.” Charlie ve Stack’in garaja girip bakmış olma ihtimallerine karşı ekledi. “Her yeri aradım. Herhangi birinin rahatlıkla bulabileceği bir yerde değillerdi.”

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Bay Merriam. “Onları yarın sabah ofisime getir. Bu gece bir randevum var, yoksa şimdi getirmeni isterdim.”

“Neyi getireyim?”

“Kitapları ve DVD’leri,” diye güldü Bay Merriam. “Neyi getirmeni istediğimi sandın?”

Milo zoraki bir şekilde güldü. “Şaka yapıyordum. Yarın sabah görüşürüz.”

Görüşmeyi bitirip kafasını kaşıdı. Şimdi nereden eski kitap ve DVD bulacaktı?

OTUZ İKİ

Arabaya bindiklerinde Lyra'nın keyfi yerindeydi. Film projesi için bir konu bulmuştu ve Peder Henry'nin yardımıyla birinci sınıfların velilerinin izin kâğıtlarını imzalamasının ardından senaryoyu zamanında bitirip ilk teslim tarihine yetiştiği sürece haftaya ya da bir sonraki hafta çekime başlayabilirdi.

“O çocukların ne kadar mutlu olduklarını gördün mü?” diye sordu Sam’e.

“O çeki verdiğinde Peder Henry'nin ne kadar mutlu olduğunu gördüm. Üzerindeki elbiseyle ters takla atacağını sandım.”

Lyra güldü. “Ona papaz cüppesi deniyor.” Pederin jimnastik hareketleri yaptığını düşünmek onu tekrar güldürdü.

“O çocukların yanındayken ne kadar eğlendiğini de gördüm. Ne yapıyorlardı?”

“Kendi uydurdıkları oyunu oynuyorlardı, ve evet, çok eğlendim.”

“Film projeni ne zaman bitirmen gerekiyor?”

“Emin olmak için kuralları tekrar okudum,” dedi Lyra. “Ayn beşine kadar metni göndermem gerekiyor. Cuma gününe kadar. İlk beşe girerse, bana haber verecekler ve filmi göndermem için bir haftam daha olacak.”

Sam otobana giden rampanın girişine vardı. “İlk beşe girdiğini öğrenmek için ne kadar beklemen gerekiyor?”

“Altı hafta kadar. O nedenle filmi hazırlamalıyım.”

“En azından bu kez zehirli atık kokusu solumak zorunda kalmayacaksın.”

“Doğru, ayrıca bunu hazırlarken daha çok eğleneceğim. Mahler’in bana bu fırsatı vermesine şaşırdım. Gözde öğrencilerinden biri değilim.”

Birkaç kilometre sonra, “Dün gece evin önünden herhangi bir araba geçti mi?” diye sordu Sam.

“Hayır.”

“Yolu mu izliyordun?”

Hafifçe gülümsedikten sonra, “Evet,” dedi Lyra.

Sanki akşam yemeğine davetli bir misafir kabalık ederek gelmekten vazgeçmiş gibi, “Sence neden geri dönmeler?” diye sordu.

“Belki de eve giden gelen sayısı çok fazla olduğu için,” dedi Sam. Uzanıp Lyra’nın eline hafifçe vurdu. “Endişelenme. Ortadan kaybolmayacaklar. Geri dönecekler.”

“Bunu duymak beni çok rahatlatmıştı.” Lyra bacak bacak üstüne atınca Sam otomatikman ona baktı ve bacaklarının uzunluğu hoşuna gitti. İçindeyken bacaklarını etrafında hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladı....Boğazını temizledi. Psikiyatrlar bir erkeğin ne kadar sıklıkla seksi düşündüğünü söylüyorlardı? Her on saniyede bir miydi?

On iki? Sam, Lyra'yla tanıştığından beri, sürekli bunu düşünüyordu.

“Bildiğimiz şeylere odaklanalım,” dedi. “Seni dört farklı adamın öldürmeye çalıştığını biliyoruz. İkisi kefaletle serbest bırakılmamak üzere hapisteler ve bir de evine giren iki adam var. Gigi'nin evinin önünden arabalarıyla geçenler onlar olabilir. Tabii bu sadece bir tahmin.”

“Umarım doğrudur. Yoksa, beni öldürmeye çalışan altı adam var demektir.” Lyra hafifçe gülümseyerek ona baktı. “Birinin sırf beni öldürmeleri için sürekli adam tuttuğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Sam şerit değiştirirken güldü. “Hayır, sanmıyorum.”

Lyra'nın ifadesi yine ciddileşti. “Onlara ne yapmış olabilirim?”

“Kişisel bir mesele olmadığına eminim. Hapse atılan iki adamın Michael Flynn adına çalıştıklarını biliyoruz.

“İrlandalı bir göçmen ve uzun süredir Los Angeles'taki organize bir suç örgütünün lideri. Para aklama, fuhuş ve rüşvetle uğraşıyorlar, ama bildiğimiz kadarıyla uyuşturucu işinde değiller. Şimdiye kadar avukatları sayesinde tüm suçlamalardan yakasını kurtardı. Dedektif O'Malley bana Flynn'in sorgulanmak üzere kendi rızasıyla polis merkezine gideceğini söyledi.”

“Onunla konuştukları sırada orada olmak istiyorum. Bu mümkün mü?”

“Neden olmasın? Camın ardından onu izleyip dinleyebilirsin, ama ona herhangi bir şey söyleyemez ya da seni görmesine izin veremezsin.”

“Öyleyse onu vurmak söz konusu değil.”

“Bu benim işim, tatlım.”

“Sence bize bir şey söyleyecek mi?”

“Hayır.”

“O halde, neden zahmet ediyor?”

“Çünkü Dedektif O’malley Flynn’e bazı bilgiler vermek istiyor. Bu bilgilerle ne yapacağını görmek için. İş arkadaşlarının çoğunu tanıyoruz, bu yüzden bize bazı ipuçları verecek.” Sam telefon açıp Flynn’in sorgusu için orada olmalarını ayarladı.

Görüşmesini bitirdiğinde Lyra konuyu değiştirdi. “Neden evime dönemiyorum? Korumam yanımdayken – ”

“Hayır.”

Lyra üsteledi. “Neden?”

“Havaya uçmadan uyumak istiyorum. Ayrıca düşünmemiz gereken diğer apartman sakinleri var. Kimsenin nerede kaldığımızı bilmemesi en iyisi.”

Sam mantıklı bir noktaya değinmişti. Kimseye zarar gelmesini istemiyordu. “Peki,” dedi Lyra.

“Evinden alman gereken bir şey mi var?”

“Hayır. Gigi’nin evindeki dolabımdan yanıma temiz giysiler aldım.”

“Okula gitmemize de gerek yok, değil mi?”

“Bugün değil, ama...” Lyra, Sam’in sıradakinden hiç hoşlanmayacağını biliyordu. “Parktaki hafıza kartını değiştirmeliyim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Sam. “Oraya geri dönemeyiz.”

“Sam...”

“Merak ettiğini biliyorum, ve çiçekleri kimin diktiğini öğrenmek istiyorsun – ”

“Meraktan fazlası var,” diye karşı çıktı Lyra. “İleride

bununla ilgili bir şey yapmak isteyebilirim. Belki bir kısa film. Bir hafta daha çekim yapmama izin ver.”

“Hayır.”

“Tek istediğim bir hafta, sonra fotoğraf makinemi alırım ve işim bitmiş olur.”

“Hayır,” diye tekrarladı Sam daha kesin bir sesle.

“Yeni bir kamera alıp parktakiyle değiştirmeme ne dersin? Hafızası daha büyük bir kamera alabilirim ve böylece sık sık oraya gitmek zorunda kalmam.”

“O çöplüğe tırmanmak zorunda kalmamak için neden bunu daha önce yapmadın?”

“Fotoğraf makinemi kullanmak istedim. Çok net fotoğraflar çekiyor. Ama birkaç kez parka gitmeme izin verirsen değişmeye razıyım.”

“Bunu düşüneceğim.”

Lyra bıkkınlıkla oturduğu yerde kımıldadı. “Sam, korumam otoritemi üzerinde kullanmak zorundayım. Bir korumanın işi korumaktır. Programı koruma yapmaz. Seninle ya da sensiz o parka gideceğim.”

Sam gülmedi ama Lyra onun yüzündeki neşeli ifadeyi görebiliyordu. “Ah, ne hoş.”

“Ne?” diye sordu Lyra şüpheli bir şekilde.

“Otoriteni kullanabileceğini düşünmen.”

Tamam, blöf yapıyordu, ama Sam’in bundan bu kadar zevk alması gerekiyor muydu? Lyra soruşturmaya yardımının dokunması için aklından neler yapabileceğini geçirirken dışarıdaki manzaraya baktı. Los Angeles’a varırken, aklı bahçe satışına gidip durdu. Onu öldürmeye çalışan kişinin bir şekilde bahçe satışıyla bağlantısı olduğuna inanıyordu. Tetikçilerin patronu olan Flynn denen adam

kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyin onun elinde olduğunu sanıyor olmalıydı. Sam'e bundan bir kez daha söz ettiğinde genç adam kafasını salladı.

"O kutularda bunlara sebep olabilecek bir şey yok, unuttun mu?"

"Ama belki de onlar olduğunu sanıyor."

Sam dirseğini aralarındaki boşluğa koydu. Lyra onun elini tutup kolundaki yara izini takip etti. "Alec'e yardım etmek için pencereyi kırdığında mı oldu?"

"Hayır, onlar Amerikan futbolu yaraları."

Sam diğer kolunu kaldırına kadar Lyra onun uydurduğunu sandı. "Bu yaralar pencerenin içinden geçtiğinde oldu."

"Bu kolun daha kötü," dedi Lyra onun sağ koluna dokunarak. "Artık Amerikan futbolu oynamıyorsun, değil mi?"

"Evet, oynuyorum. Stres atmanın harika bir yolu."

"Böylesine sert bir sporla ilgilenemeyecek kadar sakin... Amerikan futbolu oyuncularını agresiftir. Onlar..." Lyra duraksadı.

"Onlar ne?" diye üsteledi Sam polis merkezinin otoparkına girerken.

"Acımasız," dedi Lyra. "Sahada," diye açıklık getirdi.

Sam güldü. "Evet, sanırım haklısın."

Sam arabayı park etti ve içeri girene kadar Lyra'nın yakınında yürüdü.

"O'Malley üst katta," dedi Sam'in sesini tanıyan bir polis memuru.

Polis merkezinin ikinci katı üç sıra masanın bulunduğu açık bir alandan oluşuyordu. Dedektifler bilgisayarlarının

başında oturuyorlardı. Kimileri karşılarında oturan insanların ifadelerini alırken, bazıları sandalyelerine kelepçelenen şüphelilerle ilgileniyordu. Lyra'nın anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı.

“O ikisini sorgu odasına götürün,” diye bağırdı bir dedektif ortaya doğru. “Rus tercüman yolda.”

Sam kıs kıs gülüp dedektifle dalga geçen iki adamı dinledi. Sonra biri gülümsemesine neden olan bir şey söyledi. Lyra yavaşlayıp geniş odada etrafına bakarken, Sam elinden tutup onu çekti. Dedektif O'Malley odanın sonundaki cam bir ofisteydi. Onları görünce hemen dışarı çıktı. Lyra'ya nasıl olduğunu sorduktan sonra Sam'e döndü. “Flynn on beş dakika içinde burada olacak. Erken geldiniz.”

“Güzel. Lyra kampüs güvenlik kameralarının kayıtlarına göz atabilir.”

“Sorun değil. Size göstereyim.”

O'Malley bilgisayarının başına geçip güvenlik videosunu seçti. Otopark ekranda belirdi. İnsanların ve arabaların sıradan hareketlerini gösteriyordu. O'Malley üst sağ köşeye işaret edip, “İşte orada,” dedi.

Lyra ekrana doğru eğildi. Görüntü net değildi ama karanlık bir figürün arabalarının etrafında dolandığını görebiliyordu. Başı yağmurluğunun kapüşonuyla örtülüydü. Figür, birkaç saniyeliğine arabanın yanında diz çöktükten sonra kalkıp uzaklaştı.

O'Malley adamın nerede gözden kaybolduğunu belirlemek için videoyu geri aldı, “İşte burada bombayı yerleştiriyor,” dedi.

Lyra kafasını salladı. “Yüzünü göremiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum.”

Bir polis memuru kafasını kapıdan uzattı. “Flynn yukarı geliyor.”

O’Malley bilgisayarını kapatıp ofisinde onlara önderlik etti.

Tercümanı çağıran dedektifin yanında geçerken, Sam durup masasındaki ismi okudu ve, “Dedektif Muren, sorgulamak istediğiniz o adamlar Rusça konuşmuyor,” dedi.

Muren kafasını kaldırmaya tenezzül etmedi. “Hallettim. Teşekkürler.”

Sam’in dedektifin duymak isteyeceği başka önemli bilgileri de vardı ama ona söylemedi. Muren’in kısa bir süre sonra aklının başına geleceğini biliyordu.

O’Malley sorgulama odasına girerken, Lyra Sam’in peşinden gözlem odasına girip pencerenin önünde durdu. İki adamın içeri girdiğini gördüler. Uzun boylu adam O’Malley’e kartını verip kendini Bay Flynn’in avukatı olarak tanıttı. Müvekkilinin yanına oturdu.

Michael Flynn tuhaf görünümlü bir adamdı. Kulaklarından başında olmadığı kadar kıl fişkırıyordu. Lyra neden Flynn’in yaşlı bir adam olduğunu düşündüğünü bilmiyordu, ama ellili yaşlarındaymış gibi görünüyordu.

“Lyra, onu daha önce hiç gördün mü?” diye sordu Sam.

Lyra kafasını salladı. “Kesinlikle hayır. İnan bana, görsem, hatırlardım.”

Adamın serçe parmağındaki kocaman yüzük Lyra’nın dikkatini onun manikürlü tırnaklarına çekti, takım elbisesi İtalyan olmalıydı, muhtemelen özel olarak dikilmişti.

“İrlandalı,” dedi.

“Evet.”

Kapı tıklatıldı ve Sam’i umursamayan dedektif içeri girdi. “Efendim, bir dakikanız var mı?”

Sam ona döndü. "Evet."

"Kabalık ettiğim için özür dilemek istiyorum." Elini sıkamak için Sam'e elini uzatıp kendini tanıttı. "Dedektif Muren. Bill Muren. Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Dışarıdaki üç adam söyledi. Ayrıca bana..." Lyra'nın dinlediğini fark edince duraksadı.

Sam onun elini sıktı ama başka bir şey söylemedi.

"Kötü bir gündü," dedi Muren. "O iki aşağılık bana kök söktürdü. Rusça konuşmuyorlarsa, hangi dili konuşuyorlar?"

"Çekçe," dedi Sam.

"Bana Rusça gibi geldi. Rusça bilen biri tercüme edebilir mi?"

"Sanmıyorum. İki dil birbirine benziyor ama aslında tamamen farklı diller."

"Çekçe biliyor olamazsınız, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Günüm daha iyiye gidiyor. FBI'daki göreviniz ne?"

"Dil uzmanıyım."

Muren gülmeye başladı. "İşte buna güzel bir gün derim."

"Daha da güzelleştirebilirim. Sizde bir anahtar olduğunu biliyorlar ama neyi açtığını bulamayacağınızı düşünüyorlar."

"Neyi açtığını söylediler mi - "

"Yirmi üçüncü iskele, yedinci dolap. İşe orada başlayabilirsiniz."

Muren ellerini ovuşturdu. "Haklısınız. Sizinle tanıştığımдан beri günüm daha iyi gitmeye başladı." Kapıyı açıp, "Buradaki işiniz bittiğinde, onları sorgulamamda bana yardım eder misiniz?" diye sordu.

Sam kafasını salladı.

“Acele etmeyin. Bekleyebilirler.”

Flynn’le hiçbir yere varamıyorlardı. Soru ne olursa olsun, yanıtlamadan önce avukatına danışıyordu. Sonra soruyu geçiştiriyor ve asla doğru düzgün bir yanıt vermiyordu.

“Dedektifler ona havadan memnun olup olmadığını sorsalar, bahse girerim önce avukatına danışır,” dedi Lyra.

O’Malley o ana dek medeni ve ılımlıydı. Flynn’in önüne iki fotoğraf koydu. “Bu adamlar senin için çalışıyorlar, değil mi?”

“Hayır, benim için çalışmıyorlar.”

“Onları daha önce hiç görmedin mi?”

“Hatırladığım kadarıyla, görmedim.”

“Onlar bize ateş açan adamlar, değil mi?” diye sordu Lyra, Sam’e.

“Evet.”

On dakika boyunca kaçamak yanıtlar dinlemek Lyra için fazlasıyla yeterliydi. Sam’e Dedektif Muren’e yardım etmeye gitmesini önermek üzereyken, sorgu odasındaki sohbet ilginçleşti.

O’Malley artık kibarlığı bırakmıştı; saldırgan ve ters davranıyordu. Flynn’e muhtemelen haftada üç dört kez gelmesi gerekeceğini, çünkü ona sormak istediği bütün soruları hatırlayamadığını söyledi. Polis merkezinde çok zaman geçirmeye alışması gerekecekti. O’Malley bunun sadece bir ya da iki ay süreceğini umuyordu.

Flynn bu kez avukatına danışmadı. Yüzündeki pis sırıtma ifadesi kayboldu. O’Malley’e bağırırmaya, İrlandalıların yüz karası olduğunu söylemeye, onu taciz edildiği gerek-

çesiyle ona dava açmakla tehdit etmeye başladı. Avukatı elini koluna koydu ama Flynn adamın elini itti.

“Lyra Prescott adında bir kadın tanıyor musun?” diye sordu O’Malley hiç istifini bozmadan.

Flynn gözlerini hafifçe kıstı ve bu Sam’in de O’Malley’nin de dikkatinden kaçmadı. “Demek kim olduğunu biliyorsun?”

“Adını daha önce hiç duymadım.”

“İki tetikçin,” dedi O’Malley fotoğraflara hafifçe vurarak, “geçen gün onu öldürmeye çalıştı. Yanındaki FBI ajanını da öldürmeye çalıştılar. Bu yıllarca içeride kalacakları anlamına geliyor.”

Avukat ayağa kalktı. “Buradaki işimiz bitti.”

“O adamlarla arandaki bağlantıyı ortaya çıkaracağım ve bunu yaptığımda sen de onlarla birlikte batacaksın,” diye O’Malley onu uyardı.

Flynn avukatını hareket etmesi için itti. “Michael, gidelim.”

“Yarın ve muhtemelen sonraki gün görüşmek üzere, beyler. Haber veririm. Plan yapmayın.”

“Dava açacağım...”

“Durma,” dedi O’Malley.

Flynn ve avukatı gider gitmez, O’Malley gözlemin odasının kapısını açtı.

Gülümseyerek, “Lyra’nın ismini söylediğimde Flynn’in yüzündeki ifadeyi gördün mü?” dedi.

“Bundan neden bu kadar memnunsunuz, Dedektif?” diye sordu Lyra.

“Flynn’in birine borcunu ödediğini ya da iyilik yaptığını düşünüyoruz. Başka türlü onu seninle bağdaştıramı-

yoruz. Bildiğimiz kadarıyla, Flynn'in ekibinden kimseyle karşı karşıya kalmadın."

"İyilik mi?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyoruz. Ona yeterince baskı yaparsak, bıkebilir. Bu işin üzerinde birkaç adam çalışıyor gibi. İkisi hapiste ve en az birkaçı hâlâ dışarıda. Bu çok fazla ödeme demek ve onun için uygun maliyetli olduğunu söyleyemem."

"Öylece vazgeçeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ondan bu yardımı kim istediye, onunla konuşmasını umuyoruz."

OTUZ ÜÇ

Lyra dubleks eve döndüğüne memnundu. Saklanmak için oldukça konforlu bir yerdi; her şey yepyenyidi ve kendi evinin aksine geniş bir yer olduğu için bir kez bile ayak parmaklarını bir yere çarpmamıştı. Duş aldıktan sonra ipek bir gecelik ve sabahlık giyip filminin metni üzerinde çahşmak için alt kata inerek yemek odasının masasına geçti. Artık tam olarak ne yapmak istediğini bildiği için aklına birçok fikir geliyordu. Kurallara göre, film on dakikadan daha uzun olamazdı, bu kulağa çok kısa bir süre gibi geliyordu, ama deneyimsiz bir film yapımcısı için on saatten farksızdı. Her saniyenin önemi vardı.

Saat on birde bilgisayarını kapattı. Sam mutfaktaydı, arka bahçeden yeni dönmüştü.

“Dışarıda ne yapıyordun?” diye sordu Lyra.

“Sadece kontrol ediyordum.”

“Neyi?”

“Bahçeyi,” dedi Sam. Lyra’nın üzerindeki görünce kaşlarını kaldırdı. “Üzerindeki sevdim, ama...”

“Ama ne?”

“Üzerinde olmaması daha çok hoşuma gider.”

“Ben yatıyorum.” Lyra dönüp yavaşça merdivenlere doğru ilerledi. Omzunun üzerinden kışkırtıcı bir şekilde bakıp, “Geliyor musun?” diye sordu.

Sam üst kata çıkmadan önce tüm kapıların kilitli olduğundan emin oldu. Hızlı bir duş alıp havluya sarındı ve Lyra’nın kapısını tıklattı.

“Kim o?”

Sam kapıyı açıp içeri girdi. Lyra dirseğinin üzerinde doğrulup başını eline yaslamış, yan yatıyordu. Tek bir kelime bile etmedi. Çarşafı kaldırdı. Sabahlığını ve geceliğini çıkarmıştı. Sam onu kendisine doğru çekince, zevkle içini çekti.

Lyra saldırgan olmak istedi. Sam’i sırt üstü itip üzerine çıktı. Eli genç adamın vücudunda yavaşça aşağı inerken, göz göze geldiler.

“Son zamanlarda aklına gelen bir fantezi var mı?” diye sordu baştan çıkarıcı bir fısıltıyla. Parmaklarıyla Sam’in göbek deliğinin etrafında daire çizdi. “Benim var,” dedi. “Göstermemi ister misin?”

Sam güçlkle yutkundu. Lyra bunu evet olarak kabul edip onu öpmeye başladı. Dili şakacı bir şekilde gıdıklarken, parmak uçları genç adamı çıldırtıyor, dokunuşları daha önce hiç tecrübe etmediği şekilde kendinden geçmesine neden oluyordu. İkisi de doyuma ulaştıklarında, Sam’in üzerine yığıldı. Sam onun saçlarını okşayıp kalp atışlarının sakinleşmesi için uğraşırken, uykuya daldı.

Sam sarsılmıştı. Lyra çok sevgi dolu ve özveriliydi. Onun yanındayken utangaç değildi. Beth de sevgi dolu bir

eş olmuştu ama seksi başlatan hiç o olmamıştı. İki kadın birbirlerinden oldukça farklıydılar.

Lyra onu önemsemeseydi onunla böylesine tutkulu bir şekilde sevişmeyeceğini biliyordu. Belki de ona âşık oluyordu. Peki kendisi ona ne verebilirdi? Lyra hayatını onunla paylaşabilecek birini hak ediyordu ve o, bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etmişti. Beth'i kaybetmenin acısını hâlâ hissedebiliyordu. Lyra'ya bir şey olursa, buna dayanamazdı.

Onu nasıl terk edebilirdi?

Cevabını bulamadan uykuya daldı.

Ertesi sabah, Lyra metin üzerinde çalışmaya başlarken, Sam telefonu ve bilgisayarıyla vakit geçirdi. Soruşturma onu bıktırmıştı, tüm olasılıkları düşünürken bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. O'Malley Flynn'in konuşmalarını dinliyor ve İrlandalının Lyra'nın neden hedef alındığına açıklık kazandıracak birkaç telefon görüşmesi yapacak kadar sinirlenmiş olmasını umuyordu.

Lyra dizüstü bilgisayarını kapatıp gerindi. Her yanı tutulmuştu. "Egzersiz yapalı aylar olmuş gibi geliyor. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Sence koşuya çıkabilir miyiz?"

Koşuya çıkmak Sam'e güzel bir fikir gibi geldi. "Dışarısı çok sıcak, ama eğer istiyorsan, benim için mahsuru yok."

Genellikle hafta içi her sabah sekiz kilometre ve Cumartesi ve Pazar günleri ise on altı kilometre koşardı. Öte yandan, genellikle beş kilometre koşmak Lyra için yeterliydi, ama Sam'i yavaşlatmamaya kararlıydı, bu yüzden adımlarına ayak uydurmak için yanında koştu. Doublekse geri döndüklerinde, nefes nefese ve ter içindeydi.

“İyi misin?” diye sordu Sam onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu görünce. Tişörtünü kaldırıp alındaki teri sildi.

“İyiyim,” dedi Lyra nefes nefese. “Dışarısı çok sıcak.”

Islak giysileri vücuduna yapışmıştı. Sam onu baştan aşağı süzdü. “Sıcak olan sensin. Yukarı çıkıp seni serinletelim.” Lyra’yı elinden tutup merdivenlere doğru çekti.

Soğuk suyu açıp onu soymadan önce kendi giysilerini çıkardı. Birlikte suyun altına girip serinlediler.

Daha sonra, Lyra lavabonun başında durmuş, elma keserken, “Öğleden sonrası için planın var mı, Sam?” diye sordu.

Sam arkasından yaklaşıp ensesini öptü. “Planım sensin.” Omzunun üzerinden uzanıp dilimlerden birini aldı ve ağzına attı.

“Dışarı çıkmamızın sakıncası var mı? Yeni bir fotoğraf makinesi ve birkaç ekipman almak istiyorum. Fotoğraf makinesi bir ay boyunca fotoğraf çekebilir, ama onu orada sadece birkaç hafta tutacağım.”

“O zamana kadar oraya geri dönmeyeceğine söz verisen olur, geri döneceğin zaman da korumanla gideceksin.”

Korumanla gideceksin. Bu söz, yakında onu terk edeceğinin küçük bir hatırlatmasıydı. “Söz veriyorum,” dedi Lyra.

Çöplerin arasında yürüyecekleri için Lyra şortunu kot pantolonla değiştirmek üzere üst kata koştu. Parmak arası terliklerini giyip bir çift temiz çorap aldı ve botlarını almak için garaja gitti.

Fotoğraf makinesi dükkanındaki işleri uzun sürmedi. Lyra hangi modeli almak istediğini biliyordu ve stokta bulunduğundan emin olmak için önceden dükkanı aramıştı. Fazladan iki batarya alıp Sam’in saate dikkat çekip acele et-

mesini söylemesine fırsat vermeden arabaya döndü. Dükân sahibinin talimatları ve kullanma kılavuzu sayesinde, Sam Paraiso Park'a doğru arabayı sürerken, Lyra fotoğraf makinesini hazırladı. Oradayken yapması gereken tek şey eski fotoğraf makinesini alıp yenisini yerine yerleştirmek ve makineyi çalıştırmaktı.

"Bir, iki, üç, işte bu kadar." Lyra ödevlerinden her şikâyet ettiğinde Gigi ona böyle söylerdi.

"Ne dedin?" diye sordu Sam.

"Önemli bir şey değil. Sadece tek silahın mı var?"

Sam cevap vermedi. Sadece Lyra'ya nihayet polis akademisi öğrencilerine yapacağı konuşmanın gününü belirlediğini söyledi.

"Los Angeles'taki mi, yoksa San Diego'daki mi?"

"Önce Los Angeles'taki, ertesi sabah ise erkenden San Diego'ya gidip konuşmamı yapacağım ve o geceki D.C. uçağıyla döneceğim."

Lyra göğsüne bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Neyse ki, Sam haberi verdiği sırada yüzüne bakmıyordu ve o tekrar arkasını dönene kadar kendini toparlayabilmişti.

"Yeni bir korumam mı olacak?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Emin değilim. Sanırım yarın sabah."

"Peki."

Lyra, "D.C.'ye uğrarsan," derse, ağlamaya başlayacağını biliyordu.

Sam gittiğinde, tamamen bitmiş olması gerekiyordu. Onu arada sırada görmeye ya da bir gün başka bir kadınlarken ona rastlamaya dayanamazdı. Lyra ona kızmıyordu.

Onu kendisine âşık olmaya zorlamamıştı ve Lyra izin vermeseydi ona asla dokunmazdı.

Sam'i unutacaktı. Kesinlikle. Kendini işine verecek ve eninde sonunda onu tamamen aklından çıkaracaktı.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Ani bir öfke dalgası hissetti. Kendisinden başka suçlayabileceği kimse yoktu. Sam'e kendini suçlu hissettirmeyecekti ama veda da etmeyecekti. Bu çok fazla olurdu.

OTUZ DÖRT

Milo'nun bir sorunu vardı. Bir kutu dolusu kokmuş eski kitabı nerede bulacaktı? Eski DVD'ler ve CD'ler sorun değildi. Yıllar boyunca farklı dükkanlardan bu tür şeyler çalmıştı ve onları kutuya atabilirdi. Ama eski kitapları nereden bulacaktı?

Sonra aklına geldi. Kütüphaneden bulacaktı. İhtiyacı olan tüm kitapları alıp kese kâğıtlarına koyabilir ve koşarak kütüphanecileri atlatıp arabasına binebilirdi.

Milo sekiz yaşından beri hiç kütüphaneye gitmemişti, bu yüzden değişikliklerden haberi yoktu. Damgalanmadan tek bir kitap bile dışarı çıkarılırsa, dedektörlerin alarını devreye sokacağından habersizdi, ama metal parmaklıkların arasından geçip gürültülü alarmin devreye girmesiyle insanlar koşmaya başlayınca, bundan haberi oldu.

Kütüphanecileri de hafife almıştı. Televizyondaki eski filmlerdeki gibi değillerdi. Hayır, bu kadınlar saçlarını topuz yapmamışlardı ve ortalıkta kalın tabanlı, çirkin, siyah bağcıklı ayakkabılarla dolaşmıyorlardı. Hatta karşı karşıya

kaldığı iki kadın çekici sayılabilirdi, kitaplarla dolu iki kese kâğıdıyla onlardan kaçmaya çalışıyor olmasaydı, birine ya da ikisine birden çıkma teklif edebilirdi.

Kadınların o kitapları çok sevdiği kesindi ve mücadele etmeden pes etmeyeceklerdi. Onu yakaladıklarında öldüresiye dövmelelerinden korktuğu için, Milo A'dan D'ye, E'den G'ye, koridorların arasında koştu. Kişisel gelişim kitaplarının bulunduğu koridorda ona yetişmek üzere-lerken, biraz solumak için durmak zorunda kaldı. En sonunda kese kâğıtlarını bırakıp nefes nefese kapıya koştu ve daha fazla alarmı devreye sokmamak için metal parmaklıkların üzerinden atladı.

Şimdi ne yapacaktı? Neyse ki Milo'nun başka bir parlak fikir bulması uzun sürmedi. Yeni kitaplar alacak ve eski ve değersiz görününe kadar onları evin içinde oradan oraya atacaktı. Alışveriş merkezinin karşısındaki kaldırımında büyük bir kitapçı olduğunu biliyordu, oraya gidip danışmadaki elemana eski gibi görünen yeni kitaplarının olup olmadığını sordu.

Genç adam onun ne istediğini anlayana kadar üç kez, "Anlayamadım?" diye sordu. Sonra, "Hayır," dedi. Ancak yine de yardımını dokundu. Milo'yu klasiklerin bulunduğu bölüme götürdü, bazılarının kapakları Lyra'nın bahçe satışından aldığı kitaplar gibi gerçekten kapkaraydı. Satış elemanı bir araba getirdi ve Milo'ya aradığı kitapları bulması için ona yardım etmekten memnun olacağını söyledi.

"Hayır, tek istediğim eski görünümlü kitaplar," dedi Milo raflardan kitapları almaya başlarken.

Satış elemanı onu rahat bıraktı ve Milo rafların arasında dolaşip kara kapaklı ya da kabartmalı ne gördüyse araba-

ya attı. Kütüphaneden dersini almıştı ve bu kitapları çalamayacağını biliyordu, çünkü dükkânın da ön kapılarında hırsızlara karşı dedektörleri vardı. Milo kitapların hırsızlardan korunmak zorunda olduğu bir dünyanın nereye gittiğini düşündü.

İki kutu doldurdu, kasada tutarı nakit öderken tezgâhta daha fazla eski kitaba ihtiyacı olduğunu söyledi. Tezgâhtar ona dükkânın arkasından getirdiği fazladan iki boş kutuyu verip Nall ve 89. Cadde'deki yeni ve kullanılmış kitapların bulunduğu Mary Ann adlı kitapçıyı denemesini önerdi. Milo daha önce hiç kitap satın almadığından, bu onun için yeniydi. Bu kadar para ödmeden önce tezgâhtarın ucuz kullanılmış kitaplardan bahsetmiş olmasını diledi.

Mary Ann'in dükkânı tam aradığı gibi bir yerdi. Bir kez daha kitapların isimlerine bakmaya gerek duymadı. İlgilendiği tek şey eski kapaklardı. Aldığı kitapları tezgaha bırakıp ödeyeceği tutarı duymayı beklerken sabırsızca ayaklarını yere vurmaya başladı.

Çerçevesiz gözlükleri ve karmakarışık uzun saçları olan ahmak tezgâhtar acele etmeyip her kitabın ismini okumaktan zevk alarak barkodları taradı.

"Bakalım burada ne varmış?" Barkodu bulmak için kitabı ters çevirip, Tuvalet Eğitiminin Temelleri adlı başlığı okudu. Kod çözücüyü üzerinde gezdirdi. "Tamamdır." Bir sonrakine uzandı. "Leydi Chatterley'nin Âşığı. Tamamdır." Başka bir kitap aldı. "Menopoz Dertleri. Bu da tamam." Merakla Milo'ya baktı. "İlginç seçimler. Hepsi sizin için mi?"

Milo ahmağın kibirli tavrından hoşlanmadı. "Farklı

şeylerden hoşlanırım,” dedi savunmacı bir şekilde. “Acele et.”

Milo iki torba dolusu kitapla dükkândan ayrılıp onları da arabasındaki kutulara yerleştirdi. Bagaj kapısını kapattığında, patronunu etkilemeye gitmeye hazırdı. Kayıp kitapları ve CD’leri geri getirmek Merriam’a, Milo’ya her zaman güvenebileceğini hatırlatacaktı. Patronunun ona yağdıracağı övgüleri hayal edebiliyordu, hemen Bay Merriam’ı arayıp yolda olduğunu söyleyebilmeyi isterdi, ama patronunu ofis ve cep telefonundan araması kesinlikle yasaktı. Milo patronuna yaranmayı beklemek zorundaydı.

Bay Merriam Milo’nun ona bahsettiği parkı görmek istemişti. Burası kulağa, birkaç suç delilini gömmek için harika bir yer gibi geliyordu. Kasa gibi.

Kasayı ofisinde bulundurmak bela aramak demekti. Saklamıştı, ama arama emriyle içeri giren bir polisin onu bulmasından endişeleniyordu. ondan bir an önce kurtulmalıydı ve bu konuda endişelendikçe, daha çok geriliyordu. Charlie ve Stack’i branda, birkaç kutu Clorox Mendili ve lastik eldiven almaya gönderdi.

“Üç çift de deri eldiven almayı unutmayın.”

Ofise döndüklerinde, Charlie brandayı yere sererken, Stack kapıyı kilitledi. Üç adam kasayı brandanın ortasına ancak itebildiler, sonra Charlie ve Stack lastik eldivenleri takıp kasayı silmeye başladılar.

Charlie minibüsünü servis kapısına yaklaştırdı ve kasayı aşağı taşımadan önce deri eldivenlerini taktılar. Domuzlar gibi homurdanarak kasayı kaldırıp minibüse yüklediler.

Paraiso Park Bay Merriam için rüya gibi bir yerdi. Park onu o kadar mutlu etti ki, kokudan hiç rahatsız olmadı.

“Birilerinin çöp dökmek için arkamızdan gelmesi ihtimaline karşı tepenin arka tarafına doğru sür. Ön tarafta daha fazla çöp var gibi. Sanırım insanlar arabalarıyla dolunmak istemiyorlar.” Birkaç dakika sonra, “Şuna bakın,” dedi. “Bu çöplüğün ortasında büyümeyi başaran birkaç çiçek. İlerle ve arabayı park et. Kasayı çiçeklerin öteki tarafındaki çöp yığınının atarız.”

Minibüsten indiler ve deri eldivenlerini takarken etraflarına baktılar.

“Unutmayın,” dedi Bay Merriam, “üzerinde hiçbir iz bırakmamak için kasaya sürtünmemeye çalışın. Hiçbir şeyin ucunun bize dokunmasını istemiyorum.”

Yaşlı adamlar gibi ayaklarını yere sürüyerek kasayı küçük bahçede taşıyıp bu sırada çiçekleri ezdiler. Üzerinde yırtık ve lekeli bir şiltenin olduğu yüksek bir çöp birikintisine ulaştılar.

“Tamam, buraya bırakın ama adımlarınıza dikkat edin.”

Kasayı yere indirdikten sonra şilteyi üzerine attılar.

Bay Merriam minibüse doğru yürürken eldivenlerini çıkardı. Masmavi gökyüzüne bakıp büyük bir rahatlamayla gülümserken güneş ışığı yüzüne vurdu. Arkasına bakıp kasanın etrafını saran çöplerin arasında görülmediğinden emin oldu. Orada olduğunu kimse bilmeyecekti.

Dahası, kimse kasayla onun arasında bağlantı kuramayacaktı.

OTUZ BEŞ

Sam ve Lyra parka doğru giderken, apartman yöneticisi Lyra'yı aradı. Kötü haberleri vardı.

“Biri arabana zarar vermiş,” diye söze başladı. “SUV’unun bütün camlarını kırmışlar, arka camı bile. Her yer cam içinde,” diye ekledi. “Bunu yapan her kimse, sanırım çekiç kullanmış. Aracın kapıları da göçmüş.”

Aradığı için ona teşekkür ettikten sonra, Lyra telefonunu kucagina bıraktı. “Dönmek zorundayız.”

Sam onun kaşlarını çatıldığını fark etti. “Sorun ne?”

Aramanın neyle ilgili olduğunu açıkladıktan sonra, “Sanırım çekici çağırmanın gerekecek,” dedi Lyra.

“Şikâyetle bulunmalısın, ayrıca sigorta şirketine vermek için fotoğraf çekmelisin. Gerçi öncesinde O’Malley bakmak isteyecektir. Ona haber vermeliyiz.”

Canı sıkılan Lyra eve varana kadar sesini çıkarmadı. Otoparka vardıklarında, Sam SUV’dan uzağa park edip ona arabada beklemesini söyledi.

Lyra, tahrip edilen SUV’unu görünce öfkeden gözle-

ri doldu. Sinirden patlamak üzereydi. “Bu alçaklara karşı sabrım iyice tükenmeye başladı.”

Lyra gergin bir şekilde ayağını arabanın döşemesine vururken Sam’in arabanın etrafında yürüyüp eğilerek altına bakmasını izledi. Ya dokunduğu anda araba havaya uçarsa? Parçalara ayrılırdı.

Arabadan fırladı. “Sam, bomba imha ekibine bırak.”

“Arabaya geri dön, Lyra.”

“Lanet olsun,” diye homurdandı Lyra. “Havaya uçarsan, çok kızacağım.”

Sam olası parmak izlerini kaybetmemek için dokunmama özen göstererek aracın dışını inceledi. Elini dikkatle sürücü penceresinden içeri uzatıp kapıyı açtı. Kırık cam parçalarını kenara itip içeri eğildi. Sürücü koltuğunun altındaki pembe kutuda bir güneş gözlüğü buldu, dirseklikle koltuk arasına bir CD sıkışmıştı. Yolcu koltuğunun altında da bir DVD vardı. Arka bagajdan ince bir şiir kitabı çıkardı. Bulduklarını Lyra’ya götürdü.

“Ah, işte güneş gözlüğüm. Her yerde bunu arıyordum. Bunlar ne?” Lyra, önce kitaba, sonra DVD ve CD’ye baktı. En sonunda ne olduklarını anlayınca, “Onları bahçe satışından aldım,” dedi. “Otobanda başka yöne ani bir dönüş yapınca arabadaki her şey etrafa saçıldı, bunlar da koltukların altına girmiş olmalı. Her şeyi kutulara koyup çiftliğe gönderdiğimde gözden kaçırmış olmalıyım.” CD’ye baktı ama şarkıcıyı tanımadı. DVD’yi kaldırıp, “Afrikalı Kraliçe. Hiç izlemedim, üstelik Humphrey Bogart’ı çok severim. Bu gece film izlemek ister misin?” dedi.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Sam. “Sanırım arabayı tahrip edenler bahçe satışından aldıklarının peşinde olan adam-

lar değillerdi. Arabanın anahtarları sende mi? Çekici için anahtarları apartman yöneticisine bırakınız.”

Gerekli telefon görüşmelerini yaptıktan sonra nihayet parka dönmeye hazırıldılar. Ancak ne yazık ki, iş çıkışı saatiydi ve Los Angeles'ta iş çıkışı trafiği boğalarla birlikte koşmak gibiydi. Ayak uydurmayanlar ezilirdi. 405 numaralı otobanın hız limiti saatte 100 km'ydi, ama çoğu sürücü bunun sadece bir öneri olduğunu düşünüyordu. Tampoonuna bindirenler ve şerit değiştirenler genellikle Lyra'yı çok gerdiğinden, otobandan çıktığında elleri direksiyona yapışmış olurdu. Sam trafikten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Lyra, düşününce, pek az şeyin onu rahatsız ettiğini fark etti. Onun futbol sahasında insanları yere serdiğini hayal etti. Görüntü öylesine zıttı ki, gülümsedi.

Lyra parktaki fotoğraf makinesi ekipmanını değiştirenken, Sam durup onu izledi ve bu sırada elini silahından hiç indirmede. Orada bulundukları süre boyunca gelen giden olmadı. Hatta çöplerin arasında esen rüzgâr kâğıtları havaya kaldırıp bir yığından başka birine taşırken parka ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Parktan uzaklaştıklarında, Sam rahatladı.

Lyra'nın en sevdiği pizzacıdan aldıkları iki pizzayla eve vardıklarında saat yediydi. Bir alana bir bedava gecesi idi ve her bir pizzanın yanında büyük bir şişe diyet kola da veriliyordu. Bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecekleri vardı. Lyra kutuları mutfak masasına bıraktı, salata yapmayı düşündü ama sonra fikrini değiştirdi.

“Bir şeyler yerken film izlemek ister misin?”

“Elbette.”

Yiyecekleri oturma odasındaki masaya aldılar. Sam ka-

nepeye yaslandı. Lyra'nın Afrikalı Kraliçe'nin DVD'sini oynatıcıya takması için hazırды, ama bunun yerine Lyra dizüstü bilgisayarıyla onun yanına oturup yeni hafıza kartını taktı.

“Binlerce fotoğrafım var,” diye açıkladı, “ama işin güzel yanı bir insan ya da bir araba görene kadar fotoğrafları atlayabilirim. Sonra yavaşlatırım. Hiçbir karede tek bir kişinin bile bulunmadığı iki hafıza kartım var. Filmi izlemeye başlamadan önce göz atmamın mahsuru var mı?”

“Hayır, bakabilirsin.” Sam kolunu kanepenin arkasına atıp bekledi.

Lyra ikisinin de görebilmesi için ekranı geriye itti ve hafıza kartını yerleştirip fotoğraflara hızla göz atmaya başladı. Bir minibüs görünce hemen durdu ve fotoğrafları yeniden izlemek için en başa döndü.

“Sence o her kimse bahçeyle ilgilenmek için mi geliyor?” diye sordu Sam.

“Bahse girerim, minibüs kurtulmak istedikleri çöplerle doludur,” dedi Lyra. “Birkaç saniye içinde öğreneceğiz.”

Uzanıp iki dilim pizza aldı ve birini ona verdi. İkisi de ayaklarını sehpa uzatıp arkalarına yaslandılar, omuzları birbirlerine değiyordu. Lyra, Sam'in yanında kendini rahat hissediyordu ve ona bu şekilde yakın oturmak sanki geceyi birlikte geçirmek için hazırlanan ve yıllardır birlikte olan bir çiftlermiş gibi doğru geliyordu.

Bunun geçici olduğunu unutmaması gerektiğini düşünen Lyra kendini anı mahvetmek zorundaymış gibi hissetti.

“Yarın sabah gidiyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Sam. “Alec'le konuştum, yerimi alacak başka bir koruma var. Sabah erkenden burada olacak.”

Sakinleşmek için derin nefes al, diye içinden geçirdi Lyra. “Pekâlâ.”

Tekrar fotoğrafları oynatmaya başladı. Görüntülerde minibüsten inen üç adam vardı. Eldivenlerini taktılar, bulundukları yer düşünüldüğünde mantıklı bir davranıştı. Birinin üzerinde takım elbise ve palto vardı, yirmi beş derecelik hava sıcaklığı düşünüldüğünde çok saçmaydı. Birkaç fotoğrafta adamların endişeli bir şekilde etraflarına baktıkları görülüyordu.

“Gergin göründükleri kesin,” dedi Lyra. “Belki de fikirlerini değiştirecekler.”

Sonra kasa dışarı çıktı. Üç adam minibüsten kasayı taşıırken zorlanıyor gibi görünüyorlardı. Çiçekleri ezerek bahçede ilerlediklerini gösteren görüntüler belirince, Lyra doğruldu. “Çiçeklerin etrafından dolaşamazlar mıydı?” dedi sinirle.

“Yasadışı boşaltım yapıyorlar,” diye hatırlattı Sam. “Çiçekleri umursadıklarını sanmıyorum.

Haklıydı ama Lyra yine de kızmıştı. “Umarım yakalanırlar.”

Adamların kasayı eski bir şiltenin altına bırakmasını izlediler. Bir sonraki fotoğrafta minibüse doğru ilerliyorlardı, paltolu adam durup yukarı doğru baktı. Fotoğraf makinesi yüzünü net bir şekilde yakalamıştı. Sonraki fotoğraflar minibüse binip uzaklaştıklarını gösteriyordu.

“Geri git,” dedi Sam. “Plakayı görmek istiyorum.”

Onların tutuklanabilme ihtimallerine sevinen Lyra fotoğrafları geri aldı.

Sam bir kalem alıp plakayı pizza kutularından birine yazdı. “Kartını kopyalamamın sakıncası var mı? Fotoğraflardan bazılarını e-mail ile yollamak istiyorum.”

“Elbette yok.”

Lyra ve Sam görüntülerin geri kalanını izlemeyi bitirdikten sonra Sam hafıza kartını kendi dizüstü bilgisayarına kopyalamak için aldı. Lyra başka bir kart takıp tüm görüntülere göz gezdirdi, ama ilginç bir şey bulamadı. Küçük bahçeyle ilgilenen kişinin neden geri dönmediğini anlayamıyordu. O kadın ya da adam neredeydi?

Hafıza kartlarını metal kutusuna koyarken, Sam bilgisayarında, o ise metni üzerinde çalıştı. Şimdiye kadarki ilerlemesinden memnundu. En başta kullanacağı anlatıma bir cümle ekledi ve çekmek istediği bölümlerin listesini tamamladı, çocuklarla planlarına yetecek kadar çekim yapabilmeyi umuyordu. Saate baktığında şoke oldu. İki buçuk saattir orada oturuyordu. Sam de hâlâ masadaydı ve bilgisayarının ekranına odaklanmıştı. Onu rahatsız etmek istemediği için dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koyup köşeye bıraktı. Televizyonun üstünde duran Afrikalı Kraliçe’nin DVD’si hâlâ oynatılmayı bekliyordu, ama geç olmuştu ve Lyra film bitene kadar ayakta kalabileceğini sanmıyordu. Sam’e veda etmeden sessizce üst kata çıktı. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra sabahlığını giyip yatak odasına girdi. Sam’le tekrar sevişmemeye kararlıydı ama kapısını açık bıraktı. Belki de bilinçaltındaki bir umuttu.

Bitkin bir halde yatağına yığıldı. Etrafını saran tüm çılgınlığın getirdiği endişe ve gerginlik yavaş yavaş sinirlerini tüketmeye ve onu huzursuz etmeye başlamıştı. Hayatında çok fazla sıkıntı vardı. Sam’e karşı hissettiklerinin de bunlara dahil olmasını istemiyordu. Onunla birlikte olmak bir hataydı. Tek tesellisi, yarın sabah gidecek olmasıydı.

Yanındaki masada şarj olan cep telefonu mesaj geldiğini gösterircesine titredi. Lyra, Sidney olabileceğini düşünerek telefonunu aldı. İki mesaj vardı: biri annesinden, diğeri babasındandı. Annesi o ve babasının Gigi'nin San Diego'daki evini satmaya karar verdiklerini bildiriyordu. Bir sonraki haftasonu eve değer biçirmeyi planlıyorlardı. Babasından gelen bir sonraki mesaj ise annesinin mesajını doğruluyordu. Dahası da vardı. Sekiz yüz bin dolara yakın bir fiyat belirlemeyi ve bu miktarı hesaplarına yatırarak koruma altına almayı umuyorlardı. Gigi ya çiftlikte ya da onlarla birlikte La Jolla'da yaşayacaktı. Lyra'nın anne babası yeni bir avukat bulmuş olmalıydılar ve Gigi'nin malı ve mülküne yeniden göz dikmişlerdi.

Lyra dört kelimeden oluşan bir mesajla yanıt verdi: Ev Gigi'ye ait değil.

Esneyerek yüz üstü döndü. O insanların haberi nasıl karşılayacaklarını merak ederek uykuya daldı. Kötü karşılamalarını umuyordu.

OTUZ ALTI

Sam yatakta yanına girdiğinde Lyra derin uykundaydı. Ona sokulduğu için yakınlığını hissetmiş olmalıydı. Sam omzunu öpüp kolunu belinin üzerine attı ve uykuya daldı.

Saat altıda kapının tıklatıldığını duydu. Kot pantolonunu kapıp sendeleyerek giymeye çalışırken silahını aldı. Sessizce kapısını kapatıp alt kata indi.

Yeni koruma kimliğini kaldırmıştı. Sam kapıyı açıp onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, “Ah, hayır,” diye homurdandı.

Alex, Bay Chippendale’i göndermişti. Bir striptizci Lyra’yı mermilerden nasıl koruyabilirdi? Etrafında dönerek mi? Adam düğmeli bir tişört ve dar lacivert pantolon giymişti ama sanki etrafı çığlık atarak iç çamaşırına para sıkıştıran kadınlarla çevrili bir sahneye aitmiş gibi görünüyordu. O pantolonu üzerinde tutan şeyin cırt cırt olduğuna eminim, diye içinden geçirdi Sam. Korumanın özgeçmiş ya da güvenlik işinde ne kadar tecrübeli olduğu umurunda değildi. Lyra’nın etrafında kaslı, hoş bir çocuğun dönüp

durmasına ihtiyacı yoktu. Hayır, bu da geri gitmek zorundaydı.

Sam adama iyi davrandı ve parasının ödeneceğini söyledikten sonra onu arkasına döndürüp dans pistine geri dönmesini önerdi.

Kapıyı kapatan Sam mutfağa gidip portakal suyunu kafasına diktikten sonra üst kata döndü ve üzerini çıkarıp yatağa girdi. Hemen uykuya daldı.

Lyra saat sekizde uyandı. Tek gözünü açıp yüzünden birkaç santimetre ötedeki saate baktı. Diğer tarafına dönüp gözlerini açınca Sam'i gördü. Aynı şey yine olamazdı! Bir insan ne kadar işkenceye maruz kalabilirdi? İki kez kendisini onun gideceğine hazırlamıştı ve o, her ikisinde de gitmemişti. Neler olduğunu öğrenmek için onu dürtmeyi düşündü, ama çıplaktı, o da öyle...ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Böyle yapmak yerine, sabahlığını giyip alt kata indi. Giyinmek için odasına dönmeden önce Sam aşağı inene kadar – giyinik bir şekilde inmesini umuyordu – beklemeye karar verdi.

İki kâse mısır gevreği yiyen Lyra dizüstü bilgisayarıyla kanepeye döndü. Önceki gece yazdıklarını tekrar okudu, artık o kadar iyi olduğunu düşünmüyordu. Birkaç farklı versiyon daha denedikten sonra nihayet tatmin oldu. Öğlene kadar muhtemelen bundan da nefret edecekti, ama şimdilik iyiydi.

Yazı yazarken Sam oturma odasına girdi. Yeni korumanın görevi devralamayacağını ve onun yanından ayrılmadan önce güvenliğinin sağlandığından emin olacağını söylemeye hazırlanmıştı – ki hepsi doğrudu – ama Lyra ona neden hâlâ burada olduğunu sormadı. Ona gülümseyip işine geri döndü.

“Lyra, hava çok sıcak olmadan koşuya çıkmak ister misin?” diye sordu Sam.

“İki kâse mısır gevreği yedim.”

“Ne kadar önce?”

Lyra bilgisayarındaki saate baktı. “Bir saatten biraz fazla oldu.”

“O halde gidelim.”

Lyra koşmanın hissettiği gerginliğe iyi gelebileceğini düşündü. Hemen üst kata çıkıp şortunu ve askılı bluzunu giydi ve cep telefonunu arka cebine koyup koşu ayakkabılarının bağcıklarını bağladı.

Sam kapıda bekliyordu. Lyra’nın saçını at kuyruğu yapmasını izledi. Bu kızın kusurlu bir yanı var mıydı? Harika bir vücudu ve harika bir gülümsemesi vardı...kısacası her şeyi harikaydı.

Lyra’nın koşmaya, kendini yormaya ihtiyacı vardı, böylece endişelenemeyecek kadar yorgun olacaktı. Bu bir süre işe yaradı. Beş buçuk kilometre koşuktan sonra zihni daha netti. Duşa girdiğinde, su onu iyice rahatlattı. Canlanmış bir şekilde duştan çıktı.

Koridorun sonuna bakınca Sam’in yatakta oturduğunu gördü, hâlâ ter içindeydi. Yatak odasının kapısını kapatıp hızla giyindi. Suyun aktığını duyunca hemen alt kata indi. İtiraf etmek gülünç olsa da, Lyra Sam’den saklanıyordu. Ona karşı mesafeli olmaya kararlıydı.

Cep telefonu çaldı. Arayan Dedektif O’Malley’di. Hal hatır sorarak giriş yaptıktan sonra, “Ajan Kincaid nerede?” diye sordu. “Onu aradım ama telesekreteri devreye girdi.”

“Şu an merdivenlerden iniyor,” dedi Lyra ona. “Sam, Dedektif O’Malley seni arıyor.”

Sam telefonu alıp kanepede yanına oturdu. Bir dakika boyunca dinledikten sonra, "Yardım etmeyi çok isterim, ama kontrol etmen için sana bir liste verdim ve henüz hiçbir haber - " diye söze başladı Sam.

"Dinle," dedi O'Malley hattın öbür ucundan, "işim başımdan aşkındı. FBI'dan yardım alabilirsin."

Sam yanıt verirken hiç kibar değildi. "Bak sana ne diyeceğim. Neden dosyayı devralmaları için oraya birkaç ajan göndermiyorum? Onları hemen arayabilirim."

"Sam, burası yetki alanın dışında," diye karşı çıktı O'Malley.

"Şimdilik, öyle." Sam homurdanarak görüşmeyi bitirip Lyra'nın telefonunu sehpa bırakmıştı.

Lyra onun sesinde duyduğu öfkeye çok şaşırdı. "Bana ne olduğunu söyle."

"Beklemekten sıkıldım. İş ağırlandı alıyorlar."

Lyra onun eline dokundu. "Polis merkezinin ne kadar kalabalık olduğunu görmedin mi? Burası Los Angeles. Polisler yeterince maaş verilmiyor ve fazla mesai yaptırılıyor. Başka soruşturmaları var ve belki de yanımda beni koruyan bir FBI ajanı olduğu için önceliğim yok."

"Canları cehenneme," diye çıkıştı Sam. "Arabanın altında bir bomba vardı. Bu dosyaya öncelik kazandırmak için fazlasıyla yeterli. Raporlarının kopyalarını almak için oraya birkaç ajan göndereceğim. Daha fazla bekleyemem."

"Aktif olarak inceleme yapmadığın için kızgınsın. Bana bebek bakıcılığı yapıyorsun."

Sam onun bu sözüne karşılık vermedi.

"Hangi listeden bahsediyordun?" diye sordu Lyra.

"O'Malley'e kontrol etmesini istediğim bazı isimler verdim."

“Kontrol etmemiş mi?”

“Hayır.”

“Neden bunu iş arkadaşlarından istemedin?”

“Dün gece istedim. Ajan Trapp bu konuyla ilgileniyor.”

Lyra doğruldu. “Öyleyse neden O’Malley o şekilde çıkıştın?”

“Yapacağını söylediği şeyi yapmadı.”

“Dün gece fotoğrafları kime gönderdin?”

“Trapp’e,” diye yanıtladı Sam.

“Peki ya O’Malley’e?”

“Hayır.”

Lyra haklıydı; Sam kızgındı. Onu kendisi farkına bile varmadan sakinleştirdi. Lyra çocuk filmi hakkında araştırma yapmaya dalmışken Sam bir süre onu izledi. Genç kadın arada sırada gülümsüyordu.

“Bunun bu kadar eğlenceli olacağını bilmiyordum,” dedi Lyra. “Metnim ilk beşe girmese bile, sanırım bu tarz işlerle daha fazla uğraşmak istiyorum.”

“Belki de bir kariyer doğuyordur.”

Ajan Trapp o gün öğleden sonra Sam’i aradı. “Bize erken bir Noel hediyesi verdin, Kincaid.”

“Nasıl?”

“Gönderdiğin fotoğraflara baktık ve kasayı almak için o parka gittik. Davayı bilmiyor olabilirsin, bir sene önce olan bir yerel bir olay. Bir ofis soyulmuş ve sahibi pencereden düşmüştü. Ofisinden alınan kayda değer tek şey kasasıydı. Fotoğrafların sayesinde bugün o kasayı ele geçirdik. Sahibinin ismi kazanamayacak kadar derin bir şekilde üzerine yazıyor. Minibüsün plakasını araştırdık. Charles Brody adına kayıtlı.”

“Diğer ikisini yakaladınız mı?”

“Evet. Tek yapmamız gereken Charlie’yi takip etmekti. Bizi Frank Merriam’a götürdü. Takım elbiseli olan o. Diğeri ise, Lou Stack.”

“Merriam,” dedi Sam. “Bu ismi tanıyorum. Rooney adındaki bir adamla bağlantısı var.”

“Bu doğru. Cinayet/intihar. Rooney Merriam’la çalışırdı. İkisinin de kendi şirketleri vardı ama pis işleri birlikte yaparlardı. Onları içeri tıkmak için yeterince delilimiz hiç olmamıştı.”

“Onları ne zaman tutuklayacaksınız?”

“Tutuklama emrinin çıkmasını bekliyoruz. Bir fotoğraf binlerce kelime anlatır derler, değil mi? Fotoğraflarda o üçünün kasaya dokunmamaya özen göstermeleri ve kasayı bıraktıktan sonra Merriam’ın fotoğraf makinesine doğru bakması.” Trapp heyecanlanmış gibiydi. “Paha biçilmez,” diye mırıldandı. “En sonunda bir fotoğrafla Merriam’ı tutuklayabileceğiz.”

“Bu olması gerektiği gibi bağdaşmıyor,” diye uyardı Sam.

“Ne demek istiyorsun?”

“Merriam, Paraiso Park’ı nereden biliyordu? Tüm bu parçaların birbiriyle uyuşması gerek. Merriam, Rooney’yi tanıyor. Rooney’nin eşi bir bahçe satışı yapıyor. Lyra birkaç kitap, DVD ve CD alıyor. Peki ya Flynn? Onun bu işle ne gibi bir bağlantısı var?”

“Bütün kitaplara baktılar, filmleri izlediler ve CD’leri dinlediler.”

Sam onların hepsini kontrol etmediklerini fark etti. “Seni daha sonra arayacağım.”

Odada etrafına baktı. “Lyra, arabanda bulduğum DVD ve CD nerede?”

Lyra onun sesindeki telaşı duyabiliyordu. “Televizyonun üstünde.” Dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı. “Şimdi mi yoksa akşam yemeğinden sonra mı izlemek istersin?”

Sam onları buldu. CD’yi açıp etiketine baktı, sonra DVD’yi açtı. Etiketsizdi. Bingo.

“Şimdi izleyeceğiz.”

“Peki,” dedi Lyra. “Patlamış mısır ya da içecek bir şey ister misin?”

“Yanılmıyorsam, bu Afrikalı Kraliçe değil.”

Lyra kollarını göğsüne birleştirip televizyonun önünde dururken, Sam diski oynatıcıya taktı. Lyra’ya kanepeye çekip yanına oturdu.

Kamera iri yarı bir adama odaklandı. Elinde bir kadeh viski vardı. Köşede bir adamın kafası görülüyordu ve adam konuşuyordu.

“Bu dün parka giden adam,” dedi Lyra şaşkınlıkla.

“Adı Frank Merriam. Bill Rooney’nin birlikte çalıştığı adam.”

“Ama nasıl...” diye söze başladı Lyra, hiçbir şey anlamıyordu.

“Sadece dinle,” dedi Sam dirseklerini dizlerinin üstüne koyup öne doğru eğilirken.

“Onu pencereden atmayı nasıl başardın?” diye sordu adam Merriam’a.

Merriam kıkırdadı. “Orada olmalıydın, Rooney. Ne olduğunu anlayamadı. Ondan daha fazla şey alamadığımı için üzgünüm.” Viskisinden bir yudum alıp göğüs cebine

uzanarak bir puro çıkardı. “Benim için kasayı açtı. İçindeki her şeyi çıkardıktan sonra, güzel bir kasa olduğunu fark ettim.” Omuzlarını silkti. “Daha yakından bakmam gerekirdi. Her neyse, Charlie ve Stack bodrumdan bir kaydırma arabası bulup onu arabama yüklediler. O kadar ağırdı ki, tekerlerimi patlatacağını sandım.”

“Ona ne yaptın – ” diye sormaya yeltendi Rooney.

“Bernie’ye mi? Ah, çok kolaydı. On ikinci kata geri dönüp pencereyi açtım ve onu aşağı attım. Onu pencere boşluğuna doğru iterken kendine geliyordu.”

“Peki ya Tunney?” diye sordu Rooney.

Lyra şaşkınlık içindeydi. Merriam viskisini yenileyip dururken, Rooney üç farklı ‘kazadan’ bahis açtı.

“Hiç suçluluk duymuyor,” dedi.

“Onun için bir iş,” dedi Sam.

Merriam ondan yüksek faizlerle borç alan kadınları ve adamları haraca bağlamasından bahsetti.

Ekran kararınca, Sam diski çıkarıp, “Bunu Trapp’e göndermek istiyorum,” dedi.

“Bunu başına bir şey gelme ihtimaline karşılık kopyalamalısın.”

“Ofiste bunu yapacaklardır,” dedi Sam.

“Demek her şey bu yüzdendi. Aradıkları şey bu diskti. Sana bahçe satışıyla hiçbir ilgisinin olmadığını söylemiştim.”

“Rooney şantaj yapmak için bunu kaydetmiş olmalı. Merriam çaresiz kaldı. Bu DVD ortaya çıkarsa hayatının geri kalamını hapiste geçireceğini biliyordu.”

Lyra büyük bir rahatlamayla Sam’e baktı. “Buna inanmıyorum. Nihayet bitti.”

OTUZ YEDİ

Uyandığında onu yanında bulamamak tuhaftı. Lyra Sam'in gittiğinden emin olmak için diğer yatak odasına baktı, orada olduğunu gösteren en ufak bir iz yoktu.

Böylesinin daha iyi olduğunu düşündü. Gidişini görmek üzücü olurdu.

Yeni koruması Vick kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Tıknazdı ve gür bıyıkları vardı. Kibardı ama onunla pek sohbet etmiyordu ve işi konusunda oldukça ciddiydi. Lyra onun kendisinin güvende olması için elinden geleni yapacağını biliyordu ve çalışması için onu yalnız bırakmasını takdir ediyordu.

Dedektif O'Malley o gün öğleden sonra onu aradı. "Akşam haberlerini izle. Fotoğraflarını çektiğin üç adam nezarette. Takım elbiseli adam Frank Merriam'dı. Onun için çalışan iki adam ise çoktan konuşmaya başladı, anlaşılmaya varmaya çalışıyorlar."

"Peki ya Michael Flynn?" diye sordu Lyra. "O da tutuklandı mı?"

“Henüz değil, ama yakında tutuklanacak,” diye söz verdi O’Malley. “Merriam anlaşmaya varana kadar konuşmayı reddediyor.”

“İstedğini alacak mı?”

“Ah, evet. Flynn’i ele verirse...bu harika bir darbe olur. Merriam bizi bir süre daha bekletebilir, ama bölge savcısı o ve avukatıyla yakında görüşecek.”

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra, O’Malley, “Kincaid kızmakta haklıydı,” dedi. “Bana o isim listesini vermesine rağmen hepsine bakamadım. Bakmış olsaydım, Merriam’ı daha çabuk yakalardık.”

“Artık içerde,” dedi Lyra.

“Rahat nefes alabilirsin, Lyra. Birkaç meseleyi daha çözüme kavuşturmamıza izin ver, sonra eski hayatına dönmüş olacaksın.”

O akşam bütün yerel haber kanalları Bernie Jaworski’nin ölümünden sorumlu olduğu düşünülen Merriam ve iki suç ortağının yakalanmasına yer verdi. Polis dava hakkında herhangi bir detay vermiyordu, ama Merriam’ın başka suçlara bulaşmış olma olasılığını incelemek için soruşturma kapsamını genişletmeyi planladıklarını söylüyorlardı. Lyra başka ayrıntılara yer verip vermediklerini görmek için farklı kanallar arasında dolaştı ama hepsi aynı şeyi söylüyordu: Merriam’ın kelepçelenerek polis merkezine götürüldüğünü. Başını eğmişti ve muhabirler mikrofونlarını ona uzatıp yorum yapması için ısrar ederken hiçbir şey söylemiyordu.

FBI’ı temsilen mikrofونların önünde Ajan Trapp duruyordu. Merriam’ı adalete teslim etmek için FBI ve Los Angeles Polis Teşkilatı’nın ortaklaşa çabalarından söz etti.

Dedektif O'Malley'ye özellikle değinerek suçla karışan herkes tutuklanana kadar birlikte çalışmaya devam edeceklerine söz verdi.

Lyra haberleri izleyip röportajları dikkatle dinledi, ama arka taraftaki insanların yüzlerini incelemekten de kaçınmadı. Sam orada mıydı? Onu görememişti ama dosyayla ilgilenip ilgilenmediğini merak etti. Yoksa kendi yaşamına devam etmeyi mi seçmişti? Belki de diski Ajan Trapp'e teslim edip kendi işlerine kaldığı yerden devam etmişti ve bu da Kaliforniya'daki iki konuşma yaptıktan sonra D.C.'ye döneceği anlamına geliyordu. Lyra televizyonu kapatıp dizüstü bilgisayarına uzandı. Sam'e dair düşünceleri aklından çıkarmak için meşgul olmalıydı. Onu düşünmekle hiçbir yere varamazdı.

Lyra'nın iki gün daha evine dönmesi yasaktı. Dedektiflerin ve Ajan Trapp'in dosyayı sonuçlandırıp ondan kurtulmak isteyeceklerini sanmıştı. Projesi üzerinde olabildiğince zaman harcadı, çocuk psikolojisini araştırıp oyun ve hayal gücü gelişimi hakkında makaleler okudu, filmi çekmeye başlamak için sabırsızlanıyordu. Tüm araştırmasını bitirip projesininin anahatlarını belirledikten sonra, çalışmasını bir araya getirip yazıcıdan çıkardı ve teslim tarihinden önce postaya verdi.

Vick onu evine bırakıp bir başka göreve gitti. Lyra arabasız kendini kapana kısılmış hissediyordu. Arabasının ne zaman hazır olacağını öğrenmek için satış bayiinin bölümünü arayınca kötü haberle karşılaştı. Müdürün söylediği tahmini tutar çok yüksekti, bu nedenle Lyra arkadaşı Lucy'yi arayıp ondan arabayı SUV satış bayiine bırakmasını

istedi. O ana kadar yapılan tamirin ücretini ödeyip BMW bayiisine gitti ve külüstürünü satıp yerine yepyeni bir araba aldı.

Evindeki ilk gece yapayalnızdı. Sidney birkaç gün ailesinin yanında kalmak için doğuya gitmişti ve ertesi gün dönecekti. Lyra eşyalarını çantalarından çıkarıp yiyecek bir şeyler bulabilmek için mutfağa gitti. Bir kutu süt, bir kalıp peynir ve iki şişe bira dışında buzdolabı boştu. Sütün son kullanma tarihi günler önce geçmişti, bu yüzden onu lavaboya döküp kutuyu çöpe attı. Bir şişe birayla birlikte peyniri aldı, dolapta bulduğu bir kutu tuzlu krakeri de alıp oturma odasına geçti. Yerde bağdaş kurup sırtını kanepeye yasladı ve kuru yemeğini yedi.

Sessizlik onu rahatsız ediyordu. Evinde yüzlerce kez yalnız kalmıştı ama daha önce böyle bir boşluk hiç hissetmemişti. Korumasının olmasına alışmıştı. Belki de bu yüzden kendini yalnız hissediyordu. Birinin yanında olmasına alışmıştı. Hayır, birinin değil... Sam'in yanında olmasına alışmıştı ve en sonunda bunu kendine itiraf etti.

Gözyaşları kontrolsüzce akmaya başladı. Sam'e ve ona âşık olarak aptallık etmesine ağladı. Kötü ailesine ve hatta yakında okulu bitirdiğinde nerede iş bulacağına dair hiçbir fikrinin olmaması gibi önemsiz şeylere bile ağladı. Tüm gözyaşlarını döktükten sonra tamamen tükendiğini hissederek içini çekti. Gözlerini silip güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Sam'in Gigi'yi Bayan Castman'a savaş açmaktan vazgeçirmeye çalışması gözlerinin önüne gelince gülümsedi. Gigi'nin Sam'i sevdiğini ve özleyeceğini biliyordu. Lyra da onu özleyecekti. Ve bu düşünce tekrar ağlamaya başlamasına neden oldu.

Ertesi akşam Peder Henry birinci sınıflarla çekim yapabilmesi için velilerinden gereken izni kâğıtlarını aldığını söylemek için onu aradı.

“Öyleyse, birkaç gün sonra görüşürüz, Peder,” dedi Lyra. “Teşekkür ederim.”

Bir saat sonra Sidney eve vardı. Yorgun ama mutlu görünüyordu, çünkü bütün projelerini zamanında teslim edebilmişti. İki arkadaş saatlerce konuştular.

Sidney, Lyra’nın sık sık Sam’den bahsettiğini fark etti ve arkadaşının perişan durumda olduğunu fark etmesi pek uzun sürmedi. “Kendini bir şeylerle meşgul etmelisin,” dedi. “Bunu ancak bu şekilde atlatabilirsin.”

Lyra onun haklı olduğunu biliyordu, bu nedenle küçük bir çanta hazırlayıp fotoğraf makinesini aldı ve yeni BMW’sine binip Gigi’nin San Diego’daki evinin yolunu tuttu. Orayı büyükannesinin evi olarak görse de, ev aslında ona aitti. Kaliforniya’ya taşınmaya karar verdiğinde evi Gigi için satın almıştı ve eğer okulu bitirdikten sonra Lyra orada kalmaya karar verirse, onun da evi olacaktı.

Güneşli bir gündü ve San Diego yolculuğu güzel geçti. Arabasını garaja park edip evin ön tarafına geçti ve ancak o zaman “Satılık” tabelasını gördü. Bir emlakçı yanında bir çiftle ön kapıya doğru geliyordu.

Lyra çıldırmış gibiydi. Verandanın basamaklarına doğru ilerleyip emlakçıya ne yaptığını sandığını sordu.

Şık giyimli kadın huzursuzca yanındaki çiftte baktıktan sonra Lyra’ya döndü. Dişlerini göstererek gülümseyip, “Bay ve Bayan Prescott’la evi satmak için anlaşmam var,” dedi.

“Bu ev onlara ait değil.”

“Ama onlar evin kendilerine ait olduğunu düşünüyorlar,” dedi kadın agresif bir şekilde.

“Hayır, evin sahibi benim ve bunu ıspat edecek belgelerim var. Arazimi terk edin yoksa polis çağıracağım. Ve giderken o tabelayı da yanınızda götürün.”

“Beni dinleyin, küçük hanım,” diye çıkıştı kadın, “Bu evi satın almak için birbiriyle mücadele eden üç çift var ve ben...”

Lyra cep telefonunu çıkarıp polisi arayacağını söyledi. “Merhaba, Paul. İyiyim, teşekkürler. Evimin önünde bir emlakçı var. Arazime izinsiz girdi ve evimi satmaya çalışıyor.” Bir dakika dinledikten sonra, “Teşekkürler,” dedi. Kadına döndü. “Yolda.”

Emlakçı kadın böylesine büyük bir komisyonu kaybetmeye razı değildi. Lyra’nın blöf yaptığını umdu...ta ki polis arabası önlerinde durana dek. “Polisi aramışsınız,” dedi kadın buna inanamıyormuş gibi.

“Evet, aradım.”

“Bu ev gerçekten sizin mi?”

“Evet öyle.”

Evi gezen çift hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Günün birinde satmak isterseniz...” Emlakçı evrak çantasının yan gözünden bir kart çıkarıp Lyra’ya uzattı.

O ve müşterileri yola doğru ilerlerken, polis memuru ekip arabasından Lyra’ya seslendi. “Suç duyurusunda bulunmak istiyor musun?”

“Hayır,” diye yanıtladı Lyra. “Gidiyor.”

Emlakçı minnettarlıkla arkasına döndü. “Bay Prescott bütün kilitleri değiştirdi. İçeri girmek için anahtarı ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Kilitleri tekrar değiştireceğim,” dedi Lyra ona.

Lyra çilingir çağırdı, bir saat sonra kilitler değiştirilirken verandadaki salıncakta oturuyordu. Ancak, ne okyanus esintisi ne de güneşli gün öfkesini dindirmeye yetti. İçeri girer girmez çantalarını yatak odasına bırakıp birkaç işini halletmek için dışarı çıktı. Sıradan işlerin onu yatıştırması gerekirdi, ama eve geri döndüğünde hâlâ sinirliydi. Marketten aldıklarını yerlerine yerleştirirken nihayet öfkesine yenik düştü. Çikolata bile ona engel olamadı.

“Evimi satmaya çalıştılar!” diye bağırdı. Yanında sesini duyurabileceği kimse yoktu ve bağırarak işe yaramadı. Öfkeden dumanlar çıkarıyordu ve biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Telefonuna uzanıp kardeşlerini aradı.

Telefonu Owen açtı. “Selam, ufaklık. Ne istiyorsun?”

Owen üç kardeşten en büyüğüydü ve küçük kız kardeşinin artık bir çocuk olmadığı gerçeğini kabul etmiş görünmüyordu. Elbette, ebeveynlerinin son macerası muhtemelen bu fikri güçlendirmişti, ama şu anda umurunda değildi. Lyra olanları ona anlatırken sesi titredi. Owen pek anlayışla yaklaşmadı. Aksine, kahkaha attı.

“Kes şunu,” diye emretti Lyra. “İnsanlar bir emlakçıyla evimi dolaşıyordu.”

“Biliyorum, seni duydum, ama Lyra, anne babamız sahip olmadıkları bir evi satamazlar.”

“Bunu biliyor olmalılar, o halde neden bunu yaptıklarını bana söyler misin?”

Ağabeyi içini çekti. “Gigi’ye baskı yaparak parasını kontrol altına alabileceklerini sanıyorlar. Bu konu üzerinde çalışması için başka bir avukat tuttuklarına bahse girebilirim.”

“Hepsini istiyorlar.”

“Evet, öyle. Bekle,” dedi Owen ve bağırdı: “Hey, Coop, bizimkiler Lyra’nın evini satmaya çalışmış.”

Lyra, Cooper’ın güldüğünü duydu. “Hiç komik değil,” dedi.

“Aslına bakarsan, biraz komik.”

“O insanların ne kadar para harcadıklarını biliyor musun? Bütün miraslarını tükettiler, ayrıca güven fonundan aldıkları aylık oldukça cömert bir tutar.”

“Onlar için değil.”

“Ne yapacağım?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı ağabeyi. “Coop ve ben arkadayız. Ve Lyra,” diye ekledi, “onlara karşı cephe oluşturmamızı istersen, bunu da yaparız.”

“Gigi’yle konuşabilir miyim?” diye sordu Lyra.

“Kız arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Gerçekten, Lyra, birbirlerine bu şekilde hitap ediyorlar.”

“O nasıl?”

“Mutlu. Eve döndüğü için memnun. Bunu birçok kez söyledi. Sanırım senin yalnız kalmaman için San Diego’ya taşındı.”

“Ama burada birçok arkadaşı var.”

“Ama onun evi burası.”

“Biliyorum. Ona yarın arayacağımı söyle. Ve Owen...”

“Evet?”

“Seni seviyorum.”

“Ah, Tanrım.”

Owen, telefonu kapatırken gülüyordu.

Ağabeyiyle konuştuktan sonra morali düzelen Lyra, mutfakı düzenlemeyi bitirdi. Birden panik odası aklına

geldi ve Harlan'ın odayı bitirip bitirmediğini merak etti. Görmek için Gigi'nin yatak odasına gitti. Harlan işini bitirmekle kalmamıştı, odaya girmenin bir yolunu bulmak neredeyse imkânsızdı. Duvar dümdüz görünüyordu. Belki de köşedeydi? Lyra bulabildiği her dökümü ve teçhizatı çekti ve basabileceği bir tür tuş ya da çekebileceği bir kapak olup olmadığını görmek için yere bile baktı.

En sonunda, Harlan'ı aradı. Harlan, kızlarıyla dondurma almaya çıktığı için eve uğrayıp duvarın ortasında basması gereken yeri gösterdi. Avucunun içiyle yeterince baskı yapınca, gizli kapı aniden açıldı. Harlan içeri uzanıp tepedeki ışığı yaktı. Küçük oda harikaydı. Ufak bir yatağın yanında yerde bir şişe su duruyordu ve odadaki tek şey şarja bağlı bir cep telefonuydu.

“Odayı senin için yaptırdı, biliyorsun,” dedi Harlan. “Burada yalnız kalman Gigi’yi endişeleniyor.”

Lyra ironiyi anladı. Bunca zamandır o, Gigi'nin yalnız kalmasından endişelenirken, asıl Gigi Lyra için endişeleniyordu.

“İyi bir ailem var,” dedi Lyra, Owen, Cooper ve Gigi’yi düşünerek. “Çok şanslıyım.” Yeniden sakinleşmişti. Birçok çocuğun büyümeyi reddeden anne babaları olduğunu düşündü.

O gece daha sonra, Lyra uykuya dalarken, aklına tuhaf bir düşünce geldi. Artık canı çikolata istemiyordu. Ne yazık ki aynı şeyi Sam için söyleyemezdi.

OTUZ SEKİZ

Milo, Bay Merriam'ın tam bir salak olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ona vermek için bir bagaj dolusu kitap ve DVD almıştı, ama buna rağmen patronu onu arayıp kutuyu getirebileceğini söylemeye tenezzül bile etmemişti. Milo, kızın aldığı her şeyi bulduğunu söylediğinde Bay Merriam'ın ne kadar heyecanlandığını hâlâ hatırlıyordu. Elbette bu bir yalandı, ama Bay Merriam bunu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Patronu artık düpedüz kabalık ediyordu. Neden aramamıştı? Milo, Charlie ve Stack'in bunun bir ilgileri olduğuna bahse girebilirdi. Ondan kurtulmaya çalışıyorlardı.

İki gün ve iki gece habersiz geçti. Milo'nun içinden kutuları çöpe atmak geliyordu, ama kendini böyle yapmaktan vazgeçirdi. Patronunun ona ihtiyacı vardı.

Üçlü çizburger ve acılı patates kızartması almak için dışarı çıkarken kullan-at cep telefonunu yanına aldığından emin oldu. Restoranlarda tek başına yemek yemekten hoşlanmıyordu, bu yüzden paket yaptırabileceği bir res-

torana uğradı. Eve döndüğünde yağlı kese kâğıdını açıp yiyecekleri çıkardı. Bir eliyle peyniri akan çizburgeri alıp diğer eliyle televizyonun kumandasına uzandı ve açtı. Genellikle kablolu kanalları izlerdi, ama güzel bir film yoktu, bu yüzden ağ kanallarını denedi.

Acılı sosa patates kızartması batırmak için kanalları do-laşmaya ara vermeseydi, Bay Merriam'ın adını duymazdı.

Ekranda savcı vardı, heyecanlı muhabirlerin uzattığı bir düzine mikrofonun önünde duruyordu.

“Frank Merriam, Charles Brody ve Lou Stack şu anda gözaltındalar. Üç adam Bernie Jaworski cinayetiyle bağ-lantılı oldukları için tutuklandı.”

“Anladığımız kadarıyla Paraiso Park'ta kanıtı yok etme-ye çalışırken görüntülenmişler. Bu doğru mu?” diye bağırdı muhabirlerden biri.

A-ah! diye içinden geçirdi Milo.

“Korkarım bu konuda henüz yorum yapamam,” diye yanıtladı savcı.

“Peki Merriam'ın diğer suçlarını itiraf ettiği kayıda ne diyeceksiniz?” diye sordu bir diğeri. “Başka cinayetlere de bulaştığı doğru mu?”

Savcı sakinliğini ve soğukkanlılığını elden bırakmadı. “Buna da cevap veremem.”

“Peki ya kefaletten yararlanacaklar mı?”

“Yargıçtan kefaletle serbest bırakılmalarını reddetmesi-ni isteyeceğiz. Bay Berriam ve suç ortaklarının kaçma riski olduğunu ve son derece tehlikeli olduklarını düşünüyo-ruz. Sadece şimdiye kadar edindiğimiz kanıtların çok güç-lü olduğunu ve davanın mahkumiyetle sonuçlanacağına emin olduğumuzu söyleyebilirim.”

“Vay canına,” diye fısıldadı Milo. “Kefalet yok.”

Ekranda ‘Kanit’ olarak işaretledikleri kutuları Merriam’ın ofisinden taşıyan polislerin görüntüsü belirdi.

“Kefalet yok mu?” diye tekrarladı Milo. Birden durumun ciddiyetini fark etti. Artık işsizdi.

O kadar kitabı ne yapacaktı?

OTUZ DOKUZ

Sam, Lyra'yı düşünmeden edemiyordu. Tanrı biliyordu ki, onu aklından çıkarmayı denemişti. Los Angeles polis akademisinde yaptığı konuşmanın ortasında birden aklına gelmişti ve ne diyeceğini bilememiştir. Aynı şey San Diego'da da olmuştu.

Soruşturmayı da sık sık düşünüyordu. Ajan Trapp onu bilgilendiriyordu. Sam'e FBI'ın ya da Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Flynn'in Merriam ya da Rooney ile arasındaki bağlantıyı çözemediklerini söyledi.

"D.C.'ye dön. Yeni bir şey öğrenirsem seni ararım. Lyra için endişelenme. Flynn'in yanına yaklaşmasına izin vermeziz."

Sam bunu yapamazdı. Gidemezdi. Arayıp rezervasyonunu iptal etti ve Los Angeles'a döndü.

Dosya onu memnun edecek bir şekilde sonuca bağlanmamıştı. Doğru olmayan bir şey vardı. Merriam'a henüz istediği gibi bir teklif sunulmadığı için ağzını açmıyordu, ama iki suç ortağı Charlie Brody ve Lou Stack her koldan anlaşma yapıyordu. Hafif cezalar almaları karşılığında bir

düzine suçtan Merriam'ı mahkûm etmelerini sağlayacak bilgileri vermeyi kabul ettiler. Polis için mantıklı bir anlaşma olduğu için ödün vermeye razıydılar. Ancak söz konusu Flynn ve adamları olduğunda, Brody ve Stack hiçbir şey söylemiyordu. Hatta Flynn'i tanımadıklarını söylemekle kalmayıp onu hiç duymadıklarını iddia ediyorlardı ve hiçbir şey hikâyelerini değiştirmiyordu.

Merriam ve adamlarının Flynn çetesinden, hapiste yatmaktan daha çok korkuyor olmaları ihtimali vardı, ancak Sam bu işin yakasını kolay kolay bırakmayacaktı. Herkes Merriam'ın Lyra'nın peşinden gitmeleri için Flynn'in adamlarını tuttuğuna ve Merriam artık parmaklıkların ardında olduğu için tehdidin geçtiğine inanıyordu. Sam'in aradaki bağlantıyı çözmesi için Flynn'le bir odada yalnız kalması gerekiyorsa, işini kaybetmesi göze alması gerekse bile, bunu yapacaktı. Lyra'ya bir şey olması düşüncesi onu deli ediyordu.

Onun yanından ayrılmamalıydı. Gitmek için en az on sebep – ya da mazeret – bulabilirdi, ama hiçbirisi yeterince iyi değildi. Sam onu sevmek istemediği için yanından ayrılmıştı, bu ne büyük bir aptallıktı? Tam bir aptal ve korkak gibi davranmıştı. Ve onu hâlâ seviyordu.

Geldiğini haber vermek için onun evini ve cep telefonunu aradı ama kimse yanıt vermedi. Dedektif O'Malley'i aramaya karar verdi.

“Yakaladığını adamlar hakkında yeni bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı O'Malley. “Trapp Merriam ile aralarında bağlantı kuramadığımızı sana söylemiş olmalı. Size parkta ateş açan iki adam Johnson ve Foley bizimle

konusmuyor. Onları Merriam'ın tuttuğunu kanıtlamayı ne kadar istesek de, elimizde kanıt yok. Arabaya yerleştirilen bomba için de aynı şey geçerli. Onu da Merriam ile bağdaştıramıyoruz. Ama denemeye devam edeceğiz.”

“Güzel,” dedi Sam. “O bağlantıyı bulana kadar bu işin peşini bırakamayız.”

Savcının talimatları üzerine, O'Malley Johnson ve Foley'in sorgu odasına getirilmesini ayarladı. Endişelenmelerine neden olacak kadar uzun bir süre hücrelerinde kalmışlardı ve savcılık ilk konuşan kim olursa onunla anlaşma yapmak için son kez çaba harcayacaktı. O'Malley ikisinin de Flynn'i ele verecek herhangi bir şey söyleyeceklerini düşünmüyordu. Adam hapisneden daha korku verici olmalıydı.

Lyra'nın evinden birkaç kilometre uzaktayken, dedektif Sam'i arayıp gözlem yapmayı isteyip istemediğini sordu. Sam hemen arabayı çevirip merkezin yolunu tuttu. Sadece gözlemlemek gibi bir niyeti yoktu. Sormak istediği bazı sorular vardı.

O'Malley onun merdivenlerden çıktığını gördü. Sam rahat bir pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Her beş günün üçünü aynı kırışık mavi takımla geçiren O'Malley ona gıpta etti.

“Siz federallerin giyim kuralları bir harika.”

“Görevde değilim,” dedi Sam ona.

Koridorda ilerledikleri sırada, O'Malley, “Dinle, bana verdiğin listeye doğru düzgün göz atamadım ve bu yüzden üzgünüm. Ayrıca ortak operasyonun lideri olarak takdir edildiğim için minnettarım,” dedi.

“Bunu Trapp yaptı.”

“Evet, ama ona bunu sen söyledin. Her neyse, teşekkürler.”

“Geldiler mi?”

“Az önce geldiler. Johnson bir odada, Foley ise bir başka odada. Savcının yardımcısını bekliyoruz.”

“Gidelim.”

“Savcıyı beklemeyecek misin?”

“Hayır.”

Sam gözlem odasına girip pencereden gergin bir şekilde tırnaklarını kemirip yere tüküren Johnson’a baktı. Gençti, ergenlik yıllarını yeni geride bırakmıştı. Sam bir dakika boyunca onu izledikten sonra Foley’e bakmak için koridorda ilerledi. Sandalyesine yaslanmış, masanın üzerinde parmaklarını tıklatan orta yaşlı adam sıkılmış gibi görünüyordu.

“Önce Johnson’la başlayacağım.”

O’Malley Sam’in peşinden Johnson’ın beklediği odaya girdi. O’Malley ajanı takdim ederken, genç adam sırtıttı.

Sam Johnson’ın masanın altında tuttuğu elini göremiyordu. “Zincirli mi?” diye sordu O’Malley.

“Korktun mu?” diye kıs kıs güldü Johnson, ama Sam ona aldırmadı.

“Ne fark eder?” diye sordu O’Malley, Sam’e.

“Zincirliyse onu kaldırıp duvara fırlatamam.”

Tehdidi savururken Johnson’a bakış tarzı öylesine korkutucuydu ki, O’Malley onun bunu gerçekten yapacağını düşündü.

Johnson ikna olmamıştı. “Bunu yapamazsın. Sen bir FBI ajanısın.”

“Bugün değil,” dedi Sam. “İzindeyim.” O’Malley’e döndü. Silahımı alıp birkaç dakika dışarıda beklemek ister misin?”

“Bana dokunamazsın,” diye hırladı Johnson. “Haklarımı biliyorum. Bu yasadışı.”

Sam masaya doğru bir adım atınca, Johnson sindi.

“Ben herhangi bir ajan değilim,” dedi Sam. “Paraiso Park’ta öldürmeye çalıştığın ajanım ve asıl yasadışı olan bu. Sana neredeyse istediğim her şeyi yapabilirim.”

Johnson avukatını istediğini bağırarak söylerken, savcı yardımcısı camın öteki tarafından onları izliyordu. “Hrika,” dedi. “Ajan Kincaid onu o kadar korkuttu ki, tek bir kelime dahi etmeyecek.”

Dedektif Muren yanında duruyordu. “Bir dakika bekle. Kincaid’in neler yapacağını bir görelim.”

Sam Johnson’a gülümsedikten sonra O’Malley’e, “Ona avukatını getirin, ama çabuk olun. Onu buradan çıkardıkları anda, ölü bir adam olacak,” dedi. Haberi veren Sam odadan çıkacakmış gibi ayağa kalktı.

Johnson ona bağırdı. “Bekle! Ölü bir adam olduğumu söylerken ne demek istedin?”

“Duymadın mı?” diye sordu Sam. O’Malley’e dönerek, “Ona söylemedin mi?” dedi.

Dedektif de ona uydu. “Onu korkutmak istemedim.”

Sam kafasını salladı. “Bunu Flynn’e bırakıyorsun, demek?” Bir kez daha gitmeye yeltendi.

“Ne duydun?” deyiverdi Johnson.

Sam döndü, duvara yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Flynn konuştuğunu sanıyor. Orada seni dışarı çıkarma şansını kollayan adamları var. En azından, böyle söyleniyor.”

“Ama ben konuşmadım. Flynn neden konuştuğumu düşünsün ki?”

Sam gülümsedi. “Ona konuştuğunu söyledim. Dua etmeye başla, Johnson.”

Üçüncü kez gitmek üzere döndü. Koridora çıkmak üzereyken, Johnson, “Anlaşma yapmak istiyorum,” diye bağırdı. “Ama tanık koruması ve...”

Sam sorgu odasına döndüğünde, savcı yardımcısı da onu takip etti. Kendisini daha önce iki kez sorguladığı için Johnson onun kim olduğunu biliyordu.

“Bundan sonrasını ben devralabilirim,” dedi Sam’e. “Sana haber veririm – ”

“Kalıyorum,” dedi Sam.

“Bu bir – ”

Sam onun sözünü kesti. “Bir federal ajana ateş etti. İstersem tek bir telefon görüşmesiyle bu davanın kontrolünü tamamen elime alabilirim.”

“Seninle tartışmak istemiyorum. Kalmak istiyorsan, kal. Müdahale etme, yeter.”

O’Malley de kalmaya karar verdi. Johnson konuşurken, o da Sam gibi duvara yaslanıp dinledi.

Johnson ifadesini Sam’e hitaben verdi. “Sana ateş etmedim. Ben sadece arabayı sürüyordum, hepsi bu. Ateş eden Foley’di. Ona kızı öldürmesi söylenmişti.”

“Bunu ona kim söyledi?” diye sordu savcı yardımcısı.

“Flynn.”

“Nedenini söyledi mi?”

“Hayır, ama Foley ve ben nedenini çözdük. Eski bir arkadaşına iyilik yapıyordu. Foley’e birkaç sene önce arkadaşının Flynn’i suçlayıcı delilleri olduğunu söylediğini

duydu. Adam her şeyi açığa çıkarıp Flynn'i mahvedebilirmiş, ama bunu yapmamış ve ona şantaj yapmayı da denememiş. Bu arkadaşı ona tıpkı Baba filmindeki gibi, bir gün ondan bir iyilik yapmasına ihtiyacı olursa, Flynn'in ona yardım etmesiyle ödeşebileceklerini söylemiş.”

“Ve bu iyilik Lyra Prescott'tan kurtulmaktı, öyle mi?”

“Evet.”

“Bunun yapılmasını isteyen arkadaşı kim?”

“Bilmiyorum. Flynn adamın ismini ne bana ne de Foley'e söyledi. Şimdi anlaşıyor olabilir miyiz?”

“Arkadaşı hakkında sana hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordu Sam.

“Onunla çok uzun zaman önce tanıştığı ve onu gamzalamadığı dışında hiçbir şey söylemedi.”

“Bunun Merriam'la ne ilgisi var?” diye sordu savcı yardımcısı.

Johnson güldü. “Her şeyi yanlış anlamışsınız. Flynn Merriam için hiçbir şey yapmaz. Birkaç sene önce Merriam'la bir alışveriş yaptılar ve aşağılık herif onu birkaç yüz bin dolar dolandırmaya çalıştı. Flynn'in ona iyilik yapması mümkün değil.”

“Peki neden Lyra Prescott hedef alındı?”

“Flynn kızın o ve arkadaşı için birkaç şeyi berbat ettiğini söyledi. Bulunmasını istemedikleri şeyleri istedikleri gibi çöpe atamıyorlardı.”

Sam bir an önce Lyra'yı bulmak istedi. Aklında cevaplanmayan birçok soru dolaşıyordu, ama emin olduğu tek bir şey vardı: Lyra'nın canını yakmak isteyen adam hâlâ serbestti.

Telaşla polis merkezinden çıkarken O'Malley onu takip etti. “Ne düşünüyorsun, Sam?”

“Lyra fotoğraf makinesiyle başka bir şey yakalamıştı. Filmine yeniden bakmalıyım.”

Hızla Lyra’nın evine gitti. Kapıyı Sidney açtı ve hemen bir şeylerin ters gittiğini sezdi.

“Ne oldu?”

“Lyra burada mı?”

“Hayır. Sam, neler oluyor?”

“İyi olduğundan emin olmalıyım. Onu görmeliyim.”

“San Diego’da çocuklarla yaptığı çekimlerden çok sayıda filmle döndü ve hâlâ derslerin ardından projesi üzerinde çalışıyor. Bana bugün çok yoğun olacağını söyledi. Dr. Mahler’le görüşüp ona araştırma materyallerini ve hafıza kartlarını vermesi gerekir. Sonra ona çocuk filmini bitirdiğini göstermek zorunda. Geç saatlere kadar eve dönmeyecek.”

“Teşekkürler, Sidney.”

Sidney gitmek üzereyken onu durdurdu. “Lyra güvende, değil mi? Okuldayken—”

“Onu bulacağım ve yanından ayrılmayacağım. Endişelenme.”

Sam her şeyi bir araya getirmeye başlamıştı, ama emin olması gerekiyordu. Kampüs neredeyse bomboştu. O günkü dersler bitmişti ve sokak lambaları yanıyordu. Bahçede koşarken iki genç adamın yaklaştığını gördü. Onların Lyra’nın arkadaşları Carl ve Eli olduklarını fark etti.

“Merhaba, Sam,” diye bağırdı Carl ona doğru hızlı adımlarla ilerlerken.

“Lyra’yı gördünüz mü?” diye sordu Sam.

“Bizimle birlikte Mahler’in dersindeydi.”

“Her zamanki gibi acımasızdı,” diye homurdandı Carl.

“O adamla son birkaç dersimiz kaldı, sonra bir daha dokunaçları dinlemek zorunda kalmayacağım.”

Sam kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun?”

“Hırs Dokunaçları,” dedi Eli. “Mahler’in hazırladığı belgeselin adı. Tek ünlü olma çabası. Önemsiz bir ödül kazandı ve sürekli bundan bahsedip duruyor. Eşinin onu terk etmemesine şaşırmamalı.”

Carl ekledi, “Buradaki birkaç küçük mafya ailesiyle ilgili, ve – Hey, nereye gidiyorsun?”

Lyra’nın slayt gösterilerinde olduğu gibi görüntüler Sam’in zihninde dolaşmaya başladı. Mahler’in ofisindeki Paraiso Park poster, Flynn’in adamlarından biri arabanın altına bomba yerleştirirken Lyra’nın Mahler’in ofisinde olması, Mahler’in ona parka dönmek yerine çocuk filmine odaklanmasını söylemesi. Aklına gelen en son şey Lyra’nın metal kutusundaki hafıza kartları oldu. Mahler o kartların arasında kendisini mahvedebilecek bir şeyin olduğunu düşündüğü için onları istemişti.

Koşarken Sam bir yandan cep telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı. O’Malley telefona cevap verince, bağırdı, “Aradığımız kişi Mahler.”

KIRK

Lyra son öğrencinin de sınıfı terk etmesini bekledi. Bu günün son dersiydi ve genellikle insanlar bir an önce gitmek için sabırsızlanırdı. Günün bitmesine az kalmıştı ve Lyra filmi düzenlemeyi bitirmek için laboratuara dönmek istiyordu, ama öncesinde Dr. Mahler onunla ofisinde görüşmek istemişti. Önceki gece geç bir saatte onu evinden arayıp birkaç gündür ona ulaşmaya çalıştığını söylemişti. Birkaç dersini kaçırdığını fark etmişti. Kampüste çıkan kargaşadan – bir diğer deyişle bombadan – sonra, güven-de olduğunu umduğunu söylemiş ama yine de kaçırdığı dersleri telafi etmesi gerektiğini vurgulamıştı. Ayrıca çocuk filmine yeterince zaman ayırmadığından endişe ediyordu. Ona şehir dışında birinci sınıf öğrencileriyle çekim yapmakla meşgul olduğunu ve artık düzenleme aşamasında olduğunu açıklarken, çekimi Los Angeles'ta yapabilecekken şehir dışına çıktığı için onu azarlayacağını sanmıştı. Mahler'in öğrencilerine hadlerini bildirmek için her zaman söyleyeceği bir şeyi olurdu. Onlara kendileri-

ni önemsiz ve güvensiz hissettirmekten hoşlanırdı. Bunu kendini daha önemli hissetmek için yaptığını düşünüyordu.

Dr. Mahler telefonda boğazını temizleyince, Lyra onun kendisine uzun bir nutuk çekeceğini sandı. “Derslerini dikkate almalısın yoksa medyada bir yer edinemezsin, özellikle de film endüstrisinde.”

“Evet, Dr. Mahler,” diye itaatkar bir şekilde karşılık verdi Lyra.

“Derslerime katılmak için yanıp tutuşan hevesli gençler var.”

“Evet, biliyorum.”

“Güzel. Şimdi Lyra, sana övgülerimi sunmak istiyorum.”

Lyra neredeyse telefonu elinden düşürecekti. Mahler’den övgü mü? Bu duyulmamış bir şeydi.

“Parkla ilgili belgeselin çok iyiydi,” dedi Mahler. Onun ağzından çıktığı için bu büyük bir övgü sayılabilirdi.

“Teşekkür ederim, Dr. Mahler,” dedi Lyra. “Amacım bu tür bir belgesel hazırlamak değildi, ama sanırım – ”

“Evet, evet,” diye onun sözünü kesti Mahler. “Arama sebebim, haftaya New York’ta düzenlenecek bir sempozyumda belgeselini takdim edebileceğimi düşünmem. Eğer kabul edilirse, ki bana kalırsa edilecek, ülkenin farklı yerlerindeki sahnelerde gösterme şansı edineceksin.”

“Bu harika olur.” Lyra heyecanlandı. Filmini daha çok insan seyrederse, belki faydası dokunabilirdi. Belki Paraiso Park temizlenir ve o vandalların ve çöp döken insanların bir kısmı adalete teslim edilir ya da en azından durdurulurdu.

“Filmini takdim edebilmem için,” diye devam etti Mahler, “bütün araştırmanı incelemeli, metodunu ve kullandığın ekipmanı bilmeli ve topladığın tüm görüntüleri görmeliyim.”

“Fotoğraflarım hafıza kartlarında,” diye açıkladı Lyra. “Belgesel için seçtiğim fotoğrafları bilgisayardaki bir dosyaya aktardım ama kartlarda binlerce fotoğraf var.”

“Hepsini bana getir,” dedi Mahler. “Bahsettiğin o güzel bahçenin görüntülerini de getir. Bir diske yazmak istersen, onları daha sonra sana veririm.”

“Peki,” diye kabul etti Lyra. “Yarın akşam dersim var. O zaman hepsini getiririm.”

Mahler veda etmeden telefonu kapattı.

Sınıfta oturan Lyra Dr. Mahler’in ofisinin kapısının üstündeki saate sabırsızlıkla baktı. Onunla görüşmesinin uzun sürmemesini umuyordu. Geriye kalan birkaç saati çocuk filmi üzerinde çalışarak geçirmeyi istiyordu. Carl ve Eli birkaç soru sormak için Mahler’in ofisine uğramıştı ve adam kısa, tek heceli yanıtlarla onlara kapıya doğru eşlik ediyordu.

Sınıfın kapısını kapatır kapatmaz Mahler, Lyra’ya döndü.

“Ofisime gel,” dedi odasına doğru işaret ederek.

Lyra sırt çantasını ve basılı araştırmasının bulunduğu klasörü alıp onun peşinden gitti. Kapıyı kapatan Mahler bir sandalyeyi işaret ettikten sonra masasının arkasındaki yerini aldı. Lyra, Paraiso Park posterinin artık duvarda asılı olmadığını fark etti. Eskiden asılı olduğu yerin etrafında belli belirsiz bir leke kalmıştı. Adamın ofisindeki neşe veren tek fotoğrafı kaldırmış olmasının biraz üzücü olduğunu düşündü, ama Mahler neşeli biri değildi.

“Bütün materyallerini getirdin mi?” diye sordu Mahler. Bir öğrenci ofisinin kapısındaki pencereyi tıklattı.

“Yine ne var?” diye homurdandı adam. Hemen kapıyı açıp, “Yanımda bir öğrenci olduğunu görmüyor musun?” diye çıktı.

“Özür dilerim, Dr. Mahler, merak ettiğim – ”

“Asistanımdan randevu al.”

“Sadece bir soru soracaktım – ”

Mahler kapıyı kızın yüzüne kapatıp rahatsız edilmemek için kilitledi ve gölgeliği indirdi.

Ağır ağır sandalyesine oturdu. “Ne diyorduk? Materyaller,” dedi kafasını sallayarak. “Hepsi yanında mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Lyra. “Bulduğum tüm makaleler ve kayıtların basılı kopyaları var.” Dosyayı masasına bırakıp sırt çantasına uzandı. “Ayrıca yaptığım röportajların ses kayıtlarını da getirdim. Onları yazıya dökmeyi düşündüm, ama henüz bunu yapmaya vaktim olmadı.” Sırt çantasının gözünü açıp birkaç küçük metal kutu çıkardı. “Ve parkta çektiğim tüm fotoğrafların bulunduğu hafıza kartları da burada.”

Mahler kutuya hafifçe vurdu. “Peki ya bahçe? O da burada mı?”

“Evet.”

Mahler dosyayı ve kasetleri alıp evrak çantasına koydu. Çekmecelerini açıp bez bir çanta çıkardı ve iki kutu kartı içine koydu.

“Hiçbir şeyi unutmadığına eminsin, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel, sempozyumdakilerin çok etkileneceklerini düşünüyorum.” Sandalyesine yaslandı. “Keşke sen de

benimle gelebilseydin, ama korkarım etkinlik benim gibi profesyonellere özel. Bir öğrenci olarak orada bulunman doğru olmaz.”

Lyra çalışmasını sunmayı çok istese de, Dr. Mahler ile birlikte uzun bir yolculuğa çıkma düşüncesi onu ürküttü.

“Belgeselini sergilemeden önce ihtiyacım olan son bir şey var.”

“Nedir?” diye sordu Lyra, biriktirdiği bütün materyalleri ona verdiğini düşünüyordu.

“Paraiso Park’ı görmeliyim, ne yazık ki New York’a gitmeden önce tek boş zamanım şimdi. Arabam dışarıda. Ben kullanırım.” Karara varmışlar gibi ayağa kalktı.

Lyra şaşırdı. “Ama, Dr. Mahler, biz oraya varana kadar hava kararmış olacak. Ayrıca, laboratuardan randevu aldım ve – ”

“Beklemek zorunda,” dedi adam sabırsızca. “Parkta fazla kalmayacağız. Etrafı görmek için arabanın farlarından yararlanırsınız.”

“Oraya tek başınıza gidemez misiniz? Bir zamanlar parka yakın oturduğunuzu söylemiştiniz, bölgeyi iyi biliyor olmalısınız.”

“Oraya nasıl gideceğimi biliyorum, evet,” diye kabul etti Mahler, “ama kamera açılarını nasıl seçtiğini, kullandığın çekim ayarlarını ve fotoğraflarında göz önünde bulundurduğün çevresel faktörleri bana açıklamana ihtiyacım var.”

Lyra onunla hiçbir yere gitmek istemiyordu. İçgüdüleri onun ofisinden çıkmasını söylüyordu. Ters giden bir şey vardı. Mahler fazla ısrarcıydı.

“Özür dilerim. Reddetmek zorundayım.”

“Belgeselinin gösterilme fırsatını tepecek misin? Ciddi olamazsın.”

“Elbette gösterilmesini isterim. Ben sadece sizinle Paraiso Park’a gitmeyi reddediyorum.”

“Israr etmek zorundayım. Korkarım sadece belgeselin değil, dersimdeki bütün değerlendirmen buna bağlı.” Mahler masasının yan çekmecesini açtı. Lyra’yabaktığında, yüzü kıpkırmızıydı ve çenesi kenetlenmişti.

Lyra tekrar karşı çıkmadı. Adam o kadar tuhaf davranıyordu ki, korkmaya başladı.

“Peki,” diye pes etti. “Sizinle orada buluşurum.” Cebinden cep telefonunu çıkarıp, “Ev arkadaşım Sidney’i arayıp benimle gelmesini isteyeceğim,” dedi. “O da parkı görmeyi istiyordu ve ben – ”

“Telefonu bana ver.”

Lyra kafasını kaldırıp baktı. Mahler ona bir silah doğrulmuştu.

Lyra öylesine şoke olmuştu ki, kekeleydi. “Dr. Mahler... ne yapıyorsunuz?”

“O telefonu bana vermeni söyledim.” Lyra öfkeden adamın alnındaki damarların zonkladığını görebiliyordu.

Lyra’yı mermiden ayıran tek şey aralarındaki masaydı, ama o, korkmak yerine, sinirlendi. Telefonu tutan eli kucağına düştü. polisi arayıp sesi kısıtı.

Mahler öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Şehirde onca park dururken, Paraiso Park’ı seçmek zorundaydın, değil mi? O saçma fotoğrafları çekmeye başladığını bilseydim, sana başka bir proje verirdim.”

“Ofisinizdeki posterde gördüğüm için o parkı seçtim.”

“Bunun benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?”

Lyra nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. “Lütfen silahı indirip neden bu kadar sinirlendiğinizi bana açıklayın.”

“Sinirlenmek mi? Delirmek üzereyim,” diye hırladı.

“Ama neden?” diye sordu tekrar.

“Lanet olası fotoğraf makinesini bahçeye odakladın. Arabamın ya da benim bir fotoğrafımı çektiysen, mahvoldum demektir. Bu riske giremem.”

Lyra derin bir nefes aldı. “O bahçe sizin mi? Oraya bir şey mi gömdünüz – ”

“Hayır,” dedi adam. “Oraya değil. Oraya değil. Ama fotoğraf makinesi bahçeye odaklandıysa, öteki taraftaki şey de fotoğraflara yansımıştır.” Yüzünde pis bir gülümseme belirdi.

“Ne?” diye sordu Lyra.

“Ne değil, kim olacaktı,” diye düzeltti Mahler. “Bik, bik, bik. Konuşup duruyordu. Sürekli bir kusur buluyordu. Daha fazla dayanamazdım.” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, “Üstelik paraya ihtiyacım vardı.”

“Eşiniz mi?” diye sordu Lyra şaşkınlıkla.

“Onu boşayamazdım,” dedi adam. “Parası olan oydu.”

Lyra çok üzüldü. O ve film sınıfındaki herkes Bayan Mahler’in kocasını terk ettiğini sanmıştı. Adam öylesine çekilmez ve sinirliydi ki, buna inanmaları kolay olmuştu.

“Para mı? Cesedi bulunmadığı sürece parasını nasıl alabilirsiniz ki? Sigortanın parayı ödemesi yıllar alabilir.”

“Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi? Ama hiçbir şey bilmiyorsun. Yanılıyorsun. Cesedinin bulunmasını istemiyorum. Herkes onun beni terk ettiğine inandığı sürece, hesaplarından faydalanmaya devam edebilirim. Öldüğü anlaşılırsa, parasına dokunamam. Bunu ayarlayan

kendisiydi.” Kafasını salladı. “O park yıllarca göz ardı edilebilirdi. Eğer etrafı kazmaya başlarlarsa...”

Birden Lyra’nın telefonu ona vermediğini fark etti. “Telefonunu bana ver.”

Telefonu kaldırır kaldırmaz kapıp yere fırlattı. Neyse ki, telefon hâlâ tek parça halindeydi. Lyra polis aramasının gerçekleşmiş olması için dua etti.

Mahler düşünceli bir şekilde ileri ve geriye doğru birkaç adım atarken silahı ona doğrultmaya devam etti. Öfkesi paniğe dönüşüyordu.

“Parka sessizce gitmiş olsaydın...Şimdi bunu nasıl yapacağımı bulmak zorundayım. Her şey çok kolay olacaktı. İki arkadaşın bir buçuk kilometre ötede bekliyor. Tek yapmam gereken seni onlara teslim etmektir. Geri kalanıyla onlar ilgilenecekti.”

Lyra titremeye başlamıştı ve çaresizce sakinliğini korumaya çalışıyordu. Silahı adamın elinden almak için aklından çılgınca düşünceler geçiyordu. Ve bu hareketinin sonucunda hayatta kalmayı umuyordu. Onun içinde kopan fırtınayı görebiliyordu. Planı istediği şekilde gitmemişti ve şimdi yeni bir plan yapmak zorundaydı. Aklına gelen tek şey onu konuşturmaya devam etmektir.

“Hangi arkadaşlar?”

“Flynn’in evine gönderdiği adamlar. Birine biber gazı spreyi sıkmışsın. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyor.”

Lyra’nın aklı karıştı. “Flynn’i peşimden gönderen sen miydin? Bunun Frank Merriam’la ne ilgisi var?” Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

“Frank Merriam da kim? Flynn’in serserileri o fotoğrafları evinde bulmuş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacak-

tı. Fotoğraflar orada değildi ve senin ya da başka birinin onları görmesi riskine giremezdim. Bunun ardından meseleyi Flynn'e bıraktım. Bana bir daha yardım etmeyecek." Mahler, kızgın bir biçimde Lyra'ya baktı. "Yapacağım iyiliği lanet olası bir öğrenciye harcadım."

Cep telefonunu alıp gözünü Lyra'dan ayırmadan bir numara tuşladı. Lyra kolunu biraz daha uzatırsa, silahı onun elinden düşürebileceğini düşündü.

Telefon adamın kulağındaydı. "İşbirliği yapmıyor. Gelip onu almalısınız. Bu saatte okulda kimse kalmamıştır. Giriş katın arka kapısından içeri girin."

Lyra öylece orada oturup dışarı sürüklenmeyi bekleyemezdi. Bir an önce bir şey yapmazsa, karşısında üç silahlı adam bulacaktı.

Mahler'in ofisinin iki girişi vardı. Öğrencilerin kullandığı koridora açılan kapı ve sınıfa açılan özel kapı.

Sam binaya girip iki katı koşarak çıktı. Bina boştu, Mahler'in ofisinin bulunduğu koridora vardığında yavaşladı. Birinci kapının önünden sessizce geçti, sonra bir kapıyı daha geçerek Mahler'in kapısına ulaştı. Bütün öğretim görevlilerinin isimleri gibi onun ismi de kapının camının üzerine yazılıydı. Gölgecik indirilmişti. Sam kapıyı açmayı denemesine gerek kalmadan kilitli olduğunu anladı.

Mahler'in konuştuğunu duyabiliyordu. Sesi yüksek ve sinirli çıkıyordu. Ama histerik bir yanı da vardı. Adam kontrolünü kaybediyordu ve bu en ufak şeyin onu tetikleyebileceği anlamına geliyordu. Sam, Lyra'nın içeride ol-

duğuna emindi ama onun iyi olduğunu bilmek için sesini duymaya ihtiyacı vardı. Başka bir olasılığı düşünmek onu deli ediyordu.

Silahını açıp sınıf kapısının önünde eğildi. Kapı kapalıydı, bu nedenle sessizce kapının kolunu çevirip birkaç santim olacak şekilde kapıyı araladı. Mahler silahını ona doğrulttuğuna göre hayatta ve bilinci yerinde olmalıydı.

Mahler telaşla bir ileri bir geri yürüyordu. Sam onu net bir şekilde göremiyordu. Görünmeden doğru düzgün bir açığı yakalaması neredeyse imkânsızdı.

Yavaş yavaş ilerleyen ayak sesleri işitti. Merdivenlerden geliyor gibiydi. İki adam tartışıyordu. Sesleri merdivenleri tırmandıkça belirginleşiyordu ama fısıltıyla konuştukları için Sam sadece birkaç kelimeyi seçebilmişti. Birinin bulunmaması için bir şeyi kazıp çıkarmak zorunda olmaktan şikâyet ettiğini duydu. Diğeri de pis bir iş olduğu konusunda ona katıldı.

Yaklaştıkça sesleri netleşti. “Şimdi de mezar kazıcı olduk. Eşinin cesedini çıkarıp başka bir yere gömeceksek, iki yeni mezar kazmak zorundayız,” diye fısıldadı biri.

“Ona biber gazı spreyi getirdim. Sürtük nasıl bir şey olduğunu görsün.”

Sam daha fazla bekleyemezdi. Mahler’in ofisine gidip kapıyı tıklattı.

Mahler önce yanıt vermedi, sonra temkinli bir şekilde, “Kim o?” diye sordu.

Sam yanıt vermedi.

“Lyra, git ve kapıyı aç ve sakın bir şey denemeye kalkma, yoksa kurşunu sırtına yersin,” diye emretti Mahler.

“Hayır.”

“Kalk ve kapıyı aç,” diye directti adam.

Sam gözlerini merdivenlere yakın olan kapıdan ayırmadı. İki adam her an koridora çıkabilirdi.

Lyra haykırarak karşılık verdi. “Hayır, kalkmayacağım.”

“Kaltak,” diye homurdandı Mahler. Gözlerini onun üzerinden ayırmadan sandalyesinin etrafında dolanıp geri geri kapıya yaklaştı ve sol elini kilide uzattı.

Sam tüm gücüyle kapıyı tekmeleyince, Mahler odanın içine doğru uçtu. Masasının yanında yere serildi. Lyra Mahler’in silahını almak için yerinden fırladı, ama Mahler ileri atılıp silaha ondan önce ulaştı. Mahler sırt üstü dönüp namluyu Sam’e doğrultunca, Lyra onun üzerine atladı. Mahler silahı ona çevirdi ve bir silah sesi duyuldu. Sam’in silahından çıkan kurşun Mahler’in boğazına isabet ederek şahdamarını parçaladı. Adam gölünün ortasında yere yığıldı.

Lyra kontrolsüz bir şekilde sarsılıyordu. “Sam.” Ama sesi o kadar güçsüzdü ki, Sam onu duyamadı.

Sam ona bakmıyordu. Kapıyı kaldırıp yerine yasladı. Sonra kapıyı yerinde tutması için bir sandalye alıp arkasına yasladı. Cam çatlamıştı ama hâlâ tek parçaydı. Sam koridordaki ayak sesleri şiddetlenirken, güneşliği indirdi. Dışarıdaki adamlar silah sesini duymuştu ve Mahler’in ofisine doğru koşuyorlardı. Kapının yanındaki duvarın önünde iki büyük dosya dolabı duruyordu. Sam Lyra’yı kapıp dolapların onu gizleyebileceği bir köşeye itti. Önünde durup onu iyice geriye itti.

Sam’in beklediği gibi adamlar kapıyı tekmeleyerek içeri girmeden ateş etmeye başladılar. Karşılarındaki masaya ni-

şan alıp üzerine mermiler yağdırdılar. “Kontrol et, onu ele geçirdiğinden emin ol.”

“Ah, onu elime geçireceğim,” diye böbürlendi diğeri.

“Gözlerine biber gazı spreyi sıkacağım.”

“Silahlarınızı indirin!” diye emretti Sam arkalarından.

Kinci serseri etrafında döndü ve Sam silahı ateşledi. Arkadaşı masanın arkasına saklandı, ama elini yan taraftan uzatıp çılınca ateş etti. Sam onu omzundan vurunca silahını bırakmak zorunda kaldı.

Sam silahları tekmeleyerek yaralı adamlardan uzaklaştırdıktan sonra, Lyra onları alıp masaya koydu. Koleksiyona Mahler’in silahını da ekledi.

Saldırganlardan biri elini bir daha kullanamayacağını haykırıyordu.

“Silahını kullandığın elin mi?” diye sordu Sam umursamazca. “Öyleyse, çok yazık olur.”

Lyra diğer adamı izliyordu. Omzundan yaralanmıştı ama yüzünden hiçbir şey belli etmiyordu. İki adamdan en tehlikeli olanın o olduğunu düşündü. Onlara doğru yaklaşan ayak seslerini işitince arkasına döndü. Sam koridora çıkmıştı ve yaklaşan üç polis memurunun görebileceği şekilde rozetini tutuyordu.

Polis memurları ve sağlık görevlileri dakikalar içinde etraflarını sardı. Lyra yanından geçebilmeleri için küçük ofisin bir köşesinde durdu. Hızla atan kalbi nihayet normale dönmüştü ve elleri artık titremiyordu. Telefonunun yerde olduğunu fark etti ve polisi aradığını hatırladı. Telefonunu alıp kulağına yaklaştırdı. “Hâlâ orada mısınız?”

“Evet, hanımefendi, buradayız.”

“Kaydettiniz mi? Mahler’in söylediği her kelimeyi kaydettiniz mi?”

“Evet, hanımefendi, her şeyi kaydettik.” Lyra polisin sesindeki gülümsemeyi fark etti.

Dedektif O’Malley olay yerine varınca Sam detaylar hakkında onu bilgilendirdi. Lyra, Sam’in ona bir şey söylemesini bekledi, ama Sam meşguldü ve onu görmemiş gibi davranıyordu. İnsanlar kapının önünü kapatmıştı, bu yüzden Lyra sınıfa girip koridora çıktı. Sam’in bu tarafa koşmak yerine onu neden ofiste tuttuğunu merak etti. Koridora bakınca cevabı buldu. Bir tarafa dönmüş olsalardı, çıkmaza gireceklerdi. Diğer tarafa dönselerdi, ofisin önünden geçmeleri gerekecekti ve silahlı adamlar için kolay hedef haline gelirlerdi. O ve Sam binanın çıkışına asla varamazlardı. Sam’in iyi bir karar vermiş olduğunu düşündü. Sam onu o köşeye itip kendisi önüne geçerek hayatta kalmasını sağlamıştı.

Lyra olanları en az iki ya da üç kez kendi bildiği şekilde özetlemesi gerekeceğini düşündü, ama sadece tek bir polis memurunun sormak istediği sorular vardı. Operatörün her kelimeyi duyduğunu ve kaydettiğini açıkladı, o nedenle tam olarak ne olduğunu biliyorlardı. Artık eve gidebilirdi.

Sam hâlâ O’Malley ile konuşuyordu. Lyra beklerken kendini aptal gibi hissetti. Anlaşılan Sam, yapbozun parçalarını birleştirmiş ve olan biten korkunç şeylerin arkasında Mahler’in olduğunu fark etmişti. Orada durup Sam’i beklerse ve Sam, ‘Seni yeniden görmek güzel,’ gibi bir cümleden başka bir şey söylemezse, ne yapacaktı?

Beklemeyecekti. Hafıza kartlarını sırt çantasına atma-

ya bile çalışmadı. Artık hepsi soruşturmanın birer parçasıydı. Telefonunu cebine koyup arkasını dönerek uzaklaştı.

Fazla uzaklaşamadı. Koridorun köşesini döndüğü anda omuzlarında birinin güçlü ellerini hissetti.

KIRK BİR

Sam hayatını kurtardığı için ona teşekkür etme fırsatı vermedi.

“Beni çok korkuttun, küçükhanım.” Sesi titriyordu, Lyra’nın omuzlarını daha sıkı tuttu. Aksanı o kadar koyuydu ki, kulağa İskoçya’dan hiç ayrılmamış gibi geliyordu. Ona ‘küçükhanımı’ mı demişti?

Sam herhangi bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kollarına alıp sıkıca sarıldı. “Sakın bana bunu bir daha yapma.” Söylediklerini zar zor anlayabiliyordu. Hâlâ aynı dili konuşuyordu, değil mi?

Lyra’nın yüzünün yan tarafı Sam’in göğsüne yaslıydı, onun kalbinin gümbür gümbür attığını duyabiliyordu. Kendisi de hâlâ olanların etkisindeydi ama Sam’in güçlü kollarında aradığı teselli bulmuştu.

“Bana söz ver,” dedi Sam.

“Evet, her neyse, söz veriyorum.”

Sam çenesini yukarı kaldırıp onu neredeyse vahşi olabilecek bir şekilde öptü. Dili içeri girdi, öpücüğü son derece tutkulu ve çaresizdi.

Lyra karşı koymadı. Kollarını boynuna dolayıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken, ondan aşağı kalmayan bir tutkuyla onu öptü.

Nihayet Sam kollarının arasından onu serbest bıraktığında, elinden tutup yürümeye başladı. “Haydi buradan gidelim.” Artık daha sakın olduğu için aksanı o kadar koyu değildi.

Dışarıda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Bahçeye park eden haber kanallarının minibüslerini gören Sam bir küfür savurdu.

O'Malley arkalarından yetişip, “Buradan çıkmak için bir eskort ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Sam. “Ama onlarla sen uğraş.” Kameramanları işaret etti.

“Evet, tabii,” diyen O'Malley muhabirlere engel olmaya gitti.

Kimse tepelerine üşüşmeden bahçeyi geçmek üzereyken, onları gören Carl Lyra'ya seslendi. Onu duyan herkes Lyra ve Sam'e doğru koşmaya başladı.

“Bu doğru mu? Mahler öldü mü?” diye sordu Carl.

Lyra kafasını salladı ve Carl, Sam'e döndü. “Mahler'in bir ahmak olduğunu biliyorum ama onunla sadece iki derimiz kalmıştı. Şimdi ne olacak? Dersi en baştan almak zorunda kalacağımızı düşünmüyorsun, değil mi?”

Lyra cevap veremeden Eli, “Dönemin bitmesini bekleyeme – ” diye söze başladı. ama Sam'in attığı bakış karşısında donup kaldı ve yoldan çekilmek için acele etti.

Sam eve varana kadar Lyra'ya tek bir kelime bile etmedi.

“Yanına bir şeyler al ve buradan gidelim.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Kapıyı açan Sidney, “Aman Tanrım,” diye bağırıp Lyra’ya sarıldı. “İyi misin? Aman Tanrım,” diye tekrarladı, ama bu kez kendini Sam’in kollarına attı. “Silahlı saldırı olduğunu duydum,” dedi onların içeri girebilmeleri için küçük oturma odasına doğru gerilerken. “En az yirmi mesaj aldım ve silah kullanan kişinin sen olman için dua ettim, Sam.”

“Lyra,” dedi Sam, “neden ben Sidney’e olanları anlatırken çantanı toplamıyorsun?”

“Hayır,” dedi Lyra tekrar.

Sidney bir Sam’e bir Lyra’ya baktıktan sonra anahtarlarını ve cüzdanını aldı. “Halletmem gereken bir işim var. Sonra görüşürüz.” Ve dışarı çıktı.

“Yaptığına bak,” dedi Lyra Sam’i suçlarcasına. “Onu kendi evini terk etmek zorunda bıraktın.”

Sam onu kendisine doğru çevirdi. “Senin neyin var?”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum ve beni tekrar terk etmene izin vermeyeceğim. Buna izin veremem.”

“Ama seni terk etmeyeceğim. Asla.”

Sam’in gözlerindeki şefkat Lyra’nın ona inanmasını sağladı. Neredeyse.

“Ne zamana kadar? Sam, tekrar incinmek istemediğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Eşini çok sevdin ve onu kaybettin. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yaşamak istemezdim, ama – ”

Sam’in öpücüğü onu susturdu. Ona sıkıca sarılıp kulağına fısıldadı. “Bir daha bugünkü gibi korkmayı hiç istemiyorum. Mahler’in yanında olduğunu biliyordum,

kalbimin teklediğine yemin edebilirim. Lanet olsun, Lyra, sen olmadan yaşamak istemiyorum.” Lyra’nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Seni seviyorum, küçükhanım.”

Aksanı tüm gücüyle geri dönmüştü. Sesi kısıktı, ama Lyra onun ne söylemeye çalıştığını anlıyordu.

“Yanına taşınamam, Sam. Gigi – ”

“Sanırım seninle evlenmek zorunda kalacağım,” dedi Sam hazırlıksız bir şekilde.

“Ne?”

“Beni duydun.”

Lyra onun ellerini itti. “Benimle evlenmek zorunda mı kalacaksın?”

Sam uzaklaşmasına fırsat vermeden onu yakaladı. “Yüzüğü aldığımda, dizimin üzerine çöküp sana resmen evlenme teklif edeceğim, ama şunu bil, sevgilim: benimle evleneceksin.”

“Ailem... onlarla sana yük olamam. Sorumluluklarım var...”

“Biliyorum...Gigi’yi oğlundan koruman gerekiyor. Sana bu konuda yardım edebilirim.”

“Ve anne baban...onlar sürekli sorun çıkarır. Onları değiştiremem. Eskiden değiştirebileceğimi düşünürdüm, ama – ”

“Kardeşlerin ve ben sana yardım ederiz.”

“Ah, Tanrım, kardeşlerim. Benim için yeterince iyi olmadığını söyleyeceklerdir.”

“Senin için yeterince iyi değilim, sevgilim, ama yine de seninle evleneceğim.”

“Anne baban diplomat. Benimkiler ise düzenbaz.”

Sam yavaş yavaş onun bluzunun düğmelerini çözmeye

başladı. Ailelerinin arasındaki farklılıkları düşünürken alt dudaklarını hafifçe ısırıyordu.

“Param var,” dedi Lyra, kendine bir puan ekleyerek.

Sam onu kollarına alıp yatak odasına taşıdı. Onu yere bırakıp yavaşça üzerindekiyi çıkardı ve bu sırada sadece kendi giysilerini çıkarmak için ara verdi.

Lyra nefes nefese konuşmaya başladı, “Mecbur kalırsam, o insanlarla mücadele etmek için paramı sonuna kadar harcarım. Gerçekten, anne baban yeni avukatlar tutup duruyor...” Sam boynunu öpüyordu.

Kokusuna, ona dokunmaya ve ona dair her şeye bayılıyordu.

“Avukatlar pahalıdır...” diye devam etti.

“Biliyorum. Ben bir avukatım,” dedi Sam öpücükleri genç kadının göğüslerine doğru inerken.

Dikkatini iyice dağıtıp ona söylemeye çalıştığı şeyi unutturdu.

Yatağa yığılıp seviştiler. Sam ağırdan almaya çalıştı, ama Lyra öylesine talepkârdı ki, kendini tutamadı. İkisi de doyuma ulaşmış olduklarında, Lyra da ona onu sevdiğini söyledi.

Daha sonra, giyinmelerinin ardından, Sam Lyra’ya peşini kolay kolay bırakmayacak muhabirlere hazırlıklı olmasını söyledi.

“Mahler’in dersi yarınki tek dersim olacaktı. Artık öyle bir dersim olmadığına göre, sanırım eve dönmek istiyorum.”

“San Diego’ya mı?”

“Evet. Sence polis burada kalmamı mı ister?”

“Hayır, O’Malley ile konuşurum.”

Sidney’e bir not bırakıp küçük bir çanta hazırladıktan

sonra yola çıktılar. Trafik yoktu, Paraiso Park'a giden çıkışı geçtikten sonra Lyra fotoğraf makinesinin hâlâ orada çekim yaptığını hatırladı.

"O'Malley Mahler'in eşinin cesedini çıkarmaları için oraya bir ekip gönderecek. O küçük bahçeyi de kazmaları gerekeceğine eminim."

"Fotoğraf makinem –"

"Ona yerini söyledim. Senin için onu alacak." Sam konsolun üzerinden uzanıp Lyra'nın elini tuttu. "Flynn'in uzun bir sohbet için alıkoyulduğunu düşünüyorum," dedi.

"Bahçe satışından aldığım kitapları geri alacak mıyım?"

"Eninde sonunda alacaksın. Onları ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sanırım Peder Henry'nin kilisesi için onları açık artırmada satmak istiyorum. Paraya çok ihtiyaçları var. Tomballa, faturaları ödemeye yetmiyor."

Sam gülümsedi. "İyi bir kalbin var, Lyra Prescott."

Huzurlu bir sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından, "O bahçe satışının tüm bunlara neden olduğuna inanamıyorum," dedi Lyra. "İnsanların beni bir şey aldığım için öldürmek istediğine çok emindim. Mahler'den şüphelenmek hiç aklıma gelmezdi."

"Bir de şu açıdan bak, eğer Merriam DVD'nin sende olduğundan emin olsaydı, eminim seni öldürmeye çalışırdı."

"Bunun kendimi daha iyi hissetmemi sağlaması mı gerekiyor?" Lyra güldü.

"Mahler'e daha önceden dikkat etmeliydim. Seni neredeyse kaybedecektim ve ben –"

“Tam zamanında oradaydın,” diye ona hatırlattı Lyra.

Mahler’den ve onu çocuk filmi yarışmasına yönlendirerek parkta fotoğraf çekmesine engel olmaya çalışmasından bahsettiler.

“Sanırım artık filmi çekmek için acele etmeme gerek yok,” dedi Lyra.

“Neden?”

“Öğretim görevlisinin ölümüne sebep olan birinin filminin desteklenmesi şansını mahvettiğine eminim.”

“Onu vurduğuma hiç pişman değilim.”

“Ben de değilim. Başka seçeneğin yoktu.”

Arabayı Gigi’nin evinin garajına park ederken, Lyra, “Panik odasını görene kadar bekle,” dedi.

“Gerçek bir panik odası mı?”

“Duvar metalle güçlendirilmiş, o nedenle kurşun geçirmez, ama sadece bir duvar. Diğer duvarları güçlendirmeye gerek yok. İşe yarıyor.”

Sam panik odasını gördüğünde işçilikten çok etkilendi. “Anne babandan saklanman gerekirse, burası doğru yer olur.”

“Bu eve bayılıyorum. Çok rahat.”

“Kalinabilir,” diye ona söz verdi. “Bir süreliğine buraya transfer olabilirim.”

“Ya sonra?”

“Her şeyi sonuca bağladıktan sonra eve gideriz.”

Lyra Gigi’nin evini tutma fikrinden hoşlandı. Kardeşlerinin arada kaçabilecekleri bir yer olurdu ve Gigi Teksas sıcağından uzaklaşmak istediğinde tatil yapmak için geri dönebilirdi.

Gigi evlilik kararlarına sevinecekti. Sam’i görür görmez

ondan hoşlanmıştı ve artık torunu için endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

“Çok yorgunum,” diyen Sam Lyra’nın düşüncelerini böldü. Onu kucağına alıp yatağa taşıdı. Bacaklarını birbirlerine dolayarak uykuya daldılar.

Ertesi gün öğleden sonra O’Malley aradı. Sam uzun bir süre telefonda kaldı ve görüşmeyi bitirince Lyra’ya gülümseyip, “Kedi,” dedi.

“Anlayamadım?”

“Bahçede bir kedinin kemiklerini bulmuşlar. Anlaşılan bütün o çiçekler birinin ölen kedisinin anısına dikilmiş.”

Lyra bahçenin ardında daha romantik bir hikâye olduğuna emindi. Buzdolabından bir şişe su alıp verandadaki salıncağa gitti. Sam de onu takip etti.

“Demek bir kedi?” Lyra kafasını salladı.

“Yanına da bir kadın gömülüymüş – anlaşılan merhum Bayan Mahler.”

“D.C. böyle bir yer değil, değil mi? Oradaki hayata alışmam gerekecek.”

“D.C.’de yaşamayacağız,” dedi Sam ona.

Lyra doğrulup ona döndü. “Ama demiştin ki – ”

“Eve gideceğimizi söyledim.” Sam kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çekerken gülümsedi. “İskoçya’yı seveceksin.”

KIRK İKİ

Milo barda oturmuş soğuk birasını yudumlarken dik-katle televizyonu izliyordu. On bir haberleri başlamıştı ve muhabir tarafından FBI ajanı olarak tanımlanan bir adamın bir binadan çıkan Lyra Prescott'a eşlik etmesini izliyordu.

"Televizyondaki o güzel kadını görüyor musun?" diye sordu yanında oturan adama. Adam cevap vermeyince Milo onu dürtüp, "Ondan ayrılmak zorunda kaldım. Güvende olmasının tek yolu buydu," dedi.

Donuk bakışlı sarhoş yabancı Milo'nun omzuna vurdu. "Doğru şeyi yapmışsın, dostum," dedi heceleri ağzında yuvarlayarak.

"Haberleri sık sık izlemem," dedi yeni arkadaşına, "ama bu gece izlediğime sevindim. Biliyor musun, onun için her şeyden vazgeçtim. Pişman değilim, çünkü senin de söylediğin gibi, doğru şeyi yaptım. Şimdi işsizim. Farklı bir işe yönelmeyi düşünüyorum, daha az stresli."

Merriam'ın hapiste olduğuna inanamıyordu, Charlie

ve Stack'in de. Bunca zamandır haneye tecavüzün ve silahlı saldırının arkasında onların olduğunu düşünmüştü. Her neyse, her konuda haklı olamazdı.

“Diğer haber başlıkları arasında,” diye sunucu devam ederken Milo ikinci birasını sipariş etti, “Belediye meclisi üyesi Bill Jackson askıda olan suçlamalara karşı savunmasını hazırlayabilmek için bugün istifasını verdi. Meclis üyesi hakkında açılan davada...”

Milo dinlemeyi bıraktı. “O meclis üyesi istifa ettiğine göre, açık bir pozisyon var demektir.” Çenesini kaşıdı. “Bunu yapabilirim. Politika. Politikaya gireceğim.”

Arkadaşı yine omzuna vurdu. “Senin kanında var, dostum. Kanında var.”

SONSÖZ

Sam ve Lyra St. Agnes kilisesinde evlendiler. Peder Henry memnuniyetle töreni yönetti. Lyra küçük bir düğün olacağını düşünmüştü, ama konuk listesi tamamlandığında, San Diego kilisesi ailesi, arkadaşları ve Sidney'e göre elçiler ve diğer önde gelenler dahil olmak üzere politik ve diplomatik çevrelerden birçok kişiyle doluydu.

Coronado Hotel'deki seremoni ve resepsiyon kusursuzdu. Lyra bunu katılmayı reddeden annesi ve babasına borçlu olduğunu düşünüyordu. Annesine Sam'in ona evlenme teklif ettiğini ve teklifini kabul ettiğini söylediğinde, tepkisi şaşırtıcı olmamıştı.

"Ah, Lyra, ne düşünüyorsun? Bu güzelliğinle bir FBI ajanından daha iyisini bulabilirsin. Paranın peşindeyse..." Babasının tepkisi de ondan pek farklı sayılmazdı. "Seni sevdiğine eminim, ama paranın peşinde olmadığından emin olmak için güven fonunu bana devretmeyi düşünmelisin. Servetin Prescott ailesinde kalmasını güvene almak istersin, elbette eğer -"

Lyra reddedince, tartışma başlamıştı. Ebeveynlerinin düğünü boykot etmekle tehdit etmesiyle son ermişti, ama tüm zorlayıcı taktiklerine rağmen direnmiş ve pes etmemişti.

Umurunda değilmiş gibi yapmıştı, ama doğrusu babasının maddi olarak karşılığını almadığı sürece öz kızına kilisedenin koridorunda eşlik etmeyecek olması utanç vericiydi.

Owen ve Cooper anne babalarının davranışına çok sinirlenmişlerdi, ama ikisi de hiç şaşırmamıştı. Owen babasının yerini aldı. Sidney Lyra'nın baş nedimesiydi ve Cooper'la birlikte koridorda yürüdü. Kuzeni ve Teksas'tan iki arkadaşı ise nedimleri oldu. Sam'in nikah şahidi kuzeni Tristan, sağdıçları ise Jack ve Alec oldu. düğün fotoğrafçısına ek olarak, kilisenin dışındaki gazete ve dergilerin fotoğrafçıları da şık etkinliği takip ediyordu.

Lyra kendi ailesinin tam tersi olan Sam'in anne babasını çok sevdi. Kibar ve cömerttiler, onu sıcak bir şekilde karşıladılar. İskoç arkadaşları ve ailelerinin de onu hoşça karşılayabilmeleri için o ve Sam'in adına İskoçya'da bir resepsiyon düzenlemeyi teklif ettiler. Gigi de katılacağına söz verdi.

Sam ve Lyra balaylarını San Diego'daki evde geçirdiler. Lyra ödül töreni için Los Angeles'a dönmek zorunda olduğu için sadece üç günleri vardı. Önceki yarıyıl, Mahler'in ölümünün ardından bir sponsoru olmadığından Dalton Ödülü için girdiği yarışmadan diskalifiye edilmişti. Yine de, çocuk filmi üzerinde çalışmaya devam etmişti ve başka bir öğretim görevlisinin desteği sayesinde bir sonraki yarıyılta filmini yeniden teslim etmişti. Birinci olmuştu.

Los Angeles ve New York'taki yapım şirketlerinden birçok teklif almış, ama hepsini reddetmişti. Lyra kimse için çalışmak istemiyordu. Kendi filmlerini yazıp yönetmenin getirdiği özgürlüğü seviyordu ve devam etmek istediği çocuk filmi serisi hakkında bir fikri vardı. İsteddiği yerden çalışabilmesi güzeldi, çünkü üç ay sonra Sam onu İskoçya'daki yeni evlerine götürmüştü.

Eşi sürprizlerle doluydu. İlk sürpriz evlerinin bir şato olmasıydı. Asırlar önce inşa edilmişti ve muhteşemdi, ama soğuk ve resmiydi. Neyse ki, ikinci kattaki küçük daireleri sıcak ve sevimliydi. Malikane, ya da Sam'in deyimiyile holding, hayatında gördüğü en güzel yeri.

İkinci sürpriz ise, Sam'in birkaç unvan edinecek olmasıydı. Toprak sahibi olarak, Lord Kincaid olacaktı, ve aynı zamanda Cairnman Kontu olmak için de sıradaydı.

Lyra'yı en çok şaşırtan üçüncü sürprizdi. Tatlı ve sevgi dolu eşi futbol sahasında acımasız bir savaşçıya dönüşüyordu.

Sam'in anne babasının yanında bir tepede oturan Lyra, Sam'in takımı ve başka bir kasabanın takımı arasındaki maçı büyük bir endişeyle izliyordu. Bir ara oyun sırasında Sam'in bir grup iri yarı, kaslı adamın arasından çıktığını görünce, kayınpederinin kolunu tuttu. "Az önce...? Dirseğini mi...?"

Onun gözlerindeki korku dolu bakışı gören Sam'in babası anlayışla dizine vurdu. "Amerikan futbolu için ne derler bilir misin? Centilmenlerin oynadığı holigan oyunu olduğunu söylerler. Endişelenme, tatlım, o iyi."

Lyra kafasını sallayıp kocasına bakmaya devam etti. Çamur içindeydi ve üniformasında ona ait olmadığını dü-

şündüğü kan izleri vardı. Takım arkadaşları da oldukça hırpalanmıştı. En inanılmaz olan şey ise, oyun bittikten sonra iki takımın da birbirlerini sahada sürüklerken kahkaha atıyor olmasıydı.

Kalabalığın arasında onu gören Sam ona doğru ilerledi. Kaşının üstü kesilmişti ve tepeden tırnağa çamur içindeydi. Lyra üzerinde beyaz bir bluz olduğunu unutup kollarını boynuna doladı ve ona sarıldı. Bu Sam için yeterli değildi. tezahürat eden takım arkadaşlarına aldırmayıp onu tutkuyla öptü.

Nihayet soluklanmak için ara verdiğinde, “Evine dönen bir koca işte böyle karşılanmalı,” dedi.

Seyircileri yüzünden Lyra’nın yüzü kızardı, “Benden sadece on metre uzaktaydın.”

Sam “Kesinlikle,” diye karşılık verip onu tekrar öptü.

Lyra ona sokuldu. “Tek parça olmana sevindim.”

“Bu sadece bir spor, tatlım.”

Spor mu? Az önce tanık olduğu kargaşaya spor mu diyorlardı? “Bu kadar sert olmak zorunda mı? Yaralanmanı istemiyorum.”

Sam güldü. “Birkaç küçük yara ve morluk yüzünden ölecek değilim.”

Spor çantasını alıp kolunu omuzlarına doladı ve arabalarına doğru yürümeye başladılar. “Bu sabah FBI’dan bir telefon aldım. Bir dosya konusunda bana danışmak için yarın D.C.’ye uçmamı istiyorlar. Gün doğmadan yola çıkmış olacağım. Benimle gelmek ister misin?”

“Gelemem,” diye yanıtladı Lyra. “Yarın yeni serimi çekmek için Cairnmar okulunu ziyaret edeceğim.”

“Öyleyse sanırım bu gece birbirimize veda etmemiz ge-

rekecek.” Sam tutkulu bir şekilde onun vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra, “Hatta, istersen, bütün gece veda edebilirim,” dedi.

Lyra arabanın yanında Sam’in futbol malzemelerini bagaja bırakmasını beklerken etrafına baktı. Bir yanı bir dizi eski taş kulübeyle, diğer yanı ise koyunların huzurla otla-
dığı yeşillikle sarılı bir arazideydi. Uzakta görkemli kuzey İskoçya dağları yer alıyordu. Bir seneden az bir süre önce olduğu yerden çok farklıydı. Sam sayesinde, her şey yeni, heyecan verici ve muhteşemdi.

Dönüp ona gülümseyince kalbi sevgiyle doldu.

Sam’le hayat sürprizlerle dolu olacaktı.